

B I L T E N
USTAVNOG SUDA BOSNE I HERCEGOVINE
1998. GODINA

Б И Л Т Е Н
УСТАВНОГ СУДА БОСНЕ И ХЕРЦЕГОВИНЕ
1998. ГОДИНА

B U L L E T I N
OF THE CONSTITUTIONAL COURT OF
BOSNIA AND HERZEGOVINA,
YEAR 1998

B U L L E T I N
DE LA COUR CONSTITUTIONNELLE DE
BOSNIE-HERZÉGOVINE,
ANNÉE 1998

BILTEN
USTAVNOG SUDA BOSNE I HERCEGOVINE

BROJ 1/98

IZDAVAČ
USTAVNI SUD BOSNE I HERCEGOVINE
Sarajevo, Ulica Reisa Džemaludina Čauševića 8

ZA IZDAVAČA
Prof. dr. KASIM BEGIĆ

REDAKCIJSKI ODBOR:
MARKO ARSOVIĆ
Prof dr. NICOLAS MAZIAU
Dr. PETER NEUSSL
AZRA OMERAGIĆ
MIRKO ZOVKO

IZVRŠNI UREDNIK
DRAGAN S. MARKOVIĆ

LEKTOR:
Mr. MARIJA KOVAČIĆ

IZDAVAČKE USLUGE, GRAFIČKA OBRADA, IZRADA REGISTRARA
»MAGISTRAT«, Sarajevo, Ulica Hamdije Kreševljakovića 33

ŠTAMPA
ŠIP "BORAC" Travnik

ISSN 1512-6366

*Na osnovu Mišljenja Federalnog ministarstva obrazovanja, nauke, kulture i sporta
broj 02-15-714/00 od 17. 02. 2000. godine na ovaj se proizvod na osnovu člana 19. tačka 13.
stav 2. Zakona o porezu na promet proizvoda i usluga ("Službene novine Federacije BiH
br. 6/95 i 25/97) ne plaća porez na promet i usluge.*

SADRŽAJ

BOSANSKI JEZIK

UVODNA RIJEČ	VII
ODLUKE USTAVNOG SUDA BOSNE I HERCEGOVINE, 1998, GODINA.....	11
U 5/96 od 5. 6. 1998. g.....	13
U 9/96 od 5. 6. 1998. g.....	21
U 18/96 od 5. 6. 1998. g.....	29
U 26/96 od 5. 6. 1998. g.....	37
U 29/96 od 5. 6. 1998. g.....	45
U 4/97 od 5. 6. 1998. g.....	53
U 12/97 od 5. 6. 1998. g.....	61
U 1/98 od 5. 6. 1998. g.....	69
U 2/98 od 5. 6. 1998. g.....	93
U 3/98 i 4/98 od 5. 6. 1998. g.....	101
ZAKLJUČCI USTAVNOG SUDA BOSNE I HERCEGOVINE, 1998. GODINA.....	109
U 16/95 od 5. 6. 1998. g.....	111
U 27/95 od 5. 6. 1998. g.....	119
LISTA SLUČAJEVA	127
PREDMETNI REGISTAR	129

SADRŽAJ

HRVATSKI JEZIK

UVODNA RIJEČ	VIII
ODLUKE USTAVNOG SUDA BOSNE I HERCEGOVINE, 1998. GODINA	11
U 5/96 od 5. 6. 1998. g.....	15
U 9/96 od 5. 6. 1998. g.....	23
U 18/96 od 5. 6. 1998. g.....	31
U 26/96 od 5. 6. 1998. g.....	39
U 29/96 od 5. 6. 1998. g.....	47
U 4/97 od 5. 6. 1998. g.....	55
U 12/97 od 5. 6. 1998. g.....	63
U 1/98 od 5. 6. 1998. g.....	75
U 2/98 od 5. 6. 1998. g.....	95
U 3/98 i 4/98 od 5.6. 1998. g	103
ZAKLJUČCI USTAVNOG SUDA BOSNE I HERCEGOVINE, 1998. GODINA	109
U 16/95 od 5. 6. 1998. g.....	113
U 27/95 od 5. 6. 1998. g.....	121
LISTA SLUČAJEVA	127
PREDMETNI REGISTAR	129

САДРЖАЈ

СРПСКИ ЈЕЗИК

УВОДНА РИЈЕЧ	IX
ОДЛУКЕ УСТАВНОГ СУДА БОСНЕ И ХЕРЦЕГОВИНЕ, 1998. ГОДИНА.....	11
У 5/96 од 5. 6. 1998. г	17
У 9/96 од 5. 6. 1998. г	25
У 18/96 од 5. 6. 1998. г	33
У 26/96 од 5. 6. 1998. г	41
У 29/96 од 5. 6. 1998. г	49
У 4/97 од 5. 6. 1998. г	57
У 12/97 од 5. 6. 1998. г	65
У 1/98 од 5. 6. 1998. г	81
У 2/98 од 5. 6. 1998. г	97
У 3/98 и 4/98 од 5. 6. 1998. г	105
ЗАКЉУЧЦИ УСТАВНОГ СУДА БОСНЕ И ХЕРЦЕГОВИНЕ, 1998. ГОДИНА.....	109
У 16/95 од 5. 6. 1998. г	115
У 27/95 од 5. 6. 1998. г	123
ЛИСТА СЛУЧАЈЕВА	127
ПРЕДМЕТНИ РЕГИСТАР	129

TABLE OF CONTENTS

ENGLISH LANGUAGE

INTRODUCTORY NOTE	X
DECISIONS OF THE CONSTITUTIONAL COURT OF BOSNIA AND HERZEGOVINA, YEAR 1998	11
Case No. U 5/96 5 June 1998	19
Case No. U 9/96 5 June 1998.....	27
Case No. U 18/96 5 June 1998.....	35
Case No. U 26/96 5 June 1998.....	43
Case No. U 29/96 5 June 1998.....	51
Case No. U 4/97 5 June 1998.....	59
Case No. U 22/97 5 June 1998.....	67
Case No. U 1/98 5 June 1998.....	87
Case No. U 2/98 5 June 1998	99
Cases No. U 3/98 and 4/98 5 June 1998	107
CONCLUSIONS OF THE CONSTITUTIONAL COURT OF BOSNIA AND HERZEGOVINA, YEAR 1998	109
Case No. U 16/95 5 June 1998	117
Case No. U 27/95 5 June 1998	125
LIST OF CASES.....	127
INDEX	129

UVODNA RIJEČ

Drugi broj **Biltena** predstavlja nastavak započete prakse Ustavnog suda Bosne i Hercegovine da svoje odluke i rješenja učini dostupnim stručnoj i najširoj javnosti. Na ovaj način Ustavni sud Bosne i Hercegovine, kao najviša ustavnosudska instanca u državi, pored ostalog, ispunjava i obavezu koja se odnosi na ujednačavanje sudske prakse, naročito značajne u procesu aktuelne tranzicije domaćeg prava i njegove sveukupne internacionalizacije.

Iznesene namjere ove publikacije ne umanjuje činjenica da su u **Biltenu** za 1998. godinu, uglavnom, izostale tzv. aktivne odluke Ustavnog suda, i u odnosu na njegovu potvrdu kao “čuvara ustava” i kao najvišeg institucionalnog garanta zaštite ljudskih prava i osnovnih sloboda. Ali, kako je ovo bila druga godina nakon konstituisanja Suda, i kada su zapravo još uvijek stvarane pretpostavke za njegovo funkcioniranje, shodno Ustavu Bosne i Hercegovine, time se dobrano relativizira kritički uklon ovog biltena naspram integriranja sudske prakse, kao pretpostavke u potvrdi ustavnopravnog sistema i izgradnje koherentnog sudskog sistema u Bosni i Hercegovini.

Sarajevo, april 2000. godine

Predsjednik
Ustavnog suda Bosne i Hercegovine
Prof dr. Kasim Begić

UVODNA RIJEČ

Drugi broj **Biltena** predstavlja nastavak započete prakse Ustavnog suda Bosne i Hercegovine da svoje odluke i rješenja učini dostupnim stručnoj i najširoj javnosti. Na ovaj način Ustavni sud Bosne i Hercegovine, kao najviša ustavnosudska instanca u državi, pored ostalog, ispunjava i obvezu koja se odnosi na ujednačavanje sudske prakse, posebno značajne u procesu aktualne tranzicije domaćeg prava i njegove sveukupne internacionalizacije.

Iznesene namjere ove publikacije ne umanjuje činjenica da su u **Biltenu** za 1998. godinu, uglavnom, izostale tzv. aktivne odluke Ustavnog suda, i u odnosu na njegovu potvrdu kao “čuvara ustava” i kao najvišeg institucionalnog garanta zaštite ljudskih prava i temeljnih sloboda. Ali, kako je ovo bila druga godina nakon konstituiranja Suda, i kada su upravo još uvijek stvarane pretpostavke za njegovo funkcioniranje, shodno Ustavu Bosne i Hercegovine, time se dobrano relativizira kritički uklon ovog biltena naspram integriranja sudske prakse, kao pretpostavke u potvrdi ustavnopravnog sustava i izgradnje koherentnog sudskog sustava u Bosni i Hercegovini.

Sarajevo, travnja 2000. godine

Predsjednik
Ustavnog suda Bosne i Hercegovine
Prof dr. Kasim Begić

УВОДНА РИЈЕЧ

Други број **Билтена** представља наставак започете праксе Уставног суда Босне и Херцеговине да своје одлуке и рјешења учини доступним стручној и најширој јавности. На овај начин Уставни суд Босне и Херцеговине, као највиша уставносудска инстанца у држави, поред осталог, испуњава и обавезу која се односи на уједначавање судске праксе, нарочито значајне у процесу актуелне транзиције домаћег права и његове свеукупне интернационализације.

Изнесене намјере ове публикације не умањује чињеница да су у **Билтену** за 1998. годину, углавном, изостале тзв. активне одлуке Уставног суда, и у односу на његову потврду као “чуvara устава” и као највишег институционалног гаранта заштите људских права и основних слобода. Али, како је ово била друга година након конституисања Суда, и када су заправо још увијек стваране претпоставке за његово функционисање, сходно Уставу Босне и Херцеговине, тиме се добрано релативизује критички уклон овог билтена према интегрисању судске праксе, као претпоставке у потврди уставно-правног система и изградње кохерентног судског система у Босни и Херцеговини.

Сарајево, априла 2000. године

Предсједник
Уставног суда Босне и Херцеговине
Проф. др Касим Бегвић

INTRODUCTORY NOTE

The second issue of the **Bulletin** represents a continuation of the practice of the Constitutional Court in making its decisions and rulings available to the expert and wider public. Thereby, the Constitutional Court of Bosnia and Herzegovina, as the supreme constitutional judicial instance in the State, among other tasks, also performs the one of unification of court practices, which is particularly important in the present process of transition of the domestic law and its global internationalization.

The aforementioned intentions of the present publication are not diminished by the fact that the **Bulletin** for the year 1998 practically fails to include the so-called active decisions of the Constitutional Court, in relation to its affirmation as the "guardian of the Constitution" and the supreme institutional safeguard for the protection of human rights and fundamental freedoms. However, as this was the second year after the foundation of the Court, when the preconditions for its functioning were actually being laid down in accordance with the Constitution, the lacking of this Bulletin is relativized with respect to the integration of court practice, which is a precondition for the affirmation of the constitutional and legal system and for the building of a coherent judicial system in Bosnia and Herzegovina.

Sarajevo, April 2000

Prof Dr. Kasim Begić
President of the Constitutional Court
of Bosnia and Herzegovina

**ODLUKE
USTAVNOG SUDA
BOSNE I HERCEGOVINE,
1998. GODINA**

**ОДЛУКЕ
УСТАВНОГ СУДА
БОСНЕ И ХЕРЦЕГОВИНЕ,
1998. ГОДИНА**

**DECISIONS OF
THE CONSTITUTIONAL COURT OF
BOSNIA AND HERZEGOVINA,
YEAR 1998**

Ustavni sud Bosne i Hercegovine, na osnovu člana VI/3. (a) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 55. Poslovnika Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, na sjednici održanoj 5. 6. 1998. godine, donio je

ODLUKU

Odbacuje se zahtjev Dragana Vujmilovića iz Sarajeva za ocjenjivanje ustavnosti Pravilnika o obrascu, postupku izdavanja i načinu vođenja evidencije o ličnim kartama ("Službeni list RBiH", broj 1/96) i Zakona o obustavi od izvršenja člana 4. Ustava Republike Bosne i Hercegovine ("Službeni list RBiH", br. 8/93 i 13/94).

Odluku objaviti u "Službenom glasniku Bosne i Hercegovine", "Službenim novinama Federacije Bosne i Hercegovine" i "Službenom glasniku Republike Srpske".

Obrazloženje

Dragan Vujmilović, iz Sarajeva, zatražio je ocjenu ustavnosti Pravilnika o obrascu, postupku izdavanja i načinu vođenja evidencije o ličnim kartama ("Službeni list RBiH", broj 1/96) kojima se mijenja obrazac lične karte novim obrascem štampanim latiničnim pismom.

Također je zatražio i ocjenu ustavnosti Zakona o obustavi od izvršenja člana 4. Ustava Republike Bosne i Hercegovine ("Službeni list RBiH", br. 8/93. i 13/94) kojim je propisano da se za vrijeme ratnog stanja odredba člana 4. Ustava Republike Bosne i Hercegovine obustavlja od primjene.

Po mišljenju podnosioca zahtjeva obrascem za ličnu kartu, koji je štampan samo latiničnim pismom, povrijeđena je ravnopravnost pisama latinice i ćirilice, a osporeni Zakon nije donesen na način propisan Amandmanom LI tačka 5. na Ustav Republike Bosne i Hercegovine.

Prema Ustavu Bosne i Hercegovine Ustavni sud je jedini nadležan da odlučuje o bilo kojem sporu koji se javlja po ovom Ustavu između dva entiteta, ili između Bosne i Hercegovine i jednog ili oba entiteta, te između institucija Bosne i Hercegovine, uključujući, ali ne ograničavajući se na to: da lije odluka entiteta da uspostavi poseban paralelan odnos sa susjednom državom u skladu sa ovim Ustavom, uključujući i odredbe koje se odnose na suverenitet i teritorijalni integritet Bosne i Hercegovine, te da lije bilo koja odredba ustava ili zakona jednog entiteta u skladu sa ovim Ustavom. Sporeve može pokrenuti član Predsjedništva, predsjedavajući Vijeća ministara, predsjedavajući, ili njegov zamjenik, bilo kojeg doma Parlamentarne skupštine; jedna četvrtina članova/delegata bilo kojeg doma Parlamentarne skupštine, ili jedna četvrtina članova bilo kojeg doma zakonodavnog organa jednog entiteta (član VI/3. (a)).

Prema navedenim odredbama, spor pred sudom mogu pokrenuti samo Ustavom određeni subjekti, pa prema tome Dragan Vujmilović nije ovlašten subjekt za pokretanje postupka pred Ustavnim sudom.

Ovu odluku donio je Ustavni sud u sastavu: predsjednik Ustavnog suda Mirko Zovko i sudije Marko Arsović, prof. dr. Kasim Begić, Hans Danelius, prof. dr. Ismet Dautbašić, prof. dr. Louis Favoreu, dr. Joseph Marko, mr. Zvonko Miljko i prof. dr. Vitomir Popović.

U 5/96
Sarajevo, 5. 6. 1998. godine

Predsjednik
Ustavnog suda Bosne i Hercegovine
Mirko Zovko

Spor ove vrste pred Ustavnim sudom mogu pokrenuti samo Ustavom ovlašteni subjekti.

Ustavni sud Bosne i Hercegovine, na temelju članka VI/3. (a) Ustava Bosne i Hercegovine i članka 55. Poslovnika Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, na sjednici održanoj 5. 6. 1998. godine, donio je

ODLUKU

Odbacuje se zahtjev Dragana Vujmilovića iz Sarajeva za ocjenjivanje ustavnosti Pravilnika o obrascu, postupku izdavanja i načinu vođenja evidencije o osobnim iskaznicama ("Službeni list RBiH", broj 1/96) i Zakona o obustavi od izvršenja članka 4. Ustava Republike Bosne i Hercegovine ("Službeni list RBiH", br. 8/93 i 13/94).

Odluku objaviti u "Službenom glasniku Bosne i Hercegovine", "Službenim novinama Federacije Bosne i Hercegovine" i "Službenom glasniku Republike Srpske".

Obrazloženje

Dragan Vujmilović iz Sarajeva zatražio je ocjenu ustavnosti Pravilnika o obrascu, postupku izdavanja i načinu vođenja evidencije o osobnim iskaznicama ("Službeni list RBiH", broj 1/96) kojima se mijenja obrazac osobne iskaznice novim obrascem tiskanim latiničnim pismom.

Također je zatražio i ocjenu ustavnosti Zakona o obustavi od izvršenja članka 4. Ustava Republike Bosne i Hercegovine ("Službeni list RBiH", br. 8/93. i 13/94) kojim je propisano da se za vrijeme ratnog stanja odredba članka 4. Ustava Republike Bosne i Hercegovine obustavlja od primjene.

Po mišljenju podnositelja zahtjeva obrascem za osobnu iskaznicu, koji je tiskan samo latiničnim pismom, povrijeđena je ravnopravnost pisama latinice i ćirilice, a pobijani Zakon nije donesen na način propisan Amandmanom LI točka 5. na Ustav Republike Bosne i Hercegovine.

Prema Ustavu Bosne i Hercegovine Ustavni sud ima isključivu nadležnost odlučivanja u svim sporovima koji proisteknu među entitetima, ili među Bosnom i Hercegovinom i jednim ili oba entiteta, ili među institucijama Bosne i Hercegovine, uključujući ali ne ograničavajući se na to je li odluka nekog entiteta da uspostavi posebne paralelne odnose sa susjednom državom sukladna ovom Ustavu, uključujući i odredbe koje se tiču suvereniteta i teritorijalnog integriteta Bosne i Hercegovine, je li neka odredba ustava ili zakona jednog entiteta sukladna ovom Ustavu. Spor može pokrenuti član Predsjedništva, predsjedatelj Vijeća ministara, predsjedatelj, ili dopredsjedatelj, jednog od domova Parlamentarne skupštine; jedna četvrtina članova/delegata jednog od domova Parlamentarne skupštine, ili jedna četvrtina jednog od domova zakonodavnog tijela jednog entiteta (članak VI/3. (a)).

Prema navedenim odredbama, spor pred sudom mogu pokrenuti samo Ustavom određeni subjekti, pa prema tome Dragan Vujmilović nije ovlašten subjekt za pokretanje postupka pred Ustavnim sudom.

Ovu odluku donio je Ustavni sud u sastavu: predsjednik Ustavnog suda Mirko Zovko i suci Marko Arsović, prof. dr. Kasim Begić, Hans Danelius, prof. dr. Ismet Dautbašić, prof. dr. Louis Favoreu, dr. Joseph Marko, mr. Zvonko Miljko i prof. dr. Vitomir Popović.

U 5/96
Sarajevo, 5. 6. 1998. godine

Predsjednik
Ustavnog suda Bosne i Hercegovine
Mirko Zovko

Spor ove vrste pred Ustavnim sudom mogu pokrenuti samo Ustavom ovlašteni subjekti.

Уставни суд Босне и Херцеговине, на основу члана VI/3. (а) Устава Босне и Херцеговине и члана 55. Пословника Уставног суда Босне и Херцеговине, на сједници одржаној 5. 6. 1998. године, донио је

ОДЛУКУ

Одбацује се захтјев Драгана Вујмиловића, из Сарајева, за оцјењивање уставности Правилника о обрасцу, поступку издавања и начину вођења евиденције о личним картама ("Службени лист РБиХ", број 1/96) и Закона о обустави од извршења члана 4. Устава Републике Босне и Херцеговине ("Службени лист РБиХ", бр. 8/93 и 13/94).

Одлуку објавити у "Службеном гласнику Босне и Херцеговине", "Службеним новинама Федерације Босне и Херцеговине" и "Службеном гласнику Републике Српске".

Образложење

Драган Вујмиловић, из Сарајева, затражио је оцјену уставности Правилника о обрасцу, поступку издавања и начину вођења евиденције о личним картама ("Службени лист РБиХ", број 1/96) којима се мијења образац личне карте новим образцем штампаним латиничним писмом.

Такође је затражио и оцјену уставности Закона о обустави од извршења члана 4. Устава Републике Босне и Херцеговине ("Службени лист РБиХ", бр. 8/93. и 13/94) којим је прописано да се за вријеме ратног стања одредба члана 4. Устава Републике Босне и Херцеговине обуставља од примјене.

По мишљењу подносиоца захтјева образцем за личну карту, који је штампан само латиничним писмом, повријеђена је равноправност писама латинице и ћирилице, а оспорени Закон није донесен на начин прописан Амандманом LI тачка 5. на Устав Републике Босне и Херцеговине.

Према Уставу Босне и Херцеговине Уставни суд има искључиву надлежност да одлучује о споровима који по овом Уставу настају између ентитета, или између Босне и Херцеговине и једног или оба ентитета, или између институција Босне и Херцеговине, укључујући, али се не ограничавајући само на то да ли је одлука неког ентитета да успостави специјални паралелни однос са неком од сусједних држава сагласно овом Уставу, укључујући и одредбе које се односе на суверенитет и територијални интегритет Босне и Херцеговине, те да ли је неки члан устава или закона ентитета у сагласности са овим Уставом. Спорове могу да покрену само чланови Предсједништва, предсједавајући Министарског савјета, предсједавајући, или заменик предсједавајућег, било којег вијећа Парламентарне скупштине; једна четвртина чланова било којег вијећа Парламентарне скупштине, или једна четвртина било којег законодавног вијећа неког ентитета (члан VI/3. (а)).

Према наведеним одредбама, спор пред судом могу да покрену само Уставом одређени субјекти, па према томе Драган Вујмиловић није овлашћени субјекат за покретање поступка пред Уставним судом.

Ову одлуку донио је Уставни суд у саставу: предједник Суда Мирко Зовко и судије Марко Арсовић, проф. др Касим Бегвић, Ханс Данелиус, проф. др Исмет Даутбашић, проф. др Луј Фаворе, др Јозеф Марко, мр Звонко Миљко и проф. др Витомир Поповић.

У 5/96

Сарајево, 5. 6. 1998. године

Предсједник

Уставног суда Босне и Херцеговине
Мирко Зовко

Спор ове врсте пред Уставним судом могу да покрену само Уставом овлашћени субјекти.

Having regard to Article VI.3.(a) of the Constitution of Bosnia and Herzegovina and Article 55 of its Rules of Procedure, the Constitutional Court of Bosnia and Herzegovina, on 5 June 1998, adopted the following

DECISION

The Constitutional Court rejects the request of Mr. Dragan Vujmilović from Sarajevo to review the constitutionality of the Regulation on Form and Registration of Identity Cards (Official Gazette of the Republic of Bosnia and Herzegovina, No. 1/96) and of the Law on the Cessation of the Application of Article 4 of the Constitution of the Republic of Bosnia and Herzegovina (Official Gazette of the Republic of Bosnia and Herzegovina, No. 8/93 and No. 13/94).

The Decision shall be published in the Official Gazette of Bosnia and Herzegovina, the Official Gazette of the Federation of Bosnia and Herzegovina and the Official Gazette of Republika Srpska.

Reasons

Mr. Dragan Vujmilović from Sarajevo requested the Constitutional Court to review the constitutionality of the Regulation on Form and Registration of Identity Cards (Official Gazette of the Republic of Bosnia and Herzegovina, No 1/96), under which the registration of Identity Cards would be replaced by a new registration in Latin letters.

He further requested the Constitutional Court to review the constitutionality of the Law on the Cessation of the Application of Article 4 of the Constitution of the Republic of Bosnia and Herzegovina (Official Gazette of the Republic of Bosnia and Herzegovina, No. 8/93 and No. 13/94), under which Article 4 of the Constitution of the Republic of Bosnia and Herzegovina shall be set out of force during the State of War.

According to the request, the registration of Identity Cards in Latin letters will cause the issuance of Identity Cards in Latin letters. This would violate the equality between Latin

and Cyrillic letters. Moreover, the disputed law has not been passed according to Point 5 of Amendment LI of the Constitution of the Republic of Bosnia and Herzegovina.

According to the Constitution of Bosnia and Herzegovina, the Constitutional Court shall have exclusive jurisdiction to decide any disputes that arise under this Constitution between the Entities or between Bosnia and Herzegovina and an Entity or Entities, or between institutions of Bosnia and Herzegovina, including but not limited to the questions whether an Entity's decision to establish a special parallel relationship with a neighbouring state is consistent with this Constitution including provisions concerning the sovereignty and territorial integrity of Bosnia and Herzegovina, and whether any provisions of an Entity's constitution or law are consistent with this Constitution. Moreover, disputes may be referred only by a member of the Presidency, by the Chair of the Council of Ministers, by the Chair or Deputy Chair of either chamber of the Parliamentary Assembly, by one-fourth of the members of either chamber of the Parliamentary Assembly, or by one-fourth of either chamber of a legislature of an Entity (Article VI.3 (a)).

According to the above-mentioned constitutional provisions, disputes may be referred to the Court only by the institutions or persons enumerated in those provisions. The Constitutional Court notes that Mr. Dragan Vujmilović, as an individual person, does not figure amongst the institutions or persons which may initiate proceedings.

The Court ruled in the following composition:

Mirko Zovko, President of the Constitutional Court,
judges Marko Arsović, Prof. Dr. Kasim Begić, Hans Danelius, Prof Dr. Ismet Dautbašić,
Prof. Dr. Joseph Marko and Zvonko Miljko.

Case No. U 5/96
5 June 1998
Sarajevo

Mirko Zovko
President of the Constitutional Court
of Bosnia and Herzegovina

Proceedings of this kind may be instituted before the Constitutional Court only by subjects authorized to by the Constitution.

Ustavni sud Bosne i Hercegovine, na osnovu člana VI/3. (a) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 55. tačka 2. Poslovnika Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, na sjednici održanoj 5. 6. 1998. godine, donio je

ODLUKU

Odbacuju se zahtjevi Timotija Bavčića i Franje Moharića, iz Sarajeva, za ocjenu ustavnosti člana 1. Zakona o dopuni Zakona o preuzimanju sredstava bivše SFRJ u svojini Republike Bosne i Hercegovine C'Službeni list R BiH", br. 50/95 i 2/96), čl. 1. i 2, stav 1, i člana 10. Zakona o napuštenim stanovima C'Službeni list R BiH", br. 6/92, 8/92, 16/92, 11/93, 13/94, 36/94, 9/95. i 33/95), Uredbe Vlade SR BiH o privremenoj zabrani prodaje stanova u društvenoj svojini ("Službeni list R BiH", broj 4/92) i Uredbe sa zakonskom snagom o dopuni Zakona o sredstvima i finansiranju Armije Republike Bosne i Hercegovine C'Službeni list R BiH", br. 5/95 i 9/95).

Odluku objaviti u "Službenom glasniku BiH", "Službenim novinama Federacije BiH" i u "Službenom glasniku Republike Srpske".

Obrazloženje

Podnosioci zahtjeva Timotije Bavčić i Franjo Moharić, iz Sarajeva, zatražili su od Ustavnog suda Bosne i Hercegovine ocjenu ustavnosti člana 1. Zakona o dopuni Zakona o preuzimanju sredstava bivše SFRJ u svojini Republike Bosne i Hercegovine, čl. 1. i 2, stav 1. i člana 10. Zakona o napuštenim stanovima. Timotije Bavčić, također, je zatražio ocjenu ustavnosti Uredbe Vlade SR BiH o privremenoj zabrani prodaje stanova u društvenoj svojini i Uredbe sa zakonskom snagom o dopuni Zakona o sredstvima i finansiranju Armije Republike Bosne i Hercegovine.

Istodobno, Franjo Moharić je zatražio ocjenu ustavnosti čl. 1. i 2, stav 1. i člana 10. Zakona o napuštenim stanovima. Timotije Bavčić, također, je osporio Uredbu sa zakonskom snagom o dopuni Zakona o sredstvima i finansiranju Armije Republike Bosne i

Hercegovine prema kojoj će, zbog zaštite Vojno-stambenog fonda do donošenja stambenog zakona za Republiku Bosnu i Hercegovinu, sudovi i drugi državni organi, obaviti postupke u vezi sa kupovinom stanova i druge imovine po Zakonu o stambenom obezbjeđenju u JNA, koja je stupila na snagu 10. 2. 1995. godine, danom objavljivanja u "Službenom listu RBiH".

Prema Ustavu Bosne i Hercegovine, Ustavni sud je jedini nadležan da odlučuje o bilo kojem sporu koji se javlja po ovom Ustavu između dva entiteta, ili između Bosne i Hercegovine i jednog ili oba entiteta, te između institucija Bosne i Hercegovine, uključujući, ali ne ograničavajući se na to: da li je odluka entiteta da uspostavi poseban paralelan odnos sa susjednom državom u skladu sa ovim Ustavom, uključujući i odredbe koje se odnose na suverenitet i teritorijalni integritet Bosne i Hercegovine, te da li je neka odredba ustava ili zakona jednog entiteta u skladu sa ovim Ustavom. Sprove može pokrenuti član Predsjedništva, predsjedavajući Vijeća ministara, predsjedavajući, ili njegov zamjenik, bilo kojeg doma Parlamentarne skupštine; jedna četvrtina članova/delegata bilo kojeg doma Parlamentarne skupštine, ili jedna četvrtina bilo kojeg doma zakonodavnog organa jednog entiteta (član VI/3. (a))

Prema navedenim odredbama Ustava, podnosioci zahtjeva nisu Ustavom ovlašteni subjekti koji mogu pokretati spor ove vrste pred Ustavnim sudom Bosne i Hercegovine.

Međutim, Ustavni sud ima i apelacionu nadležnost u pitanjima koja su sadržana u Ustavu kada ona postanu predmet spora zbog presude bilo kojeg suda u Bosni i Hercegovini (član VI/3. (b)). To znači da bi sporno pitanje moglo biti predmet odlučivanja pred ovim sudom tek nakon što bi bilo osporeno u drugom postupku i da su iskorišteni svi pravni lijekovi.

Ovu odluku Ustavni sud je donio u sastavu: predsjednik Ustavnog suda Mirko Zovko i sudije Marko Arsović, prof. dr. Kasim Begić, Hans Danelius, prof. dr. Ismet Dautbašić, prof. dr. Louis Favoreu, dr. Joseph Marko, mr. Zvonko Miljko i prof. dr. Vitomir Popović.

U 9/96
Sarajevo, 5. 6. 1998. godine

Predsjednik
Ustavnog suda Bosne i Hercegovine
Mirko Zovko

Spor ove vrste pred Ustavnim sudom mogu pokrenuti samo Ustavom ovlašteni subjekti.

Ustavni sud Bosne i Hercegovine, na temelju članka VI/3. (a) Ustava Bosne i Hercegovine i članka 55. točka 2. Poslovnika Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, na sjednici održanoj 5. 6. 1998. godine, donio je

ODLUKU

Odbacuju se zahtjevi Timotija Bavčića i Franje Moharića, iz Sarajeva, za ocjenu ustavnosti članka 1. Zakona o dopuni Zakona o preuzimanju sredstava bivše SFRJ u svojini Republike Bosne i Hercegovine ("Službeni list R BiH", br. 50/95 i 2/96), čl. 1. i 2, stavak 1, i članka 10. Zakona o napuštenim stanovima ("Službeni list R BiH", br. 6/92, 8/92, 16/92, 11/93, 13/94, 36/94, 9/95. i 33/95), Uredbe Vlade SR BiH o privremenoj zabrani prodaje stanova u društvenoj svojini ("Službeni list R BiH", broj 4/92) i Uredbe sa zakonskom snagom o dopuni Zakona o sredstvima i financiranju Armije Republike Bosne i Hercegovine ("Službeni list R BiH", br. 5/95 i 9/95).

Odluku objaviti u "Službenom glasniku BiH", "Službenim novinama Federacije BiH" i u "Službenom glasniku Republike Srpske".

Obrazloženje

Podnositelji zahtjeva Timotije Bavčić i Franjo Moharić, iz Sarajeva, zatražili su od Ustavnog suda Bosne i Hercegovine ocjenu ustavnosti članka 1. Zakona o dopuni Zakona o preuzimanju sredstava bivše SFRJ u svojini Republike Bosne i Hercegovine, čl. 1. i 2, stavak 1. i članka 10. Zakona o napuštenim stanovima. Timotije Bavčić, također, je zatražio ocjenu ustavnosti Uredbe Vlade SR BiH o privremenoj zabrani prodaje stanova u društvenoj svojini i Uredbe sa zakonskom snagom o dopuni Zakona o sredstvima i financiranju Armije Republike Bosne i Hercegovine.

Istodobno, Franjo Moharić je zatražio ocjenu ustavnosti čl. 1. i 2, stavak 1. i članka 10. Zakona o napuštenim stanovima. Timotije Bavčić, također, je osporio Uredbu sa zakonskom snagom o dopuni Zakona o sredstvima i financiranju Armije Republike

Bosne i Hercegovine prema kojoj će, zbog zaštite Vojno-stambenog fonda do donošenja stambenog zakona za Republiku Bosnu i Hercegovinu, sudovi i druga državna tijela, obustaviti postupke u svezi s kupnjom stanova i druge imovine po Zakonu o stambenom osiguranju u JNA, koja je stupila na snagu 10. 2. 1995. godine, danom objavljivanja u "Službenom listu RBiH".

Prema Ustavu Bosne i Hercegovine, Ustavni sud ima isključivu ovlast odlučivanja u svim sporovima koji proisteknu iz ovog Ustava među entitetima, ili među Bosnom i Hercegovinom i jednim ili oba entiteta, te među institucijama Bosne i Hercegovine, uključujući, ali ne ograničavajući se na to: je li odluka nekog entiteta da uspostavi posebne paralelne odnose sa susjednom državom sukladna ovom Ustavu, uključujući i odredbe koje se tiču suvereniteta i teritorijalnog integriteta Bosne i Hercegovine, te je li neka odredba ustava ili zakona jednog entiteta sukladna ovom Ustavu. Spor može pokrenuti član Predsjedništva, predsjedatelj Vijeća ministara, predsjedatelj, ili dopredsjedatelj, jednog od domova Parlamentarne skupštine; jedna četvrtina članova/delegata jednog od domova Parlamentarne skupštine, ili jedna četvrtina jednog od domova zakonodavnog tijela jednog entiteta (članak VI/3. (a))

Prema navedenim odredbama Ustava, podnositelji zahtjeva nisu Ustavom ovlaštteni subjekti koji mogu pokretati spor ove vrste pred Ustavnim sudom Bosne i Hercegovine.

Međutim, Ustavni sud ima i apelacijsku ovlast u pitanjima koja su sadržana u Ustavu kada ona postanu predmetom spora zbog presude bilo kojeg suda u Bosni i Hercegovini (članak VI/3. (b)). To znači da bi sporno pitanje moglo biti predmetom odlučivanja pred ovim sudom tek nakon što bi bilo pobijano u drugom postupku i da su iskorišteni svi pravni lijekovi.

Ovu odluku Ustavni sud je donio u sastavu: predsjednik Ustavnog suda Mirko Zovko i suci Marko Arsović, prof. dr. Kasim Begić, Hans Danelius, prof. dr. Ismet Dautbašić, prof. dr. Louis Favoreu, dr. Joseph Marko, mr. Zvonko Miljko i prof. dr. Vitomir Popović.

U 9/96
Sarajevo, 5. 6. 1998. godine

Predsjednik
Ustavnog suda Bosne i Hercegovine
Mirko Zovko

Spor ove vrste pred Ustavnim sudom mogu pokrenuti samo Ustavom ovlaštteni subjekti.

Уставни суд Босне и Херцеговине, на основу члана VI/3. (а) Устава Босне и Херцеговине и члана 55. тачка 2. Пословника Уставног суда Босне и Херцеговине, на сједници одржаној 5. 6. 1998. године, донио је

ОДЛУКУ

Одбацују се захтјеви Тимотија Бавчића и Фрање Мохарића, из Сарајева, за оијену уставности члана 1. Закона о допуни Закона о преузимању средстава бивше СФРЈ у власништво Републике Босне и Херцеговине ("Службени лист РБиХ", бр. 50/95 и 2/96), чл. 1. и 2, став 1, и члана 10. Закона о напуштеним становима ("Службени лист РБиХ", бр. 6/92, 8/92, 16/92, 11/93, 13/94, 36/94, 9/95. и 33/95), Уредбе Владе СРБиХ о привременој забрани продаје станова у друштвеном власништву ("Службени лист РБиХ", број 4/92) и Уредбе са законском снагом о допуни Закона о средствима и финансирању Армије Републике Босне и Херцеговине ("Службени лист РБиХ", бр. 5/95 и 9/95).

Одлуку објавити у "Службеном гласнику БиХ", "Службеним новинама Федерације БиХ" и у "Службеном гласнику Републике Српске".

Образложење

Подносиоци захтјева Тимотије Бавчић и Фрањо Мохарић, из Сарајева, затражили су од Уставног суда Босне и Херцеговине оцјену уставности члана 1. Закона о допуни Закона о преузимању средстава бивше СФРЈ у власништво Републике Босне и Херцеговине, чл. 1. и 2, став 1. и члана 10. Закона о напуштеним становима. Тимотије Бавчић, такође, је затражио оцјену уставности Уредбе Владе СРБиХ о привременој забрани продаје станова у друштвеном власништву и Уредбе са законском снагом о допуни Закона о средствима и финансирању Армије Републике Босне и Херцеговине.

Истовремено, Фрањо Мохарић је затражио оцјену уставности чл. 1. и 2, став 1. и члана 10. Закона о напуштеним становима. Тимотије Бавчић, такође, је оспорио Уредбу са законском снагом о допуни Закона о средствима и финансирању

Армије Републике Босне и Херцеговине према којој ће, због заштите Војно-стамбеног фонда до доношења стамбеног закона за Републику Босну и Херцеговину, судови и други државни органи, обуставити поступке у вези са куповином станова и друге имовине по Закону о стамбеном обезбјеђењу у ЈНА, која је ступила на снагу 10. 2. 1995. године, даном објављивања у "Службеном листу РБиХ".

Према Уставу Босне и Херцеговине Уставни суд има искључиву надлежност да одлучује о споровима који по овом Уставу настају између ентитета, или између Босне и Херцеговине и једног или оба ентитета, те између институција Босне и Херцеговине, укључујући, али се не ограничавајући само на то да ли је одлука ентитета да успостави специјални паралелни однос са некохм од сусједних држава сагласно овом Уставу, укључујући и одредбе које се односе на суверенитет и територијални интегритет Босне и Херцеговине, те да ли је неки члан устава или закона ентитета у сагласности са овим Уставом. Спорове могу покренути само чланови Предсједништва, предсједавајући Министарског савјета, предсједавајући, или замјеник предсједавајућег, било којег вијећа Парламентарне скупштине; једна четвртина чланова било којег вијећа Парламентарне скупштине, или једна четвртина било ког законодавног вијећа неког ентитета (члан VI/3. (а)).

Према наведеним одредбама Устава, подносиоци захтјева нису Уставом овлашћени субјекти који могу покренути спор ове врсте пред Уставним судом Босне и Херцеговине.

Међутим, Уставни суд има и апелациону надлежност у питањима која су садржана у Уставу када она постану предмет спора због пресуде било којег суда у Босни и Херцеговини (члан VI/3. (б)). То значи да би спорно питање могло бити предмет одлучивања пред овим судом тек након што би било оспорено у другом поступку и да су искоришћени сви правни лијекови.

Ову одлуку Уставни суд је донио у саставу: предсједник Суда Мирко Зовко и судије Марко Арсовић, проф. др Касим Бегвић, Ханс Данелиус, проф. др Исмет Даутбашић, проф. др Луј Фаворе, др Јозеф Марко, мр Звонко Миљко и проф. др Витомир Поповић.

У 9/96
Сарајево, 5. 6. 1998. године

Предсједник
Уставног суда Босне и Херцеговине
Мирко Зовко

Спор ове врсте пред Уставним судом могу да покрену само Уставом овлашћени субјекти.

Having regard to Article VI.3.(a) of the Constitution of Bosnia and Herzegovina and Article 55(2) of its Rules of Procedure, the Constitutional Court of Bosnia and Herzegovina, on 5 June 1998, adopted the following

DECISION

The requests of Mr. Timotije Bavčić and of Mr. Franjo Moharić from Sarajevo, to review the constitutionality of Article 1 of the Law which supplements the Law on the Taking over of Property from the Former Yugoslavia by the Republic of Bosnia and Herzegovina (Official Gazette of the Republic of Bosnia and Herzegovina, No. 50/95 and 2/96), of Article 1, Article 2 paragraph 1 and Article 10 of the Law on Abandoned Apartments (Official Gazette of the Republic of Bosnia and Herzegovina, No. 6/92, 8/92, 16/92, 11/93, 13/94, 36/94, 9/95 and 33/95), of the Governmental Decree on a Temporary Ban on the Selling of Apartments that are Socially Owned (Official Gazette of the Republic of Bosnia and Herzegovina, No. 4/92), and of the Decree with Force of Law which supplements the Law on Property and Financing of the Army of the Republic of Bosnia and Herzegovina (Official Gazette of the Republic of Bosnia and Herzegovina, No. 5/95 and 9/95) are rejected.

The Decision shall be published in the Official Gazette of Bosnia and Herzegovina, the Official Gazette of the Federation of Bosnia and Herzegovina and the Official Gazette of Republika Srpska.

Reasons

Mr. Timotije Bavčić and Mr. Franjo Moharić from Sarajevo requested the Constitutional Court of Bosnia and Herzegovina to review the constitutionality of Article 1 of the Law which supplements the Law on the Taking over of Property from the Former Yugoslavia by the Republic of Bosnia and Herzegovina and of Article 1, Article 2 paragraph 1 and Article 10 of the Law on Abandoned Apartments. Mr. Timotije Bavčić further requested the Constitutional Court to review the constitutionality of the Governmental Decree on a Temporary Ban on the Selling of Apartments that are Socially Owned and of the Decree with Force of Law which supplements the Law on Property and Financing of the Army of the Republic of Bosnia and Herzegovina.

Moreover, Mr. Franjo Moharić requested the Constitutional Court to review the constitutionality of Article 1, Article 2 paragraph 1 and Article 10 of the Law on Abandoned Apartments. Mr. Timotije Bavčić requested the review of the Decree with Force of Law which supplements the Law on Property and Financing of the Army of the Republic of Bosnia and Herzegovina. According to this Decree all proceedings relating to the purchase of JNA apartments had to be adjourned until the Law on Housing Relations in the Republic of Bosnia and Herzegovina had been passed, with the aim to protect the Army-Housing Fund. The Decree came into force on 10 February 1995, the day when it was published in the Official Gazette of the Republic of Bosnia and Herzegovina.

According to the Constitution of Bosnia and Herzegovina, the Constitutional Court shall have exclusive jurisdiction to decide any disputes that arise under this Constitution between the Entities or between Bosnia and Herzegovina and an Entity or Entities, or between institutions of Bosnia and Herzegovina, including but not limited to the questions whether an Entity's decision to establish a special parallel relationship with a neighbouring state is consistent with this Constitution including provisions concerning the sovereignty and territorial integrity of Bosnia and Herzegovina, and whether any provisions of an Entity's constitution or law are consistent with this Constitution. Moreover, disputes may be referred only by a member of the Presidency, by the Chair of the Council of Ministers, by the Chair or Deputy Chair of either chamber of the Parliamentary Assembly, by one-fourth of the members of either chamber of the Parliamentary Assembly, or by one-fourth of either chamber of the legislature of an Entity (Article VI.3 (a) of the Constitution of Bosnia and Herzegovina).

The Constitutional Court notes that the present requests have not been submitted by any institution or person as enlisted in the above-mentioned relevant constitutional provisions. Consequently, the Constitutional Court finds that the requests have to be rejected.

However, the Constitutional Court would have appellate jurisdiction over issues under the Constitution arising out of a judgement of any other court in Bosnia and Herzegovina (Article VI.3 (b) of the Constitution of Bosnia and Herzegovina). Disputes may be brought before the Constitutional Court after all domestic remedies have been exhausted.

The Court ruled in the following composition:

Mirko Zovko, President of the Constitutional Court,
judges Marko Arsović, Prof. Dr. Kasim Begić, Hans Danelius, Prof. Dr. Ismet Dautbašić,
Prof. Dr. Joseph Marko and Zvonko Miljko.

Case No. U 9/96
5 June 1998
Sarajevo

Mirko Zovko
President of the Constitutional Court
of Bosnia and Herzegovina

Proceedings of this kind may be instituted before the Constitutional Court only by subjects authorized to by the Constitution.

Ustavni sud Bosne i Hercegovine, na osnovu člana VI/3. Ustava Bosne i Hercegovine i člana 55. Poslovnika Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, na sjednici održanoj 5. 6. 1998. godine, donio je

ODLUKU

Odbacuje se zahtjev Mjesne zajednice Gornji Rahić, općina Brčko, za ocjenjivanje ustavnosti i zakonitosti akata Općine Brčko, koji su objavljeni u "Službenom glasniku Općine Brčko", br. 1/95, 2/95 i 1/96.

Obrazloženje

Zahtjevom Mjesne zajednice Gornji Rahić, općina Brčko, od 7. 6. 1996. godine, zatraženo je ocjenjivanje ustavnosti i zakonitosti odluka i rješenja načelnika - načelništva Općine Brčko, koji su objavljeni u "Službenom glasniku Općine Brčko", br. 1/95, 2/95 i 1/96. Podnosilac zahtjeva smatra da donosioci osporenih akata nisu bili nadležni za njihovo donošenje.

Prema članu VI/3.(a) Ustava Bosne i Hercegovine, Ustavni sud Bosne i Hercegovine je jedini nadležan da odlučuje o bilo kojem sporu koji se javlja po ovom Ustavu između dva entiteta, ili između Bosne i Hercegovine i jednog ili oba entiteta, te između institucija Bosne i Hercegovine, uključujući, ali ne ograničavajući se na to: da lije odluka entiteta da uspostavi poseban paralelan odnos sa susjednom državom u skladu sa ovim Ustavom, uključujući i odredbe koje se odnose na suverenitet i teritorijalni integritet Bosne i Hercegovine, te da lije bilo koja odredba ustava ili zakona jednog entiteta u skladu sa ovim Ustavom. Sporove može pokrenuti član Predsjedništva, predsjedavajući Vijeća ministara, predsjedavajući, ili njegov zamjenik, bilo kojeg doma Parlamentarne skupštine; jedna četvrtina članova/delegata bilo kojeg doma Parlamentarne skupštine, ili jedna četvrtina članova bilo kojeg doma zakonodavnog organa jednog entiteta (član VI/3. (a)).

Prema navedenim ustavnim odredbama o jurisdikciji Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, Ustavni sud je utvrdio da Mjesna zajednica Gornji Rahić, općina Brčko,

ne spada u subjekte koji imaju pravo da pokrenu spor ove vrste kod Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, pa je na osnovu izloženog odlučeno kao u dispozitivu.

Ovu odluku donio je Ustavni sud u sastavu: predsjednik Ustavnog suda Bosne i Hercegovine Mirko Zovko i sudije Marko Arsović, prof. dr. Kasim Begić, prof. dr. Ismet Dautbašić, Hans Danelius, prof. dr. Louis Favoreu, dr. Joseph Marko, mr. Zvonko Miljko i prof dr. Vitomir Popović.

U 18/96
Sarajevo, 5. 6. 1998. godine

Predsjednik
Ustavnog suda Bosne i Hercegovine
Mirko Zovko

Mjesna zajednica Gornji Rahić, općina Brčko, ne spada u subjekte koji mogu pokrenuti spor kod Ustavnog suda Bosne i Hercegovine u skladu sa članom VI/3.(a) Ustava Bosne i Hercegovine.

Ustavni sud Bosne i Hercegovine, na temelju članka VI/3. Ustava Bosne i Hercegovine i članka 55. Poslovnika Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, na sjednici održanoj 5. 6. 1998. godine, donio je

ODLUKU

Odbacuje se zahtjev Mjesne zajednice Gornji Rahić, općina Brčko, za ocjenjivanje ustavnosti i zakonitosti akata Općine Brčko, koji su objavljeni u "Službenom glasniku Općine Brčko", br. 1/95, 2/95 i 1/96.

Obrazloženje

Zahtjevom Mjesne zajednice Gornji Rahić, općina Brčko, od 7. 6. 1996. godine, zatraženo je ocjenjivanje ustavnosti i zakonitosti odluka i rješenja načelnika - načelništva Općine Brčko, koji su objavljeni u "Službenom glasniku Općine Brčko", br. 1/95, 2/95 i 1/96. Podnositelj zahtjeva smatra da donositelji pobijanih akata nisu bili mjerodavni za njihovo donošenje.

Prema članku VI/3.(a) Ustava Bosne i Hercegovine, Ustavni sud Bosne i Hercegovine ima isključivu ovlast odlučivanja u svim sporovima koji proisteknu iz ovog Ustava među entitetima, ili među Bosnom i Hercegovinom i jednim ili oba entiteta, ili među institucijama Bosne i Hercegovine, uključujući, ali ne ograničavajući se na to: je li odluka nekog entiteta da uspostavi posebne paralelne odnose sa susjednom državom sukladna ovom Ustavu, uključujući i odredbe koje se tiču suvereniteta i teritorijalnog integriteta Bosne i Hercegovine; je li bilo koja odredba ustava ili zakona jednog entiteta sukladna ovom Ustavu. Spor može pokrenuti član Predsjedništva, predsjedatelj Vijeća ministara, predsjedatelj, ili dopredsjedatelj, jednog od domova Parlamentarne skupštine; jedna četvrtina članova/delegata jednog od domova Parlamentarne skupštine, ili jedna četvrtina jednog od domova zakonodavnog tijela jednog entiteta (članak VI/3. (a)).

Prema navedenim ustavnim odredbama o jurisdikciji Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, Ustavni sud je utvrdio da Mjesna zajednica Gornji Rahić, općina Brčko,

ne spada u subjekte koji imaju pravo pokrenuti spor ove vrste kod Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, pa je na temelju izloženog odlučeno kao u dispozitivu.

Ovu odluku donio je Ustavni sud u sastavu: predsjednik Ustavnog suda Bosne i Hercegovine Mirko Zovko i suci Marko Arsović, prof. dr. Kasim Begić, prof. dr. Ismet Dautbašić, Hans Danelius, prof. dr. Louis Favoreu, dr. Joseph Marko, mr. Zvonko Miljko i prof dr. Vitomir Popović.

U 18/6
Sarajevo, 5. 6. 1998. godine

Predsjednik
Ustavnog suda Bosne i Hercegovine
Mirko Zovko

Mjesna zajednica Gornji Rahić, općina Brčko, ne spada u subjekte koji mogu pokrenuti spor kod Ustavnog suda Bosne i Hercegovine sukladno članku VI/3.(a) Ustava Bosne i Hercegovine.

Уставни суд Босне и Херцеговине, на основу члана VI/3. Устава Босне и Херцеговине и члана 55. Пословника Уставног суда Босне и Херцеговине, на сједници одржаној 5. 6. 1998. године, донио је

ОДЛУКУ

Одбацује се захтјев Мјесне заједнице Горњи Рахић, општина Брчко, за оцјењивање уставности и законитости аката Општине Брчко, који су објављени у "Службеном гласнику Општине Брчко", бр. 1/95, 2/95 и 1/96.

Образложење

Захтјевом Мјесне заједнице Горњи Рахић, општина Брчко, од 7. 6. 1996. године, затражено је оцјењивање уставности и законитости одлука и рјешења начелника - начелништва Општине Брчко, који су објављени у "Службеном гласнику Општине Брчко", бр. 1/95, 2/95 и 1/96. Подносилац захтјева сматра да доносиоци оспорених аката нису били надлежни за њихово доношење.

Према члану VI/3.(а) Устава Босне и Херцеговине, Уставни суд Босне и Херцеговине има искључиву надлежност да одлучује о споровима који по овом Уставу настају између ентитета, или између Босне и Херцеговине и једног или оба ентитета, те између институција Босне и Херцеговине, укључујући, али се не ограничавајући само на то да ли је одлука ентитета да успостави специјални паралелан однос са неком од сусједних држава сагласно овом Уставу, укључујући и одредбе које се односе на суверенитет и територијални интегритет Босне и Херцеговине, те да ли је неки члан устава или закона ентитета у сагласности са овим Уставом. Спорове могу покренути само чланови Предсједништва, предсједавајући Министарског савјета, предсједавајући, или замјеник предсједавајућег, било којег вијећа Парламентарне скупштине; једна четвртина чланова било којег вијећа Парламентарне скупштине, или једна четвртина било ког законодавног вијећа једног ентитета (члан VI/3. (а)).

Према наведеним уставним одредбама о јурисдикцији Уставног суда Босне и Херцеговине, Уставни суд је утврдио да Мјесна заједница Горњи Рахић, општина Брчко, не спада у субјекте који имају право да покрену спор ове врсте код Уставног суда Босне и Херцеговине, па је на основу изложеног одлучено као у диспозитиву.

Ову одлуку донио је Уставни суд у саставу: предсједник Уставног суда Босне и Херцеговине Мирко Зовко и судије Марко Арсовић, проф. др Касим Бегић, проф. др Исмет Даутбашић, Ханс Данелиус, проф. др Луј Фаворе, др Јозеф Марко, мр Звонко Миљко и проф. др Витомир Поповић.

У 18/96
Сарајево, 5. 6. 1997. године

Предсједник
Уставног суда Босне и Херцеговине
Мирко Зовко

Мјесна заједница Горњи Рахић, општина Брчко, не спада у субјекте који могу да покрену спор код Уставног суда Босне и Херцеговине у складу са чланом VI/3.(а) Устава Босне и Херцеговине.

Having regard to Article VI.3 of the Constitution of Bosnia and Herzegovina and Article 55 of its Rules of Procedure, the Constitutional Court of Bosnia and Herzegovina, at its session held on 5 June 1998, adopted the following

DECISION

The Constitutional Court rejects the request lodged by the Local Community of Gornji Rahić, Municipality of Brčko, for the evaluation of constitutionality and legality of the acts of the Municipality of Brčko, published in the Official Gazette of the Municipality of Brčko No. 1/95, 2/95 and 1/96.

Reasons

The request of the Local Community of Gornji Rahić, Municipality of Brčko, called for an evaluation of constitutionality and legality of the decisions and rulings of the mayor / mayor's office of the Municipality of Brčko, which were published in the Official Gazette of the Municipality of Brčko No. 1/95, 2/95 and 1/96. The applicant considered the adopters of the challenged acts non competent for adopting the latter.

According to Article VI.3 (a) of the Constitution of Bosnia and Herzegovina, the Constitutional Court of Bosnia and Herzegovina is the only one competent to decide any dispute that arises under this Constitution between the Entities or between Bosnia and Herzegovina and an Entity or Entities, or between institutions of Bosnia and Herzegovina, including but not limited to: whether an Entity's decision to establish a special parallel relationship with a neighboring state is consistent with this Constitution, including provisions concerning the sovereignty and territorial integrity of Bosnia and Herzegovina; and whether any provision of an Entity's constitution or law is consistent with this Constitution. Disputes may be referred only by a member of the Presidency, by the Chair of the Council of Ministers, by the Chair or a Deputy Chair of either chamber of the Parliamentary Assembly, by one-fourth of the members of either chamber of the Parliamentary Assembly, or by one-fourth of either chamber of a legislature of an Entity. (Article VI.3 (a))

In accordance with the aforementioned constitutional provisions on the jurisdiction of the Constitutional Court of Bosnia and Herzegovina, the Constitutional Court found that the Local Community of Gornji Rahić, Municipality of Brčko, is not one of the subjects allowed to refer a dispute of this kind before the Constitutional Court of Bosnia and Herzegovina. The Court therefore decided as outlined in the pronouncement.

The Court ruled in the following composition:

Mirko Zovko, President of the Constitutional Court,

judges Marko Arsović, Prof Dr. Kasim Begić, Prof. Dr. Ismet Dautbašić, Hans Danelius, Prof Dr. Louis Favoreu, Prof Dr. Joseph Marko, Zvonko Miljko and Vitomir Popović.

Case No. U 3/96

5 June 1998

Sarajevo

Mirko Zovko

President of the Constitutional Court
of Bosnia and Herzegovina

The Local Community of Gornji Rahić, Municipality of Brčko, is not one of the subjects that may refer disputes to the Constitutional Court of Bosnia and Herzegovina under Article VI.3 (a) of the Constitution of Bosnia and Herzegovina.

Ustavni sud Bosne i Hercegovine, na osnovu člana VI/3. (a) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 55. Poslovnika Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, na sjednici održanoj 5. 6. 1998. godine, donio je

ODLUKU

Odbacuje se zahtjev Vijeća Kongresa bošnjačkih intelektualaca od 13. 8. 1996. godine za ocjenu ustavnosti Zakona o izručenju okrivljenih lica po zahtjevu Međunarodnog suda ("Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine", broj 9/96) i Zakona o Vrhovnom sudu Federacije Bosne i Hercegovine ("Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine", br. 2/95 i 9/96).

Odluku objavit u "Službenom glasniku Bosne i Hercegovine", "Službenim novinama Federacije Bosne i Hercegovine" i "Službenom glasniku Republike Srpske".

Obrazloženje

Zahtjevom Vijeća Kongresa bošnjačkih intelektualaca od 13. 8. 1996. godine zatražena je ocjena ustavnosti navedenih zakona zato što, po mišljenju podnosioca, Ustavotvorna skupština Federacije Bosne i Hercegovine, kao skupština nižeg ranga, odnosno skupština jednog entiteta, nije mogla samostalno odlučivati o zakonu koji je donijela Skupština Republike Bosne i Hercegovine, odnosno skupština višeg nivoa, što predstavlja razvlašćivanje Skupštine Republike Bosne i Hercegovine, odnosno ukidanje Vrhovnog suda Bosne i Hercegovine i odricanje Republici Bosni i Hercegovini onih funkcija koje je ta ista skupština utvrdila ustanovljenjem tog suda. U zahtjevu se, također, postavlja i pitanje kako će Republika Bosna i Hercegovina ostvarivati svoje državne (sudske) obaveze iz međunarodnih odnosa, tj. obaveze koje se ne odnose na entitete, već na državu kao takvu, i odriče li se time Republika Bosna i Hercegovina dijela suvereniteta međunarodno priznate države.

Prema Ustavu Bosne i Hercegovine, Ustavni sud je jedini nadležan da odlučuje o bilo kojem sporu koji se javlja po ovom ustavu između dva entiteta, ili između Bosne i Hercegovine i jednog ili oba entiteta, te između institucija Bosne i Hercegovine, uključujući ali ne ograničavajući se na to: da li je odluka entiteta da uspostavi poseban paralelan odnos sa susjednom državom u skladu sa ovim Ustavom, uključujući i odredbe koje se odnose na suverenitet i teritorijalni integritet Bosne i Hercegovine i da li je bilo koja odredba ustava ili zakona jednog entiteta u skladu sa ovim Ustavom. Sporove pred Ustavnim sudom Bosne i Hercegovine može pokrenuti član Predsjedništva, predsjedavajući Vijeća ministara, predsjedavajući, ili njegov zamjenik, bilo kojeg doma Parlamentarne skupštine, jedna četvrtina članova/delegata bilo kojeg doma Parlamentarne skupštine, ili jedna četvrtina članova bilo kojeg doma zakonodavnog organa jednog entiteta (član VI/3. (a)).

Prema navedenim odredbama Ustava, Vijeće Kongresa bošnjačkih intelektualaca nije Ustavom ovlašten subjekt za pokretanje spora ove vrste pred Ustavnim sudom Bosne i Hercegovine, pa je na osnovu izloženog odlučeno kao u dispozitivu.

Ovu odluku Ustavni sud je donio u sastavu: predsjednik Ustavnog suda Mirko Zovko i sudije Marko Arsović, prof. dr. Kasim Begić, Hans Danelius, prof. dr. Ismet Dautbašić, prof. dr. Louis Favoreu, dr. Joseph Marko, mr. Zvonko Miljko i prof. dr. Vitomir Popović.

U 26/96
Sarajevo, 5. 6. 1998. godine

Predsjednik
Ustavnog suda Bosne i Hercegovine
Mirko Zovko

Spor ove vrste pred Ustavnim sudom mogu pokrenuti samo Ustavom ovlašteni subjekti.

Ustavni sud Bosne i Hercegovine, na temelju članka VI/3. (a) Ustava Bosne i Hercegovine i članka 55. Poslovnika Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, na sjednici održanoj 5. 6. 1998. godine, donio je

ODLUKU

Odbacuje se zahtjev Vijeća Kongresa bošnjačkih intelektualaca od 13. 8. 1996. godine za ocjenu ustavnosti Zakona o izručenju okrivljenih osoba po zahtjevu Međunarodnog suda ("Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine", broj 9/96) i Zakona o Vrhovnom sudu Federacije Bosne i Hercegovine ("Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine", br. 2/95 i 9/96).

Odluku objaviti u "Službenom glasniku Bosne i Hercegovine", "Službenim novinama Federacije Bosne i Hercegovine" i "Službenom glasniku Republike Srpske".

Obrazloženje

Zahtjevom Vijeća Kongresa bošnjačkih intelektualaca od 13. 8. 1996. godine zatražena je ocjena ustavnosti navedenih zakona zato što, po mišljenju podnosioca, Ustavotvorna skupština Federacije Bosne i Hercegovine, kao skupština niže razine, odnosno skupština jednog entiteta, nije mogla samostalno odlučivati o zakonu koji je donijela Skupština Republike Bosne i Hercegovine, odnosno skupština više razine, što predstavlja razvlašćivanje Skupštine Republike Bosne i Hercegovine, odnosno ukidanje Vrhovnog suda Bosne i Hercegovine i odricanje Republici Bosni i Hercegovini onih funkcija koje je ta ista skupština utvrdila utemeljenjem tog suda. U zahtjevu se, također, postavlja i pitanje kako će Republika Bosna i Hercegovina ostvarivati svoje državne (sudske) obveze iz međunarodnih odnosa, tj. obveze koje se ne odnose na entitete, već na državu kao takvu, i odriče li se time Republika Bosna i Hercegovina dijela suvereniteta međunarodno priznate države.

Prema Ustavu Bosne i Hercegovine, Ustavni sud ima isključivu ovlast odlučivanja u svim sporovima koji proisteknu iz ovog Ustava među entitetima, ili među Bosnom i Hercegovinom i jednim ili oba entiteta, ili među institucijama Bosne i Hercegovine, uključujući, ali ne ograničavajući se na to: je li odluka nekog entiteta da uspostavi posebne paralelne odnose sa susjednom državom sukladna ovom Ustavu, uključujući i odredbe koje se tiču suvereniteta i teritorijalnog integriteta Bosne i Hercegovine, te je li neka odredba ustava ili zakona jednog entiteta sukladna ovom Ustavu. Spor može pokrenuti član Predsjedništva, predsjedatelj Vijeća ministara, predsjedatelj, ili dopredsjedatelj, jednog od domova Parlamentarne skupštine, jedna četvrtina članova/delegata jednog od domova Parlamentarne skupštine, ili jedna četvrtina jednog od domova zakonodavnog tijela jednog entiteta (članak VI/3. (a)).

Prema navedenim odredbama Ustava, Vijeće Kongresa bošnjačkih intelektualaca nije Ustavom ovlašten subjekt za pokretanje spora ove vrste pred Ustavnim sudom Bosne i Hercegovine, pa je na temelju izloženog odlučeno kao u dispozitivu.

Ovu odluku Ustavni sud je donio u sastavu: predsjednik Ustavnog suda Mirko Zovko i suci Marko Arsović, prof. dr. Kasim Begić, Hans Danelius, prof. dr. Ismet Dautbašić, prof. dr. Louis Favoreu, dr. Joseph Marko, mr. Zvonko Miljko i prof. dr. Vitomir Popović.

U 26/96
Sarajevo, 5. 6. 1998. godine

Predsjednik
Ustavnog suda Bosne i Hercegovine
Mirko Zovko

Spor ove vrste pred Ustavnim sudom mogu pokrenuti samo Ustavom ovlašteni subjekti.

Уставни суд Босне и Херцеговине, на основу члана VI/3. (а) Устава Босне и Херцеговине и члана 55. Пословника Уставног суда Босне и Херцеговине, на сједници одржаној 5. 6. 1998. године, донио је

ОДЛУКУ

Одбацује се захтјев Вијећа Конгреса бошњачких интелектуалаца од 13. 8. 1996. године за оцјену уставности Закона о изручењу окривљених лица по захтјеву Међународног суда ("Службене новине Федерације Босне и Херцеговине", број 9/96) и Закона о Врховном суду Федерације Босне и Херцеговине ("Службене новине Федерације Босне и Херцеговине", бр. 2/95 и 9/96).

Одлуку објавити у "Службеном гласнику Босне и Херцеговине", "Службеним новинама Федерације Босне и Херцеговине" и "Службеном гласнику Републике Српске".

Образложење

Захтјевом Вијећа Конгреса бошњачких интелектуалаца од 13. 8. 1996. године затражена је оцјена уставности наведених закона зато што, по мишљењу подносиоца, Уставотворна скупштина Федерације Босне и Херцеговине, као скупштина нижег ранга, односно скупштина једног ентитета, није могла да самостално одлучује о закону који је донијела Скупштина Републике Босне и Херцеговине, односно скупштина вишег нивоа, што представља развлашћивање Скупштине Републике Босне и Херцеговине, односно укидање Врховног суда Босне и Херцеговине и одрицање Републици Босни и Херцеговини оних функција које је та иста скупштина утврдила установљењем тог суда. У захтјеву се, такође, поставља и питање како ће Република Босна и Херцеговина да остварује своје државне (судске) обавезе из међународних односа, тј. обавезе које се не односе на ентитете, већ на државу као такву, и одриче ли се тиме Република Босна и Херцеговина дијела суверенитета међународно признате државе.

Према Уставу Босне и Херцеговине, Уставни суд има искључиву надлежност да одлучује о споровима који по овом Уставу настају између ентитета, или између Босне и Херцеговине и једног или оба ентитета, или између институција Босне и Херцеговине, укључујући, али се не ограничавајући само на то да ли је одлука ентитета да успостави специјални паралелни однос са неком од сусједних држава сагласно овом Уставу, укључујући и одредбе које се односе на суверенитет и територијални интегритет Босне и Херцеговине, те да ли је неки члан устава или закона ентитета у сагласности са овим Уставом. Спорове могу да покрену само чланови Предсједништва, предсједавајући Министарског савјета, предсједавајући, или замјеник предсједавајућег, било којег вијећа Парламентарне скупштине; једна четвртина чланова било којег вијећа Парламентарне скупштине, или једна четвртина било ког законодавног вијећа неког ентитета (члан VI/3. (а)).

Према наведеним одредбама Устава, Вијеће Конгреса бошњачких интелектуалаца није Уставом овлашћени субјекат за покретање спора ове врсте пред Уставним судом Босне и Херцеговине, па је на основу изложеног одлучено као у диспозитиву.

Ову одлуку Уставни суд је донио у саставу: предсједник Суда Мирко Зовко и судије Марко Арсовић, проф. др Касим Бегич, Ханс Данелиус, проф. др Исмет Даутбашић, проф. др Луј Фаворе, др Јозеф Марко, мр Звонко Миљко и проф. др Витомир Поповић.

У 26/96
Сарајево, 5. 6. 1998. године

Предсједник
Уставног суда Босне и Херцеговине
Мирко Зовко

Спор ове врсте пред Уставним судом могу да покрену само Уставом овлашћени субјекти.

Having regard to Article VI.3.(a) of the Constitution of Bosnia and Herzegovina and Article 55 of its Rules of Procedure, the Constitutional Court of Bosnia and Herzegovina, on 5 June 1998, adopted the following

DECISION

The Constitutional Court rejects the request of the Council of the Congress of Bosniak Intellectuals of 13 August 1996 to review the constitutionality of the Law on the Extradition of Accused upon the Request of the International Court (Official Gazette of the Federation of Bosnia and Herzegovina, No. 2/95 and 9/96) and of the Law on the Supreme Court of the Federation of Bosnia and Herzegovina (Official Gazette of the Federation of Bosnia and Herzegovina, No. 9/96).

The Decision shall be published in the Official Gazette of Bosnia and Herzegovina, the Official Gazette of the Federation of Bosnia and Herzegovina and the Official Gazette of Republika Srpska.

Reasons

On 13 August 1996 the Council of the Congress of Bosniak Intellectuals requested the evaluation of the constitutionality of above-mentioned Law. The Council claims that the Parliament of an Entity, like the Parliamentary Assembly of the Federation of Bosnia and Herzegovina, which is therefore an assembly on a lower state level, may not amend laws that have been passed by the Republic of Bosnia and Herzegovina. The passing of the law in question would restrict competencies of the Republic of Bosnia and Herzegovina and of the Supreme Court of Bosnia and Herzegovina and related competencies of the Republic which have been established by the creation of the Supreme Court. It is further asked in the request how the Republic of Bosnia and Herzegovina would comply with its (judicial) state obligations on an international level which are in fact obligations of the Republic of Bosnia and Herzegovina and not of one of the Entities.

According to the Constitution of Bosnia and Herzegovina, the Constitutional Court shall have exclusive jurisdiction to decide any disputes that arise under this Constitution between the Entities or between Bosnia and Herzegovina and an Entity or Entities, or between institutions of Bosnia and Herzegovina, including but not limited to the questions whether an Entity's decision to establish a special parallel relationship with a neighbouring state is consistent with this Constitution including provisions concerning the sovereignty and territorial integrity of Bosnia and Herzegovina, and whether any provisions of an Entity's constitution or law are consistent with this Constitution. Moreover, disputes may be referred only by a member of the Presidency, by the Chair of the Council of Ministers, by the Chair or Deputy Chair of either chamber of the Parliamentary Assembly, by one-fourth of the members of either chamber of the Parliamentary Assembly, or by one-fourth of either chamber of the legislature of an Entity (Article VI.3 (a) of the Constitution of Bosnia and Herzegovina).

The Constitutional Court finds that Council of the Congress of Bosniak Intellectuals is not one of the institutions or persons enumerated in the above mentioned relevant constitutional provisions and that the present request has to be rejected.

The Court ruled in the following composition:

Mirko Zovko, President of the Constitutional Court,

judges Marko Arsović, Prof Dr. Kasim Begić, Hans Danelius, Prof. Dr. Ismet Dautbašić, Prof Dr. Louis Favoreu, Prof. Dr. Joseph Marko, Zvonko Miljko and Prof. Dr. Vitomir Popović.

Case No. U 26/96

5 June 1998

Sarajevo

Mirko Zovko

President of the Constitutional Court
of Bosnia and Herzegovina

Proceedings of this kind may be instituted before the Constitutional Court only by subjects authorized to by the Constitution.

Ustavni sud Bosne i Hercegovine, na osnovu člana VI/3. (a) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 55. tačka 2. Poslovnika Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, na sjednici održanoj 5. 6. 1998, donio je

ODLUKU

Odbacuje se zahtjev Komercijalne banke DD Tuzla i zahtjev Univerzal banke DD Sarajevo za ocjenu ustavnosti i zakonitosti odredaba člana 25. stav 5. Pravilnika o primjeni poreskih stopa, poreskih olakšica i oslobađanja i o načinu vođenja evidencije, obračunavanja i plaćanja poreza na promet proizvoda i usluga ("Službeni list RBiH", broj 31/95).

Odluku objaviti u "Službenom glasniku Bosne i Hercegovine", "Službenim novinama Federacije Bosne i Hercegovine" i "Službenom glasniku Republike Srpske".

Obrazloženje

Komercijalna banka DD Tuzla, zahtjevom od 10. 10. 1996. godine, i Univerzal banka DD Sarajevo, zahtjevom od 21. 12. 1996. godine, zatražili su ocjenu ustavnosti i zakonitosti člana 25. stav 5. Pravilnika o primjeni poreskih stopa, poreskih olakšica i oslobađanja i o načinu vođenja evidencije, obračunavanja i plaćanja poreza na promet proizvoda i usluga ("Službeni list RBiH", broj 31/95).

Prema Ustavu Bosne i Hercegovine, Ustavni sud je jedini nadležan da odlučuje o bilo kojem sporu koji se javlja po ovom Ustavu između dva entiteta, ili između Bosne i Hercegovine i jednog ili oba entiteta, te između institucija Bosne i Hercegovine, uključujući, ali ne ograničavajući se na to: da lije odluka entiteta da uspostavi poseban paralelan odnos sa susjednom državom u skladu sa ovim Ustavom, uključujući i odredbe koje se odnose na suverenitet i teritorijalni integritet Bosne i Hercegovine, te da lije neka odredba ustava ili zakona jednog entiteta u skladu sa ovim Ustavom. Sporove može pokrenuti član Predsjedništva, predsjedavajući Vijeća ministara, predsjedavajući,

ili njegov zamjenik, bilo kojeg doma Parlamentarne skupštine; jedna četvrtina članova/delegata bilo kojeg doma Parlamentarne skupštine, ili jedna četvrtina članova bilo kojeg doma zakonodavnog organa jednog entiteta (član VI/3.(a)).

Prema navedenim odredbama Ustava, banka nije subjekt koji može pokrenuti spor ove vrste pred Ustavnim sudom Bosne i Hercegovine, pa je stoga odlučeno kao u dispozitivu.

Međutim, Ustavni sud ima i apelacionu nadležnost u pitanjima koja su sadržana u Ustavu kada ona postanu predmet spora zbog presude bilo kojeg suda u Bosni i Hercegovini (član VI/3. (b)). To znači da bi sporno pitanje moglo biti predmet odlučivanja pred ovim sudom tek nakon što bi bilo osporeno u drugom postupku i da su iskorišteni svi mogući pravni lijekovi.

Ovu odluku donio je Ustavni sud u sastavu: predsjednik Ustavnog suda Mirko Zovko i sudije Marko Arsović, prof. dr. Kasim Begić, Hans Danelius, prof. dr. Ismet Dautbašić, prof. dr. Louis Favoreu, dr. Joseph Marko, mr. Zvonko Miljko i prof. dr. Vitimir Popović.

U 29/96
Sarajevo, 5. 6. 1998. godine

Predsjednik
Ustavnog suda Bosne i Hercegovine
Mirko Zovko

Banka nije Ustavom ovlašteni subjekt koji može pokrenuti spor ove vrste pred Ustavnim sudom Bosne i Hercegovine.

Ustavni sud Bosne i Hercegovine, na temelju članka VI/3.(a) Ustava Bosne i Hercegovine i članka 55. točka 2. Poslovnika Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, na sjednici održanoj 5. 6. 1998, donio je

ODLUKU

Odbacuje se zahtjev Komercijalne banke DD Tuzla i zahtjev Univerzal banke DD Sarajevo za ocjenu ustavnosti i zakonitosti odredaba članka 25. stavak 5. Pravilnika o primjeni poreskih stopa, poreskih olakšica i oslobađanja i o načinu vođenja evidencije, obračunavanja i plaćanja poreza na promet proizvoda i usluga C'Službeni list RBiH", broj 31/95).

Odluku objaviti u "Službenom glasniku Bosne i Hercegovine", "Službenim novinama Federacije Bosne i Hercegovine" i "Službenom glasniku Republike Srpske".

Obrazloženje

Komercijalna banka DD Tuzla, zahtjevom od 10. 10. 1996. godine, i Univerzal banka DD Sarajevo, zahtjevom od 21. 12. 1996. godine, zatražili su ocjenu ustavnosti i zakonitosti članka 25. stavak 5. Pravilnika o primjeni poreskih stopa, poreskih olakšica i oslobađanja i o načinu vođenja evidencije, obračunavanja i plaćanja poreza na promet proizvoda i usluga ("Službeni list RBiH", broj 31/95).

Prema Ustavu Bosne i Hercegovine, Ustavni sud ima isključivu ovlast odlučivanja u svim sporovima koji proisteknu iz ustava entiteta, ili među Bosnom i Hercegovinom i jednim ih oba entiteta, te među institucijama Bosne i Hercegovine, uključujući, ah ne ograničavajući se na to je li odluka nekog entiteta da uspostavi posebne paralelne odnose sa susjednom državom sukladna ovom Ustavu, uključujući i odredbe koje se tiču suvereniteta i teritorijalnog integriteta Bosne i Hercegovine, te je li neka odredba ustava ili zakona jednog entiteta sukladna ovom Ustavu. Spor može pokrenuti član Predsjedništva, predsjedatelj Vijeća ministara, predsjedatelj, ili dopredsjedatelj, jednog od

domova Parlamentarne skupštine; jedna četvrtina članova/delegata jednog od domova Parlamentarne skupštine, ili jedna četvrtina jednog od domova zakonodavnog tijela jednog entiteta (članak VI/3. (a)).

Prema navedenim odredbama Ustava, banka nije subjekt koji može pokrenuti spor ove vrste pred Ustavnim sudom Bosne i Hercegovine, pa je zato odlučeno kao u dispozitivu.

Međutim, Ustavni sud ima i apelacijsku ovlast u pitanjima koja su sadržana u Ustavu kada ona postanu predmetom spora zbog presude bilo kojeg suda u Bosni i Hercegovini (članak VI/3.(b)). To znači da bi sporno pitanje moglo biti predmetom odlučivanja pred ovim sudom tek nakon što bi bilo pobijeno u drugom postupku i da su iskorišteni svi mogući pravni lijekovi.

Ovu odluku donio je Ustavni sud u sastavu: predsjednik Ustavnog suda Mirko Zovko i suci Marko Arsović, prof. dr. Kasim Begić, Hans Danelius, prof. dr. Ismet Dautbašić, prof. dr. Louis Favoreu, dr. Joseph Marko, mr. Zvonko Miljko i prof dr. Vitomir Popović.

U 29/96
Sarajevo, 5. 6. 1998. godine

Predsjednik
Ustavnog suda Bosne i Hercegovine
Mirko Zovko

Banka nije Ustavom ovlašteni subjekt koji može pokrenuti spor ove vrste pred Ustavnim sudom Bosne i Hercegovine.

Уставни суд Босне и Херцеговине, на основу члана VI/3. (а) Устава Босне и Херцеговине и члана 55. тачка 2. Пословника Уставног суда Босне и Херцеговине, на сједници одржаној 5. 6. 1998, донио је

ОДЛУКУ

Одбацује се захтјев Комерцијалне банке ДД Тузла и захтјев Универзал банке ДЦ Сарајево за оцјену уставности и законитости одредаба члана 25. став 5. Правилника о примјени пореских стопа, пореских олакшица и ослобађања и о начину вођења евиденције, обрачунавања и плаћања пореза на промет производа и услуга ("Службени лист РБиХ", број 31/95).

Одлуку објавити у "Службеном гласнику Босне и Херцеговине", "Службеним новинама Федерације Босне и Херцеговине" и "Службеном гласнику Републике Српске".

Образложење

Комерцијална банка ДД Тузла, захтјевом од 10. 10. 1996. године, и Универзал банка ДД Сарајево, захтјевом од 21. 12. 1996. године, затражили су оцјену уставности и законитости члана 25. став 5. Правилника о примјени пореских стопа, пореских олакшица и ослобађања и о начину вођења евиденције, обрачунавања и плаћања пореза на промет производа и услуга ("Службени лист РБиХ", број 31/95).

Према Уставу Босне и Херцеговине Уставни суд има искључиву надлежност да одлучује о споровима који по овом Уставу настају између ентитета, или између Босне и Херцеговине и једног или оба ентитета, или између институција Босне и Херцеговине, укључујући, али се не ограничавајући само на то да ли је одлука неког ентитета да успостави специјални паралелни однос са неком од сусједних држава сагласно овом Уставу, укључујући и одредбе које се односе на суверенитет и територијални интегритет Босне и Херцеговине, те да ли је неки члан устава или

закона ентитета у сагласности са овим Уставом. Спорове могу да покрену само чланови Предсједништва, предсједавајући Министарског савјета, предсједавајући, или замјеник предсједавајућег, било којег вијећа Парламентарне скупштине; једна четвртина чланова било којег вијећа Парламентарне скупштине, или једна четвртина било којег законодавног вијећа неког ентитета (члан VI/3. (а)).

Према наведеним одредбама Устава, банка није субјекат који може да покрене спор ове врсте пред Уставним судом Босне и Херцеговине, па је стога одлучено као у диспозитиву.

Међутим, Уставни суд има и апелациону надлежност у питањима која су садржана у Уставу када она постану предмет спора због пресуде било којег суда у Босни и Херцеговини (члан VI/3. (б)). То значи да би спорно питање могло бити предмет одлучивања пред овим судом тек након што би било оспорено у другом поступку и да су искоришћени сви могући правни лијекови.

Ову одлуку донио је Уставни суд у саставу: предсједник Суда Мирко Зовко и судије Марко Арсовић, проф. др Касим Бегић, Ханс Данелиус, проф. др Исмет Даутбашић, проф. др Луј Фаворе, др Јозеф Марко, мр Звонко Миљко и проф. др Витомир Поповић.

У 29/96
Сарајево, 5. 6. 1998. године

Предсједник
Уставног суда Босне и Херцеговине
Мирко Зовко

Банка није Уставом овлашћени субјекат који може да покрене спор ове врсте пред Уставним судом Босне и Херцеговине.

Having regard to Article VI.3.(a) of the Constitution of Bosnia and Herzegovina and Article 55(2) of its Rules of Procedure, the Constitutional Court of Bosnia and Herzegovina, on 5 June 1998, adopted the following

DECISION

The Constitutional Court rejects the request of the Komercijalna Banka DD Tuzla and the Univerzal Banka DD Sarajevo to review the constitutionality and legality of Article 25 paragraph 5 of the Rules on the Application of Tax Rates, Tax Deductions and Tax Exemptions and on the Way of Registering, Counting and Paying Tax on the Turnover of Goods and Services (Official Gazette of the Republic of Bosnia and Herzegovina, No. 31/95).

The Decision shall be published in the Official Gazette of Bosnia and Herzegovina, the Official Gazette of the Federation of Bosnia and Herzegovina and the Official Gazette of Republika Srpska.

Reasons

On 10 October 1996 the Komercijalna Banka DD Tuzla and on 21 December 1996 the Univerzal Banka DD Sarajevo requested the Constitutional Court to review the constitutionality and legality of Article 25 paragraph 5 of the Rules on the Application of Tax Rates, Tax Deductions and Tax Exemptions and on the Way of Registering, Counting and Paying Tax on the Turnover of Goods and Services (Official Gazette of the Republic of Bosnia and Herzegovina, No. 31/95).

According to the Constitution of Bosnia and Herzegovina, the Constitutional Court shall have exclusive jurisdiction to decide any disputes that arise under this Constitution between the Entities or between Bosnia and Herzegovina and an Entity or Entities, or between institutions of Bosnia and Herzegovina, including but not limited to the questions whether an Entity's decision to establish a special parallel relationship with a neighbouring state is consistent with this Constitution including provisions concerning the sovereignty and territorial integrity of Bosnia and Herzegovina, and whether any provisions of an Entity's

constitution or law is consistent with this Constitution. Moreover, disputes may be referred only by a member of the Presidency, by the Chair of the Council of Ministers, by the Chair or Deputy Chair of either chamber of the Parliamentary Assembly, by one-fourth of the members of either chamber of the Parliamentary Assembly, or by one-fourth of either chamber of the legislature of an Entity (Article VI.3 (a)).

According to the above-mentioned constitutional provisions, disputes may be referred to the Court only by the institutions or persons enumerated in those provisions. The Constitutional Court notes that banks do not figure amongst the institutions which may initiate proceedings. Consequently, the present request has to be rejected.

However, the Constitutional Court would have appellate jurisdiction over issues under the Constitution arising out of a judgement of any other court in Bosnia and Herzegovina (Article VI.3 (b) of the Constitution of Bosnia and Herzegovina). Disputes may be brought before the Constitutional Court after all domestic remedies have been exhausted.

The Court ruled in the following composition:

Mirko Zovko, President of the Constitutional Court,

judges Marko Arsović, Prof Dr. Kasim Begić, Hans Danelius, Prof. Dr. Ismet Dautbašić, Prof Dr. Louis Favoreu, Prof. Dr. Joseph Marko, Zvonko Miljko and Prof. Dr. Vitomir Popović.

Case No. U 29/96

5 June 1998

Sarajevo

Mirko Zovko

President of the Constitutional Court
of Bosnia and Herzegovina

A bank is not a subject allowed to refer disputes of this kind to the Constitutional Court of Bosnia and Herzegovina.

Ustavni sud Bosne i Hercegovine, na osnovu člana VI/3. (b) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 55. Poslovnika Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, na sjednici održanoj 5. 6. 1998. godine, donio je

ODLUKU

Odbacuje se apelacija Izeta Zunde, iz Sarajeva, izjavljena protiv presude Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine br. U 231/96 od 20.2.1997. godine.

Odluku objaviti u "Službenom glasniku Bosne i Hercegovine", "Službenim novinama Federacije Bosne i Hercegovine" i "Službenom glasniku Republike Srpske".

Obrazloženje

Izet Zunda, iz Sarajeva, apelacijom od 15. 4. 1997. godine zatražio je da Ustavni sud Bosne i Hercegovine ocijeni ustavnost presude Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine br. U 231/96 od 20. 2. 1997. godine, navodeći da je u nesaglasnosti sa Ustavom i u suprotnosti sa zakonom.

Osporenom presudom Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine odbio je tužbu Izeta Zunde izjavljenu protiv akta broj UP-II-02/1-560-1225/94 od 27. 6. 1996. godine Državne uprave za pitanja boraca i invalida domovinskog rata Sarajevo, u stvari priznavanja prava na ličnu invalidninu koja se poništava rješenjem Općinskog sekretarijata za boračko-invalidsku zaštitu Općine Novi grad Sarajevo broj 04-560-348/96 od 18. 4. 1996. godine i predmet vraća prvostepenom organu na ponovni postupak.

Tokom postupka pred Ustavnim sudom utvrđeno je da je rješenjem Općinskog sekretarijata za boračko-invalidsku zaštitu broj 04-560-348/96. od 18. 4. 1996. godine Izetu Zundi priznato svojstvo ratnog vojnog invalida VII. grupe i da mu pripada pravo na ličnu invalidninu počev od 1. 1. 1995. godine do 31. 3. 1997. godine, kada će se obnoviti ljekarski pregled i o daljem odlučiti novim rješenjem.

Rješavajući žalbu Izeta Zunde, izjavljenu na navedeno rješenje, Državna uprava za pitanje boraca i invalida domovinskog rata, rješenjem broj UP-II-02/1-560-1225/96 od 27. 6. 1996. godine, poništila je prvostepeno rješenje i predmet vratila prvostepenom organu na ponovni postupak.

Protiv ovog rješenja Izet Zunda pokrenuo je upravni spor koji se vodi pred Kantonalnim sudom u Sarajevu. Ujedno je, pred Vrhovnim sudom Federacije Bosne i Hercegovine, Izet Zunda pokrenuo upravni spor protiv akta broj UP-II-02/1-560-1225/96 Državne uprave za pitanja boraca i invalida domovinskog rata. Presudom Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine br. U 231/96 tužba je odbijena kao neosnovana, sa obrazloženjem daje tužena osporenim rješenjem poništila prvostepeno rješenje i predmet vratila prvostepenom organu na ponovni postupak radi upotpunjavanja činjeničnog stanja i ukazala prvostepenom organu u kom pogledu treba upotpuniti činjenično stanje i koji zakon treba provesti, čime tužena nije povrijedila zakon na štetu tužioca.

Prema Ustavu Bosne i Hercegovine, Ustavni sud ima apelacionu nadležnost u pitanjima koja su sadržana u ovom Ustavu kada ona postanu predmet spora zbog presude bilo kojeg suda u Bosni i Hercegovini (član VI/3.(b.)).

Poslovníkom Ustavnog suda Bosne i Hercegovine određeno je da Ustavni sud može razmatrati apelaciju samo ako su protiv presude koja se njome pobija iscrpljeni svi mogućí pravni lijekovi po zakonima entiteta i ako se podnese u roku od 30 dana od kada je podnosilac apelacije primio odluku o posljednjem pravnom lijeku koji je koristio (član 11. stav 3).

Polazeći od navedenog pravnog i činjeničnog stanja, po ocjeni Ustavnog suda, podnesena apelacija je preuranjena s obzirom daje u konkretnom slučaju postupak o utvrđivanju svojstva ratnog vojnog invalida u toku pred nadležnim organom te da, prema tome, nije donesena presuda koja može biti, u smislu navedene ustavne odredbe, predmet ocjene pred ovim sudom.

Na osnovu izloženog odlučeno je kao u dispozitivu Odluke.

Ovu odluku donio je Ustavni sud u sastavu: predsjednik Ustavnog suda Bosne i Hercegovine Mirko Zovko i sudije Marko Arsović, prof. dr. Kasim Begić, Hans Danelius, prof. dr. Ismet Dautbašić, prof. dr. Louis Favoreu, dr. Joseph Marko, mr. Zvonko Miljko i prof. dr. Vitomir Popović.

U 4/97

Sarajevo, 5. 6. 1998. godine

Predsjednik

Ustavnog suda Bosne i Hercegovine
Mirko Zovko

Podnesena apelacija je odbačena kao preuranjena zato što se o spornom pitanju vodi spor pred nadležnim organom, odnosno nije donesena presuda koja može biti predmet ocjene pred Ustavnim sudom Bosne i Hercegovine.

Ustavni sud Bosne i Hercegovine, na temelju članka VI/3. (b) Ustava Bosne i Hercegovine i članka 55. Poslovnika Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, na sjednici održanoj 5. 6. 1998. godine, donio je

ODLUKU

Odbacuje se apelacija Izeta Zunde, iz Sarajeva, izjavljena protiv presude Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine broj U 231/96 od 20. 2.1997. godine.

Odluku objaviti u "Službenom glasniku Bosne i Hercegovine", "Službenim novinama Federacije Bosne i Hercegovine" i "Službenom glasniku Republike Srpske".

Obrazloženje

Izet Zunda iz Sarajeva, apelacijom od 15. 4. 1997. godine, zatražio je da Ustavni sud Bosne i Hercegovine ocijeni ustavnost presude Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine br. U 231/96 od 20. 02. 1997. godine, navodeći daje u nesuglasju sa Ustavom i u suprotnosti sa zakonom.

Pobijanom presudom Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine odbio je tužbu Izeta Zunde izjavljenu protiv akta broj UP-II-02/1-560-1225/94 od 27. 6. 1996. godine Državne uprave za pitanja boraca i invalida domovinskog rata Sarajevo, u stvari priznavanja prava na osobnu invalidninu koja se poništava rješenjem Općinskog sekretarijata za boračko-invalidsku zaštitu Općine Novi grad Sarajevo broj 04-560-348/96 od 18. 4. 1996. godine i predmet vraća prvostupnom tijelu na ponovni postupak.

Tijekom postupka pred Ustavnim sudom utvrđeno je da je iješenjem Općinskog sekretarijata za boračko-invalidsku zaštitu broj 04-560-348/96. od 18. 4. 1996. godine Izetu Zundi priznato svojstvo ratnog vojnog invalida VII. skupine i da mu pripada pravo na osobnu invalidninu počev od 1. 1. 1995. godine do 31. 3. 1997. godine, kada će se obnoviti liječnički pregled i o daljem odlučiti novim iješenjem.

Rješavajući žalbu Izeta Zunde, izjavljenu na navedeno lješenje, Državna uprava za pitanje boraca i invalida domovinskog rata, iješenjem broj UP-II-02/1 -560-1225/96 od 27. 6. 1996. godine, poništila je prvostupno rješenje i predmet vratila prvostupnom tijelu na ponovni postupak.

Protiv ovog rješenja Izet Zunda pokrenuo je upravni spor koji se vodi pred Županijskim sudom u Sarajevu. Ujedno je, pred Vrhovnim sudom Federacije Bosne i Hercegovine, Izet Zunda pokrenuo upravni spor protiv akta broj UP-II-02/1-560-1225/96 Državne uprave za pitanja boraca i invalida domovinskog rata. Presudom Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine br. U 231/96 tužba je odbijena kao neutemeljena, s obrazloženjem daje tužena osporenim iješenjem poništila prvostupno iješenje i predmet vratila prvostupnom tijelu na ponovni postupak radi upotpunjavanja činjeničnog stanja i ukazala prvostupnom tijelu u kojem pogledu treba upotpuniti činjenično stanje i koji zakon treba provesti, čime tužena nije povrijedila zakon na štetu tužitelja.

Prema Ustavu Bosne i Hercegovine, Ustavni sud ima apelacijsku ovlast u pitanjima koja su sadržana u ovom Ustavu kada ona postanu predmetom spora zbog presude bilo kojeg suda u Bosni i Hercegovini (članak VI/3.(b.)).

Poslovníkom Ustavnog suda Bosne i Hercegovine određeno je da Ustavni sud može razmatrati apelaciju samo ako su protiv presude koja se njome pobija iscrpljeni svi mogući pravni lijekovi po zakonima entiteta i ako se podnese u roku od 30 dana od kada je podnositelj apelacije primio odluku o posljednjem pravnom lijeku koji je koristio (članak 11. stavak 3).

Polazeći od navedenog pravnog i činjeničnog stanja, po ocjeni Ustavnog suda, podnesena apelacija je preuranjena s obzirom da je u konkretnom slučaju postupak o utvrđivanju svojstva ratnog vojnog invalida u tijeku pred mjerodavnim tijelom te da, prema tomu, nije donesena presuda koja može biti, u smislu navedene ustavne odredbe, predmetom ocjene pred ovim sudom.

Na temelju izloženog odlučeno je kao u dispozitivu Odluke.

Ovu odluku donio je Ustavni sud u sastavu: predsjednik Ustavnog suda Bosne i Hercegovine Mirko Zovko i suci Marko Arsović, proF dr. Kasim Begić, Hans Danelius, proF dr. Ismet Dautbašić, proF dr. Louis Favoreu, dr. Joseph Marko, mr. Zvonko Miljko i proF. dr. Vitomir Popović.

U 4/97

Sarajevo, 5. 6. 1998. godine

Predsjednik

Ustavnog suda Bosne i Hercegovine
Mirko Zovko

Podnesena apelacija je odbačena kao preuranjena zato što se o spornom pitanju vodi spor pred mjerodavnim tijelom, odnosno nije donesena presuda koja može biti predmetom ocjene pred Ustavnim sudom Bosne i Hercegovine.

Уставни суд Босне и Херцеговине, на основу члана VI/3. (б) Устава Босне и Херцеговине и члана 55. Пословника Уставног суда Босне и Херцеговине, на сједници одржаној 5. 6. 1998. године, донио је

ОДЛУКУ

Одбацује се апелација Изета Зунђе, из Сарајева, изјављена против пресуде Врховног суда Федерације Босне и Херцеговине бр. У 231/96 од 20. 2.1997. године.

Одлуку објавити у "Службеном гласнику Босне и Херцеговине", "Службеним новинама Федерације Босне и Херцеговине" и "Службеном гласнику Републике Српске".

Образложење

Изет Зунђа, из Сарајева, апелацијом од 15. 4. 1997. године затражио је да Уставни суд Босне и Херцеговине оцијени уставност пресуде Врховног суда Федерације Босне и Херцеговине бр. У 231/96 од 20. 2. 1997. године, наводећи да је у несагласности са Уставом и у супротности са законом.

Оспореном пресудом Врховни суд Федерације Босне и Херцеговине одбио је тужбу Изета Зунђе изјављену против акта број УП-П-02/1-560-1225/94 од 27. 6. 1996. године Државне управе за питања бораца и инвалида отаџбинског рата Сарајево, у ствари признавања права на личну инвалиднину која се поништава рјешењем Општинског секретаријата за борачко-инвалидску заштиту Општине Нови град Сарајево број 04-560-348/96 од 18. 4. 1996. године и предмет враћа првостепеном органу на поновни поступак.

Током поступка пред Уставним судом утврђено је да је рјешењем Општинског секретаријата за борачко-инвалидску заштиту број 04-560-348/96. од 18. 4. 1996. године Изету Зунђи признато својство ратног војног инвалида VII групе и да му припада право на личну инвалиднину почев од 1. 1. 1995. године до 31. 3. 1997. године, када ће да се обнови љекарски преглед и о даљем одлучи новим рјешењем.

Рјешавајући жалбу Изета Зунђе, изјављену на наведено рјешење, Државна управа за питање бораца и инвалида отаџбинског рата, рјешењем број УП-Н-02/1-560-1225/96 од 27. 6. 1996. године, поништила је првостепено рјешење и предмет вратила првостепеном органу на поновни поступак.

Против овог рјешења Изет Зунђа покренуо је управни спор који се води пред Кантоналним судом у Сарајеву. Уједно је, пред Врховним судом Федерације Босне и Херцеговине, Изет Зунђа покренуо управни спор против акта број УП-П-02/1-560-1225/96 Државне управе за питања бораца и инвалида отацбинског рата. Пресудом Врховног суда Федерације Босне и Херцеговине бр. У 231/96 тужба је одбијена као неоснована, са образложењем да је тужена оспореним рјешењем поништила првостепено рјешење и предмет вратила првостепеном органу на поновни поступак ради употпуњавања чињеничног стања и указала првостепеном органу у ком погледу треба да се употпуни чињенично стање и који закон треба да се проведе, чиме тужена није повриједила закон на штету тужиоца.

Према Уставу Босне и Херцеговине, Уставни суд има апелациону надлежност у питањима која су садржана у овом Уставу када она постану предмет спора због пресуде било којег суда у Босни и Херцеговини (члан VI/3.(б.)).

Пословником Уставног суда Босне и Херцеговине одређено је да Уставни суд може да разматра апелацију само ако су против пресуде која се њоме побија исцрпљени сви могући правни лијекови ро законима ентитета и ако се поднесе у року од 30 дана од када је подносилац апелације примио одлуку о посљедњем правном лијеку који је користио (члан 11. став 3).

Полазећи од наведеног правног и чињеничног стања, по оцјени Уставног суда, поднесена апелација је преурањена с обзиром да је у конкретном случају поступак о утврђивању својства ратног војног инвалида у току пред надлежним органом те да, према томе, није донесена пресуда која може да буде, у смислу наведене уставне одредбе, предмет оцјене пред овим судом.

На основу изложеног одлучено је као у диспозитиву Одлуке.

Ову одлуку донио је Уставни суд у саставу: предсједник Суда Босне и Херцеговине Мирко Зовко и судије Марко Арсовић, проф. др Касим Бегич, Ханс Данелиус, проф. др Исмет Даутбашић, проф. др Луј Фаворе, др Јозеф Марко, мр Звонко Миљко и проф. др Витомир Поповић.

У 4/97

Сарајево, 5. 6. 1998. године

Предсједник

Уставног суда Босне и Херцеговине

Мирко Зовко

Поднесена апелација је одбачена као преурањена зато што се о спорном питању води спор пред надлежним органом, односно није донесена пресуда која може да буде предмет оцјене пред Уставним судом Босне и Херцеговине.

Having regard to Article VI.3.(b) of the Constitution of Bosnia and Herzegovina and Article 55 of its Rules of Procedure, the Constitutional Court of Bosnia and Herzegovina, on 5 June 1998, adopted the following

DECISION

The Constitutional Court rejects the appeal of Mr. Izet Zunda from Sarajevo against the decision of the Supreme Court of the Federation of Bosnia and Herzegovina of 20 February 1997 No 231/96.

The Decision shall be published in the Official Gazette of Bosnia and Herzegovina, the Official Gazette of the Federation of Bosnia and Herzegovina and the Official Gazette of Republika Srpska.

Reasons

On 15 April 1997 Mr. Izet Zunda from Sarajevo submitted an appeal to the Constitutional Court against the Decision of the Supreme Court of the Federation of Bosnia and Herzegovina of 20 February 1997 No 231/96, alleging that this decision was unconstitutional and unlawful.

The Supreme Court rejected with the disputed decision Mr. Izet Zunda's appeal against the decision No UP-II-02/1-560-1225/94 of 27 June 1996 of the State Department for War Invalids. The matter has been first decided by the Municipal Department for War Invalids of the Municipality of Novi Grad Sarajevo, on 18 April 1996 (Decision No 04-560-348/96) and then returned to the Court of First Instance in Sarajevo for the renewal of the proceedings.

It has been established in the proceedings that Mr. Izet Zunda had been classified as a war invalid (VTIth group) under the Decision No 04-560-348/96 of 18 April 1996 of the Municipal Department for War Invalids and that he was entitled to a pension for the period from 1 January 1995 until 31 March 1997. After Mr Izet Zunda had completed a further medical check on 31 March 1997 his status would be re-evaluated by another decision.

Upon consideration of Mr. Izet Zunda's request, the State Department for War Invalids annulled the first instance decision and returned the case to the First Instance Court for the renewal of the proceedings, by its Decision No UPTI-02/1 -560-1225/96 of 27 June 1996.

Mr. Izet Zunda initiated administrative dispute proceedings against this decision before the Cantonal Court in Sarajevo. Moreover, Mr. Izet Zunda initiated proceedings against the State Department's decision No UP-11-02/1 -560-1225/96 before the Supreme Court of the Federation of Bosnia and Herzegovina. The Supreme Court rejected the appeal as unfounded by its decision No. 231/96, referring to the fact that the respondent in the dispute annulled the first instance decision and referred the case back to the first instance court, and that the respondent further indicated to the first instance court how to correct facts of the case and which law to apply. This would indicate that the respondent did not violate the legal interests of the appellant.

The Constitutional Court notes that the Court has appellate jurisdiction over issues under the Constitution arising out of a judgment of any other court in Bosnia and Herzegovina (Article VI.3 (b) of the Constitutional Court of Bosnia and Herzegovina).

Under the Rules of Procedure of the Constitutional Court of Bosnia and Herzegovina the Court examines appeals only if all other legal remedies against the appealed decision were exhausted, according to the laws of the Entities, and if the appeal is filed within 30 days after the appellant had received the decision about the last legal remedy he had used (Article 11 paragraph 3 of the Court's Rules of Procedure).

Having considered the legal and factual situation of the case, the Constitutional Court finds that the appeal is premature, and that the evaluation of the applicant's status of a war invalid is still under way. The decision which could possibly serve as a basis for an evaluation by the Constitutional Court has therefore not been passed yet.

The Court therefore decides to reject the case.

The Court ruled in the following composition:

Mirko Zovko, President of the Constitutional Court,
judges Marko Arsović, Prof. Dr. Kasim Begić, Hans Danelius, Prof. Dr. Ismet Dautbašić,
Prof. Dr. Louis Favoreu, Prof. Dr. Joseph Marko, Zvonko Miljko and Prof. Dr. Vitomir Popović.

Case No. U 4/97
5 June 1998
Sarajevo

Mirko Zovko
President of the Constitutional Court
of Bosnia and Herzegovina

The appeal was rejected as premature since proceedings on the issue in question before the competent authority were still pending, i.e. a judgment that would be examined by the Constitutional Court of Bosnia and Herzegovina had not yet been adopted.

Ustavni sud Bosne i Hercegovine, na osnovu člana VI/3. (b) Ustava Bosne i Hercegovine, i člana 55. Poslovnika Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, na sjednici održanoj 5. 6. 1998. godine, donio je

ODLUKU

Odbacuje se apelacija Hasibe Saračević-Šutković, iz Bijeljine, izjavljena protiv presude Višeg suda u Bijeljini broj GŽ 118/95, od 18. 10. 1995. godine.

Odluku objaviti u "Službenom glasniku Bosne i Hercegovine", "Službenim novinama Federacije Bosne i Hercegovine" i "Službenom glasniku Republike Srpske".

Obrazloženje

Hasiba Saračević-Šutković, iz Bijeljine, izjavila je apelaciju Ustavnom sudu Bosne i Hercegovine protiv pravosnažne presude Višeg suda u Bijeljini broj GZ 118/95, od 18. 10. 1995. godine.

U apelaciji, pored ostalog, navedeno je daje u izvršnom sudskom postupku, po zaključku Osnovnog suda u Bijeljini, deložirana iz svoje porodične kuće u Bijeljini, na osnovu Ugovora o zamjeni nekretnina sa drugim licem koji je zaključila pod prinudom.

Prema Ustavu Bosne i Hercegovine, Ustavni sud ima apelacionu nadležnost u pitanjima koja su sadržana u ovom Ustavu kada ona postanu predmet spora zbog presude bilo kojeg suda u Bosni i Hercegovini (član VI/3. (b)).

Članom 11. Poslovnika Ustavnog suda Bosne i Hercegovine ("Službeni glasnik BiH", broj 2/97) predviđeno je da Sud može razmatrati apelaciju samo ako su protiv presude, koja se njome pobija, iscrpljeni svi mogući pravni lijekovi po zakonima entiteta. Pod pravnim lijekovima podrazumijevaju se i vanredni pravni lijekovi.

U konkretnom slučaju Ustavni sud je utvrdio da podnosilac apelacije nije koristio reviziju kao jedno od vanrednih pravnih lijekova pa je, s obzirom na navedeno, odlučeno kao u dispozitivu.

Ovu odluku Ustavni sud je donio u sastavu: predsjednik Ustavnog suda Mirko Zovko i sudije Marko Arsović, prof. dr. Kasim Begić, Hans Danelius, prof. dr. Ismet Dautbašić, prof. dr. Louis Favoreu, dr. Joseph Marko, mr. Zvonko Miljko i prof. dr. Vitomir Popović.

U 12/97
Sarajevo, 5. 6. 1998. godine

Predsjednik
Ustavnog suda Bosne i Hercegovine
Mirko Zovko

Ustavni sud razmatra samo one apelacije u kojima su prethodno iskorišteni svi pravni lijekovi, uključujući i vanredne. U ovoj apelaciji nije korištena revizija.

Ustavni sud Bosne i Hercegovine, na temelju članka VI/3. (b) Ustava Bosne i Hercegovine, i članka 55. Poslovnika Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, na sjednici održanoj 5. 6. 1998. godine, donio je

ODLUKU

Odbacuje se apelacija Hasibe Saračević-Šutković, iz Bijeljine, izjavljena protiv presude Višeg suda u Bijeljini broj GZ 118/95, od 18. 10. 1995. godine.

Odluku objaviti u "Službenom glasniku Bosne i Hercegovine", "Službenim novinama Federacije Bosne i Hercegovine" i "Službenom glasniku Republike Srpske".

Obrazloženje

Hasiba Saračević-Šutković, iz Bijeljine, izjavila je apelaciju Ustavnom sudu Bosne i Hercegovine protiv pravomoćne presude Višeg suda u Bijeljini broj GZ 118/95, od 18. 10. 1995. godine.

U apelaciji, pored ostalog, navedeno je da je u izvršnom sudskom postupku, po zaključku Osnovnog suda u Bijeljini, deložirana iz svoje obiteljske kuće u Bijeljini, na temelju Ugovora o zamjeni nekretnina sa drugom osobom koji je zaključila pod prisudom.

Prema Ustavu Bosne i Hercegovine, Ustavni sud ima apelacijsku ovlast u pitanjima koja su sadržana u ovom Ustavu kada ona postanu predmetom spora zbog presude bilo kojeg suda u Bosni i Hercegovini (članak VI/3. (b)).

Člankom 11. Poslovnika Ustavnog suda Bosne i Hercegovine ("Službeni glasnik BiH", broj 2/97) predviđeno je da Sud može razmatrati apelaciju samo ako su protiv presude, koja se njome pobija, iscrpljeni svi mogući pravni lijekovi po zakonima entiteta. Pod pravnim lijekovima podrazumijevaju se i izvanredni pravni lijekovi.

U konkretnom slučaju Ustavni sud je utvrdio da podnositelj apelacije nije koristio reviziju kao jedno od izvanrednih pravnih lijekova pa je, glede navedenog, odlučeno kao u dispozitivu.

Ovu odluku Ustavni sud je donio u sastavu: predsjednik Ustavnog suda Mirko Zovko i suci Marko Arsović, prof. dr. Kasim Begić, Hans Danelius, prof. dr. Ismet Dautbašić, prof. dr. Louis Favoreu, dr. Joseph Marko, mr. Zvonko Miljko i prof. dr. Vitomir Popović.

U 12/97
Sarajevo, 5. 6. 1998. godine

Predsjednik
Ustavnog suda Bosne i Hercegovine
Mirko Zovko

Ustavni sud razmatra samo one apelacije u kojima su predbježno iskoristeni svi pravni lijekovi, uključujući i izvanredne. U ovoj apelaciji nije rabljena revizija.

Уставни суд Босне и Херцеговине, на основу члана VI/3. (б) Устава Босне и Херцеговине, и члана 55. Пословника Уставног суда Босне и Херцеговине, на сједници одржаној 5. 6. 1998. године, донио је

ОДЛУКУ

Одбацује се апелација Хасибе Сарачевић-Шутковић, из Бијељине, изјављена против пресуде Вишег суда у Бијељини број ГЖ 118/95, од 18. 10. 1995. године.

Одлуку објавити у "Службеном гласнику Босне и Херцеговине", "Службеним новинама Федерације Босне и Херцеговине" и "Службеном гласнику Републике Српске".

Образложење

Хасиба Сарачевић-Шутковић, из Бијељине, изјавила је апелацију Уставном суду Босне и Херцеговине против правоснажне пресуде Вишег суда у Бијељини број ГЖ 118/95, од 18. 10. 1995. године.

У апелацији, поред осталог, наведено је да је у извршном судском поступку, по закључку Основног суда у Бијељини, деложирана из своје породичне куће у Бијељини, на основу Уговора о замјени некретнина са другим лицем који је закључила под принудом.

Према Уставу Босне и Херцеговине, Уставни суд има апелациону надлежност у питањима која су садржана у овом Уставу када она постану предмет спора због пресуде било којег суда у Босни и Херцеговини (члан VI/3. (б)).

Чланом 11. Пословника Уставног суда Босне и Херцеговине ("Службени гласник БиХ", број 2/97) предвиђено је да Суд може да разматра апелацију само ако су против пресуде, која се њоме побија, исцрпљени сви могући правни лијекови по законима ентитета. Под правним лијековима подразумијевају се и ванредни правни лијекови.

У конкретном случају Уставни суд је утврдио да подносилац апелације није користио ревизију као једно од ванредних правних лијекова па је, с обзиром на наведено, одлучено као у диспозитиву.

Ову одлуку Уставни суд је донио у саставу: предсједник Уставног суда Мирко Зовко и судије Марко Арсовић, проф. др Касим Бегвић, Ханс Данелиус, проф. др Исмет Даутбашић, проф. др Луј Фаворе, др Јозеф Марко, мр Звонко Миљко и проф. др Витомир Поповић.

У број 12/97
Сарајево, 5. 6. 1998. године

Предсједник
Уставног суда Босне и Херцеговине
Мирко Зовко

Уставни суд разматра само оне апелације у којима су претходно искоришћени сви правни лијекови, укључујући и ванредне. У овој апелацији није коришћена ревизија.

Having regard to Article VI.3.(b) of the Constitution of Bosnia and Herzegovina and Article 55 of its Rules of Procedure, the Constitutional Court of Bosnia and Herzegovina, on 5 June 1998, adopted the following

DECISION

The appeal of Mrs. Hasiba Saračević-Šutković from Bijeljina against the Decision of the Higher Court in Bijeljina of 18 October 1995, No GŽ 118/95, is rejected.

The Decision shall be published in the Official Gazette of Bosnia and Herzegovina, the Official Gazette of the Federation of Bosnia and Herzegovina and the Official Gazette of Republika Srpska..

Reasons

Mrs. Hasiba Saračević-Šutković from Bijeljina appealed against the Decision of the Higher Court in Bijeljina of 18 October 1995, No GŽ 118/95 to the Constitutional Court of Bosnia and Herzegovina.

She stated in the appeal, *inter alia*, that she had been evicted from her family home according to a decision of the First Instance Court in Bijeljina which had been based on an agreement on the exchange of property, which she had to sign under force.

According to the Constitution of Bosnia and Herzegovina, the Constitutional Court shall have appellate jurisdiction over issues under the Constitution arising out of a judgement of any other court in Bosnia and Herzegovina. (Article VI.3. (b)).

Under Article 11 of the Constitutional Court's Rules of Procedure (Official Gazette of Bosnia and Herzegovina, No. 2/97), the Court examines an appeal only if all other legal remedies against the appealed decision have been exhausted, according to the laws of the Entities. The Constitutional Court notes that the term "remedies" includes extraordinary remedies as well.

The Constitutional Court found it established that the applicant has not exhausted the extraordinary remedy of the revision of the disputed decision prior to the filing of the appeal with the Constitutional Court of Bosnia and Herzegovina.

The Court ruled in the following composition:

Mirko Zovko, President of the Constitutional Court,
judges Marko Arsović, Prof. Dr. Kasim Begić, Hans Danelius, Prof. Dr. Ismet Daut-
bašić, Prof. Dr. Louis Favoreu, Prof Dr. Joseph Marko, Zvonko Miljko and Prof Dr.
Vitimir Popović.

Case No. U 12/97

5 June 1998

Sarajevo

Mirko Zovko

President of the Constitutional Court
of Bosnia and Herzegovina

The Constitutional Court examines only appeals in which all legal remedies have been exhausted, including the extraordinary ones. In this appeal, the legal remedy of the appeal has not been used.

Ustavni sud Bosne i Hercegovine, na osnovu člana VI/3.(a) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 54. stav 2. Poslovnika Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, na sjednici održanoj 5. 6. 1998. godine, donio je

ODLUKU

Utvrđuje se da je dr. Haris Silajdžić, kopredsjedavajući Vijeća ministara Bosne i Hercegovine, nadležan da pred Ustavnim sudom Bosne i Hercegovine pokrene spor prema članu VI/3.(a) Ustava Bosne i Hercegovine. Prema tome, zahtjev dr. Harisa Silajdžića da Ustavni sud ocjenjuje ustavnost Zakona o privatizaciji preduzeća ("Službeni glasnik Republike Srpske", br. 15/96,13/97 i 26/97) i Zakona o privatizaciji preduzeća ("Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine", broj 27/97) je dopušten.

Odluku objaviti u "Službenom glasniku Bosne i Hercegovine", "Službenim novinama Federacije Bosne i Hercegovine" i "Službenom glasniku Republike Srpske".

Obrazloženje

Dr. Haris Silajdžić, kopredsjedavajući Vijeća ministara Bosne i Hercegovine, prema Zakonu o Vijeću ministara Bosne i Hercegovine i ministarstvima Bosne i Hercegovine, na osnovu člana VI/3.(a) Ustava Bosne i Hercegovine, 11. 1. 1998. godine pokrenuo je spor pred Ustavnim sudom Bosne i Hercegovine za ocjenu ustavnosti Zakona o privatizaciji preduzeća ("Službeni glasnik Republike Srpske" br. 15/96, 13/97 i 26/97) i Zakona o privatizaciji preduzeća ("Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine" broj 27/97).

Prema članu VI/3.(a) Ustava Bosne i Hercegovine Ustavni sud Bosne i Hercegovine je jedini nadležan da odlučuje, između ostalog, o sporu da li je bilo koja odredba ustava ili zakona jednog entiteta u skladu sa ovim Ustavom. Spor pred Ustavnim sudom može pokrenuti, između ostalih, predsjedavajući Vijeća ministara Bosne i Hercegovine.

Prema tome postavlja se prethodno pitanje da li dr. Haris Silajdžić, kao kopredsjedavajući Vijeća ministara Bosne i Hercegovine, ima pravo pokrenuti ovaj spor pred Ustavnim sudom Bosne i Hercegovine.

Funkcija kopredsjedavajućeg Vijeća ministara Bosne i Hercegovine je propisana članom 3. stav 1. i članom 5. Zakona o Vijeću ministara Bosne i Hercegovine i ministarstvima Bosne i Hercegovine ("Službeni glasnik BiH", broj 4/97) u tom smislu da ima dva kopredsjedavajuća koji "se smjenjuju na mjestu predsjedavajućeg u skladu sa Poslovníkom". Prema članu 2. tačka 2. Poslovníka Vijeća ministara Bosne i Hercegovine, kopredsjedavajući se sedmično smjenjuju na funkciji predsjedavajućeg. Nadalje, prema članu 24. Zakona, kopredsjedavajući koji obavlja dužnost predsjedavajućeg Vijeća ministara Bosne i Hercegovine je odgovoran, uglavnom, za proceduralna pitanja u vezi sa predsjedavanjem sastancima Vijeća ministara, dok su oba kopredsjedavajuća, prema članu 25. Zakona, zajednički odgovorni za usklađivanje rada i predstavljanje Vijeća ministara Bosne i Hercegovine.

Iako je Ustavni sud u toku postupka utvrdio daje dr. Haris Silajdžić vršio funkciju predsjedavajućeg Vijeća ministara, po načelu rotacije, kada je 11. 1. 1998. godine pokrenuo spor, ostaje sumnja, imajući u vidu odredbe čl. 24. i 25. Zakona o Vijeću ministara, da li su oba kopredsjedavajuća zajednički odgovorni za pokretanje spora pred Ustavnim sudom u smislu člana VI/3.(a) Ustava Bosne i Hercegovine.

Na zahtjev Ustavnog suda da dl svoj stav o navedenom pravnom pitanju, drugi kopredsjedavajući na dužnosti, Boro Bosić, nije odgovorio.

Po ocjeni Ustavnog suda, pitanje da lije dr. Haris Silajdžić, kao kopredsjedavajući Vijeća ministara, kod pokretanja ovog spora postupio prema Zakonu i Poslovníku, nije od pravnog značaja jer ova nadležnost proizilazi iz samog Ustava.

Odredbe Zakona i Poslovníka ne odnose se na nadležnost iz člana VI/3.(a) Ustava Bosne i Hercegovine, jer se odredbe Zakona odnose na kopredsjedavajuće koji obavljaju svoje dužnosti u ime Vijeća ministara kao pravne osobe. Međutim, nadležnost prema članu VI/3.(a) Ustava Bosne i Hercegovine nije data Vijeću ministara, već je ta nadležnost individualizirana i pripada predsjedavajućem Vijeća ministara kao nosiocu te funkcije.

Budući da Ustav potpunije ne definira "predsjedavajućeg" Vijeća ministara, moglo bi se shvatiti da se zbog toga ovaj izraz treba definirati u vezi sa podustavnim odredbama Zakona o Vijeću ministara i odgovarajućeg poslovníka. Prema tome, suštinski značaj zahtjeva pred Ustavnim sudom bi imao za posljedicu da su oba kopredsjedavajuća zajednički odgovorni za upućivanje ovog zahtjeva.

Interpretacija Ustava na osnovu podustavnih odredbi može biti varijanta načela tumačenja koje zahtijeva saglasnost svih podustavnih propisa sa Ustavom, jer postoji pravna hijerarhija zasnovana na supremaciji Ustava prema članu III/3.(b) Ustava Bosne i Hercegovine. Iz toga slijedi opće načelo tumačenja prema kome se svi zakoni i drugi propisi pod kontrolom smatraju da su u saglasnosti sa Ustavom. Međutim, primjena

ovog općeg načela tumačenja pri kontroli ustavnosti zakona i drugih propisa mora se razlikovati od ovog predmeta, jer nema zahtjeva za ocjenu ustavnosti Zakona o Vijeću ministara Bosne i Hercegovine i ministarstvima Bosne i Hercegovine. Nasuprot tome, postavlja se pitanje tumačenja Ustava na osnovu podustavnog zakona, što bi obrnulo pravnu hijerarhiju iz člana III/3.(b) Ustava Bosne i Hercegovine.

Nadalje, tumačenje da postoji zajednička odgovornost oba kopredsjedavajuća moglo bi blokirati mogućnost pokretanja spora pred Ustavnim sudom, kad se oni ne saglase. Prema tome, ovo tumačenje bi moglo imati za posljedicu da nijedan kopredsjedavajući ne može izvršiti ovu nadležnost, što bi bilo kršenje načela efikasnosti iz člana VI/3. Ustava Bosne i Hercegovine koje glasi: "Ustavni sud će podržavati ovaj Ustav".

Dakle, ako načelo tumačenja koje zahtijeva saglasnost podustavnih akata s Ustavom ima za posljedicu "besmislene" rezultate ili u slučaju ovog prethodnog pitanja, koje dovede u sumnju ustavnost Zakona o Vijeću ministara Bosne i Hercegovine i ministarstvima Bosne i Hercegovine iako pokretač spora nije zahtijevao ocjenu njegove ustavnosti onda će imati prednost drugo načelo tumačenja, tj. načelo tumačenja funkcionalne saglasnosti sa Ustavom. Prema općem pravnom načelu ustavno pravo ima funkciju temeljnog pravnog poretka za zajednički život u državi i društvu.

Prema ovoj funkciji ustav u formalnom smislu ima veću pravnu snagu od zakona i drugih općih pravnih akata i mora biti, po pravilu, mijenjan u parlamentu samo kvalifikovanim većinom. Iz izloženog slijedi, kao načelo tumačenja, da se tumačenjem ne smije zaobilaziti funkcija ustava. U slučaju sumnje, dakle, ne može se ustav tumačiti na takav način da zakonodavac može postići svoje ciljeve bez amandmana na ustav.

Na osnovu prednosti ovog načela funkcionalne saglasnosti, koje se mora primijeniti u ovom predmetu zbog sumnji u ustavnost Zakona o Vijeću ministara, član VI/3.(a) Ustava Bosne i Hercegovine se ne smije tumačiti u vezi sa podustavnim odredbama o kopredsjedavajućim. Dakle, prethodno pitanje da li je dr. Haris Silajdžić postupio kao kopredsjedavajući prema Zakonu o Vijeću ministara i Poslovniku, nije od ustavno-pravnog značaja. Da li je dr. Haris Silajdžić imao pravo pokrenuti spor prema članu VI/3.(a) Ustava Bosne i Hercegovine mora se, dakle, zaključiti na osnovu samog Ustava.

Za razliku od pravila člana VI/3.(a) Ustava, koje svakom članu Predsjedništva Bosne i Hercegovine daje pravo pokretanja spora pred Ustavnim sudom, ista se odredba odnosi na predsjedavajućeg Vijeća ministara bez daljeg preciziranja. Prema tome, predsjedavajući kao pojedinačje ovlašten da pokrene ovaj spor. Naime, jedno ili više lica, koji su preuzeli dužnost po odobrenju Predstavničkog doma Parlamentarne skupštine Bosne i Hercegovine, prema članu V/4. Ustava Bosne i Hercegovine, su ovlašteni postupati prema članu VI/3.(a). Ustava. Kako nema posebne odredbe Ustava da su dva ili više lica koji su preuzeli dužnosti zajednički odgovorni, svako lice na toj funkciji može vršiti dužnost predsjedavajućeg Vijeća ministara iz člana VI/3.(a) Ustava.

Na osnovu utvrđenih činjenica, Ustavni sud smatra da je dr. Haris Silajdžić nadležan da pred Ustavnim sudom Bosne i Hercegovine pokrene spor prema članu VI/3.(a) Ustava Bosne i Hercegovine.

S obzirom na izloženo Ustavni sud je odlučio, većinom glasova od pet naprema četiri, daje zahtjev dr. Harisa Silajdžića dopušten.

O suštini zahtjeva Ustavni sud će odlučiti naknadno.

Ovu odluku je donio Ustavni sud Bosne i Hercegovine u sastavu: predsjednik Suda Mirko Zovko i sudije Marko Arsović, prof. dr. Kasim Begić, Hans Danelius, prof. dr. Ismet Dautbašić, prof. dr. Louis Favoreu, dr. Joseph Marko, prof. dr. Vitimir Popović i mr. Miljko Zvonko.

U ovoj odluci, prema članu 36. Poslovnika Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, dali su izdvojeno mišljenje sudije Hans Danelius, prof. dr. Louis Favoreu i prof dr. Vitimir Popović, čiji se tekst daje u aneksu odluke.

U 1/98
Sarajevo, 5. 6. 1998. godine

Predsjednik
Ustavnog suda Bosne i Hercegovine
Mirko Zovko

ANEKS - Izdvojeno mišljenje

"Prema članu VI/3.(a) Ustava Bosne i Hercegovine, spor radi odlučivanja o saglasnosti nekog entitetskog zakona sa Ustavom pred Ustavnim sudom može pokrenuti predsjedavajući Vijeća ministara. Dok je namjera tvoraca Ustava bila da predsjedavajući Vijeća ministara bude samo jedna osoba, u ovom trenutku funkciju predsjedavajućeg obavljaju dvije osobe, nazvane kopredsjedavajući. Znači, ovdje bi Ustav trebalo tumačiti u svjetlu aktuelne podjele kompetencija između kopredsjedavajućih i principa zajedničkog vršenja njihove funkcije, koja se reflektuje u Zakonu o Vijeću ministara Bosne i Hercegovine i ministarstvima Bosne i Hercegovine.

Dva kopredsjedavajuća se sedmično smjenjuju u predsjedavanju Vijećem ministara. Prerogativi kopredsjedavajućeg koji predsjedava tokom sedmice su, uglavnom, formalne ili proceduralne prirode (vidi član 24. navedenog zakona), dok suštinske odluke zajednički donose oba kopredsjedavajuća (vidi član 25. navedenog zakona). Isto tako, funkcije koje su prema članu V/4. Ustava povjerene predsjedavajućem obavljaju, u stvari, dva kopredsjedavajuća zajednički (vidi član 6. stav 2. navedenog zakona). Pored toga, treba obratiti pažnju na to da, ukoliko bi kopredsjedavajućem koji predsjedava tokom sedmice bila data veća ovlaštenja, dejstvo ovih odluka bi bilo ozbiljno dovedeno u pitanje činjenicom da bi ih drugi kopredsjedavajući mogao lahko promijeniti ili ukinuti tokom one sedmice kad je na njega red da obavlja funkciju predsjedavajućeg.

Odluka o pokretanju postupka pred Ustavnim sudom radi odlučivanja o ustavnosti jednog entitetskog zakona ne može se smatrati odlukom formalnog ili proceduralnog karaktera, nego se mora posmatrati kao odluka koja spada u područje u kojem funkcije koje su Ustavom potjerene predsjedavajućem obavljaju zapravo oba kopredsjedavajuća. Stoga član VI/3.(a) Ustava treba tumačiti u smislu daje potreban konsenzus oba kopredsjedavajuća za pokretanje postupka pred Ustavnim sudom."

Podnesak, kojim podnosilac zahtjeva predlaže da Ustavni sud obustavi postupak za ocjenu ustavnosti osporenih zakona, prihvaćen je kao odustajanje od zahtjeva prema poslovniku Ustavnog suda.

Ustavni sud Bosne i Hercegovine, na temelju članka VI/3.(a) Ustava Bosne i Hercegovine i članka 54. stavak 2. Poslovnika Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, na sjednici održanoj 5. 6. 1998. godine, donio je

ODLUKU

Utvrđuje se da je dr. Haris Silajdžić, supredsjedatelj Vijeća ministara Bosne i Hercegovine, ovlašten da pred Ustavnim sudom Bosne i Hercegovine pokrene spor prema članku VI/3.(a) Ustava Bosne i Hercegovine. Prema tomu, zahtjev dr. Harisa Silajdžića da Ustavni sud ocjenjuje ustavnost Zakona o privatizaciji poduzeća ("Službeni glasnik Republike Srpske", br. 15/96, 13/97 i 26/97) i Zakona o privatizaciji poduzeća ("Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine", broj 27/97) je dopušten.

Odluku objaviti u "Službenom glasniku Bosne i Hercegovine", "Službenim novinama Federacije Bosne i Hercegovine" i "Službenom glasniku Republike Srpske".

Obrazloženje

Dr. Haris Silajdžić, supredsjedatelj Vijeća ministara Bosne i Hercegovine, prema Zakonu o Vijeću ministara Bosne i Hercegovine i ministarstvima Bosne i Hercegovine, na temelju članka VI/3.(a) Ustava Bosne i Hercegovine, 11.1. 1998. godine pokrenuo je spor pred Ustavnim sudom Bosne i Hercegovine za ocjenu ustavnosti Zakona o privatizaciji poduzeća ("Službeni glasnik Republike Srpske" br. 15/96, 13/97 i 26/97) i Zakona o privatizaciji poduzeća ("Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine" broj 27/97).

Prema članku VI/3.(a) Ustava Bosne i Hercegovine Ustavni sud Bosne i Hercegovine je jedini ovlašten da odlučuje, među ostalim, o sporu da li je bilo koja odredba ustava ili zakona jednog entiteta sukladna ovom Ustavu. Spor pred Ustavnim sudom može pokrenuti, među ostalim, predsjedatelj Vijeća ministara Bosne i Hercegovine.

Prema tomu postavlja se najprije pitanje da li dr. Haris Silajdžić, kao supredsjedatelj Vijeća ministara Bosne i Hercegovine, ima pravo pokrenuti ovaj spor pred Ustavnim sudom Bosne i Hercegovine.

Funkcija supredsjedatelja Vijeća ministara Bosne i Hercegovine je propisana člankom 3. stavak 1. i člankom 5. Zakona o Vijeću ministara Bosne i Hercegovine i ministarstvima Bosne i Hercegovine ("Službeni glasnik BiH", broj 4/97) u tomu smislu da ima dva supredsjedatelja koji "se smjenjuju na mjestu supredsjedatelja sukladno Poslovniku". Prema članku 2. točka 2. Poslovnika Vijeća ministara Bosne i Hercegovine, supredsjedatelji se tjedno smjenjuju na funkciji predsjedatelja. Nadalje, prema članku 24. Zakona, supredsjedatelj koji obnaša dužnost predsjedatelja Vijeća ministara Bosne i Hercegovine je odgovoran, uglavnom, za proceduralna pitanja u svezi s predsjedanjem sastancima Vijeća ministara, dok su oba supredsjedatelja, prema članku 25. Zakona, zajednički odgovorni za usklađivanje rada i predstavljanje Vijeća ministara Bosne i Hercegovine.

Iako je Ustavni sud tijekom postupka utvrdio da je dr. Haris Silajdžić obnašao funkciju predsjedatelja Vijeća ministara, po načelu rotacije, kada je 11. 1. 1998. godine pokrenuo spor, ostaje dvojba, imajući u vidu odredbe čl. 24. i 25. Zakona o Vijeću ministara, da li su oba supredsjedatelja zajednički odgovorni za pokretanje spora pred Ustavnim sudom u smislu članka VI/3.(a) Ustava Bosne i Hercegovine.

Na zahtjev Ustavnog suda da dâ svoj stav o navedenom pravnom pitanju, drugi supredsjedatelj na dužnosti, Boro Bosić, nije odgovorio.

Po ocjeni Ustavnog suda, pitanje da li je dr. Haris Silajdžić, kao supredsjedatelj Vijeća ministara, kod pokretanja ovog spora postupio prema Zakonu i Poslovniku, nije od pravnog značaja jer ova ovlast proizilazi iz samog Ustava.

Odredbe Zakona i Poslovnika ne odnose se na ovlast iz članka VI/3.(a) Ustava Bosne i Hercegovine, jer se odredbe Zakona odnose na supredsjedatelje koji obnašaju svoje dužnosti u ime Vijeća ministara kao pravne osobe. Međutim, ovlast prema članku VI/3.(a) Ustava Bosne i Hercegovine nije data Vijeću ministara, već je ta ovlast individualizirana i pripada predsjedatelju Vijeća ministara kao nositelju te funkcije.

Budući da Ustav potpuniše ne definiše "predsjedatelja" Vijeća ministara, moglo bi se shvatiti da se zbog toga ovaj izraz treba definirati u svezi s podustavnim odredbama Zakona o Vijeću ministara i odgovarajućeg poslovnika. Prema tomu, suštinski značaj zahtjeva pred Ustavnim sudom bi imao za posljedicu da su oba supredsjedatelja zajednički odgovorni za upućivanje ovog zahtjeva.

Interpretacija Ustava na temelju podustavnih odredbi može biti varijanta načela tumačenja koje zahtijeva suglasnost svih podustavnih propisa s Ustavom, jer postoji pravna hijerarhija utemeljena na supremaciji Ustava prema članku III/3.(b) Ustava Bosne i Hercegovine. Iz toga slijedi opće načelo tumačenja prema kojemu se svi zakoni i drugi propisi pod kontrolom smatraju da su u suglasnosti s Ustavom. Međutim, primjena ovog općeg načela tumačenja pri kontroli ustavnosti zakona i drugih propisa

mora se razlikovati od ovog predmeta, jer nema zahtjeva za ocjenu ustavnosti Zakona o Vijeću ministara Bosne i Hercegovine i ministarstvima Bosne i Hercegovine. Naprotiv tomu, postavlja se pitanje tumačenja Ustava na temelju podustavnog zakona, što bi obrnulo pravnu hijerarhiju iz članka III/3.(b) Ustava Bosne i Hercegovine.

Nadalje, tumačenje da postoji zajednička odgovornost oba supredsjedatelja moglo bi blokirati mogućnost pokretanja spora pred Ustavnim sudom, kad se oni ne suglase. Prema tomu, ovo tumačenje bi moglo imati za posljedicu da nijedan supredsjedatelj ne može izvršiti ovu ovlast, što bi bilo kršenje načela efikasnosti iz članka VI/3. Ustava Bosne i Hercegovine koje glasi: "Ustavni sud će podržavati ovaj Ustav".

Dakle, ako načelo tumačenja koje zahtijeva suglasnost podustavnih akata s Ustavom ima za posljedicu "besmislene" rezultate ili u slučaju ovog predbježnog pitanja, koje dovodi u dvojbu ustavnost Zakona o Vijeću ministara Bosne i Hercegovine i ministarstvima Bosne i Hercegovine iako pokretač spora nije zahtijevao ocjenu njegove ustavnosti onda će imati prednost drugo načelo tumačenja, tj. načelo tumačenja funkcionalne suglasnosti s Ustavom. Prema općem pravnom načelu ustavno pravo ima funkciju temeljnog pravnog poretka za zajednički život u državi i društvu.

Prema ovoj funkciji ustav u formalnom smislu ima veću pravnu snagu od zakona i drugih općih pravnih akata i mora biti, po pravilu, mijenjan u parlamentu samo kvalificiranom većinom. Iz izloženog slijedi, kao načelo tumačenja, da se tumačenjem ne smije zaobilaziti funkcija ustava. U slučaju dvojbe, dakle, ne može se ustav tumačiti na takav način da zakonodavac može postići svoje ciljeve bez amandmana na ustav.

Na temelju prednosti ovog načela funkcionalne suglasnosti, koje se mora primijeniti u ovom predmetu zbog dvojbi u ustavnost Zakona o Vijeću ministara, članak VI/3.(a) Ustava Bosne i Hercegovine se ne smije tumačiti u svezi sa podustavnim odredbama o supredsjedateljima. Dakle, predbježno pitanje da li je dr. Haris Silajdžić postupio kao supredsjedatelj prema Zakonu o Vijeću ministara i Poslovniku, nije od ustavno-pravne važnosti. Da li je dr. Haris Silajdžić imao pravo pokrenuti spor prema članku VI/3.(a) Ustava Bosne i Hercegovine mora se, dakle, zaključiti na temelju samog Ustava.

Za razliku od pravila članka VI/3.(a) Ustava, koje svakomu članu Predsjedništva Bosne i Hercegovine daje pravo pokretanja spora pred Ustavnim sudom, ista se odredba odnosi na predsjedatelja Vijeća ministara bez daljeg preciziranja. Prema tomu, predsjedatelj kao jedinka je ovlašten da pokrene ovaj spor. Naime, jedna ili više osoba, koje su preuzele dužnost po odobrenju Zastupničkog doma Parlamentarne skupštine Bosne i Hercegovine, prema članku V/4. Ustava Bosne i Hercegovine, su ovlašteni postupati prema članku VI/3.(a) Ustava. Kako nema posebne odredbe Ustava da su dvije ili više osoba koje su preuzele dužnosti zajednički odgovorne, svaka osoba na toj funkciji može obnašati dužnost predsjedatelja Vijeća ministara iz članka VI/3.(a) Ustava.

Na temelju utvrđenih činjenica, Ustavni sud smatra daje dr. Haris Silajdžić ovlašten da pred Ustavnim sudom Bosne i Hercegovine pokrene spor prema članku VI/3.(a) Ustava Bosne i Hercegovine.

Glede izloženog Ustavni sud je odlučio, većinom glasova od pet naprema četiri, da je zahtjev dr. Harisa Silajdžića dopušten.

O suštini zahtjeva Ustavni sud će odlučiti naknadno.

Ovu odluku je donio Ustavni sud Bosne i Hercegovine u sastavu: predsjednik Suda Mirko Zovko i suci Marko Arsović, prof. dr. Kasim Begić, Hans Danelius, prof. dr. Ismet Dautbašić, prof. dr. Louis Favoreu, dr. Joseph Marko, prof. dr. Vitomir Popović i mr. Miljko Zvonko.

U ovoj odluci, prema članku 36. Poslovnika Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, dali su izdvojeno mišljenje suci Hans Danelius, prof. dr. Louis Favoreu i prof. dr. Vitomir Popović, čiji se tekst daje u aneksu odluke.

U 1/98
Sarajevo, 5. 6. 1998. godine

Predsjednik
Ustavnog suda Bosne i Hercegovine
Mirko Zovko

ANEKS - Izdvojeno mišljenje

"Prema članku VI/3.(a) Ustava Bosne i Hercegovine, spor radi odlučivanja o suglasnosti nekog entitetskog zakona s Ustavom pred Ustavnim sudom može pokrenuti predsjedatelj Vijeća ministara. Dok je namjera tvorca Ustava bila da predsjedatelj Vijeća ministara bude samo jedna osoba, u ovom trenutku funkciju predsjedatelja obnašaju dvije osobe, nazvane supredsjedatelji. Znači, ovdje bi Ustav trebalo tumačiti u svjetlu aktualne podjele kompetencija među supredsjedateljima i načela zajedničkog obnašanja njihove funkcije, koja se reflektira u Zakonu o Vijeću ministara Bosne i Hercegovine i ministarstvima Bosne i Hercegovine.

Dva supredsjedatelja se tjedno smjenjuju u predsjedanju Vijećem ministara. Prerogativi supredsjedatelja koji predsjedava tijekom tjedna su, poglavito, formalne ili proceduralne naravi (vidi članak 24. navedenog zakona), dok suštinske odluke zajednički donose oba supredsjedatelja (vidi članak 25. navedenog zakona). Isto tako, funkcije koje su prema članku V/4. Ustava povjerene predsjedatelju obnašaju, u stvari, dva supredsjedatelja zajednički (vidi članak 6. stavak 2. navedenog zakona). Pored toga, treba obratiti pozornost na to da, ukoliko bi supredsjedatelju koji predsjedava tijekom tjedna bile date veće ovlasti, dejstvo ovih odluka bi bilo ozbiljno dovedeno u pitanje činjenicom da bi ih drugi supredsjedatelj mogao lako promijeniti ili ukinuti tijekom onog tjedna kad je na njega red da obnaša funkciju predsjedatelja.

Odluka o pokretanju postupka pred Ustavnim sudom radi odlučivanja o ustavnosti jednog entitetskog zakona ne može se smatrati odlukom formalnog ili proceduralnog karaktera, nego se mora promatrati kao odluka koja spada u područje u kojem funkcije koje su Ustavom povjerene predsjedatelju obnašaju zapravo oba supredsjedatelja. Zato članak VI/3.(a) Ustava treba tumačiti u smislu daje potrebit konsenzus oba supredsjedatelja za pokretanje postupka pred Ustavnim sudom."

Podnesak, kojim podnositelj zahtjeva predlaže da Ustavni sud obustavi postupak za ocjenu ustavnosti osporenih zakona, prihvaćen je kao odustajanje od zahtjeva prema poslovniku Ustavnog suda.

Уставни суд Босне и Херцеговине, на основу члана VI/3.(а) Устава Босне и Херцеговине и члана 54. став 2. Пословника Уставног суда Босне и Херцеговине, на сједници одржаној 5. 6. 1998. године, донио је

ОДЛУКУ

Утврђује се да је др Харис Силајџић, копредсједник Министарског савјета Босне и Херцеговине, надлежан да пред Уставним судом Босне и Херцеговине покрене спор према члану VI/3.(а) Устава Босне и Херцеговине. Према томе, захтјев др Хариса Силајџића да Уставни суд оцјењује уставност Закона о приватизацији предузећа ("Службени гласник Републике Српске", бр. 15/96, 13/97 и 26/97) и Закона о приватизацији предузећа ("Службене новине Федерације Босне и Херцеговине", број 27/97) је допуштен.

Одлуку објавити у "Службеном гласнику Босне и Херцеговине", "Службеним новинама Федерације Босне и Херцеговине" и "Службеном гласнику Републике Српске".

Образложење

Др Харис Силајџић, копредсједник Министарског савјета Босне и Херцеговине, према Закону о Министарском савјету Босне и Херцеговине и министарствима Босне и Херцеговине, на основу члана VI/3.(а) Устава Босне и Херцеговине, 11.1. 1998. године покренуо је спор пред Уставним судом Босне и Херцеговине за оцјену уставности Закона о приватизацији предузећа ("Службени гласник Републике Српске" бр. 15/96, 13/97 и 26/97) и Закона о приватизацији предузећа ("Службене новине Федерације Босне и Херцеговине" број 27/97).

Према члану VI/3.(а) Устава Босне и Херцеговине Уставни суд Босне и Херцеговине је једини надлежан да одлучује, између осталог, о спору да ли је било која одредба устава или закона једног ентитета у складу са овим Уставом. Спор пред Уставним судом може да покрене, између осталих, предсједавајући Министарског савјета Босне и Херцеговине.

Према томе поставља се претходно питање да ли др Харис Силајџић, као копредсједник Министарског савјета Босне и Херцеговине, има право да покрене овај спор пред Уставним судом Босне и Херцеговине.

Функција копредсједника Министарског савјета Босне и Херцеговине је прописана чланом 3. став 1. и чланом 5. Закона о Министарском савјету Босне и Херцеговине и министарствима Босне и Херцеговине ("Службени гласник БиХ", број 4/97) у том смислу да има два копредсједника који "се смјењују на мјесту предсједавајућег у складу са Пословником". Према члану 2. тачка 2. Пословника Министарског савјета Босне и Херцеговине, копредсједници се недјељно смјењују на функцији предсједавајућег. Надаже, према члану 24. Закона, копредсједник који обавља дужност предсједавајућег Министарског савјета Босне и Херцеговине је одговоран, углавном, за процедурална питања у вези са предсједавањем састанцима Министарског савјета, док су оба копредсједника, према члану 25. Закона, заједнички одговорни за усклађивање рада и представљање Министарског савјета Босне и Херцеговине.

Иако је Уставни суд у току поступка утврдио да је др Харис Силајџић вршио функцију предсједавајућег Министарског савјета, по начелу ротације, када је 11.1. 1998. године покренуо спор, остаје сумња, имајући у виду одредбе чл. 24. и 25. Закона о Министарском савјету, да ли су оба копредсједника заједнички одговорни за покретање спора пред Уставним судом у смислу члана VI/3.(а) Устава Босне и Херцеговине.

На захтјев Уставног суда да дâ свој став о наведеном правном питању, други копредсједник на дужности, Боро Боснћ. није одговорио.

По оцјени Уставног суда, питање да ли је др Харис Силајџић, као копредсједник Министарског савјета, код покретања овог спора поступио према Закону и Пословнику, није од правног значаја јер ова надлежност произилази из самог Устава.

Одредбе Закона и Пословника не односе се на надлежност из члана VI/3.(а) Устава Босне и Херцеговине, јер се одредбе Закона односе на копредсједнике који обављају своје дужности у име Министарског савјета као правне особе. Међутим, надлежност према члану VI/3.(а) Устава Босне и Херцеговине није дата Министарском савјету, већ је та надлежност индивидуализована и припада предсједавајућем Министарском савјету као носиоцу те функције.

Будући да Устав потпуније не дефинише "предсједавајућег" Министарског савјета, могло би да се схвати да због тога овај израз треба да се дефинише у вези са подуставним одредбама Закона о Министарском савјету и одговарајућег пословника. Према томе, суштински значај захтјева пред Уставним судом би имао за посљедицу да су оба копредсједника заједнички одговорни за упућивање овог захтјева.

Интерпретација Устава на основу подуставних одредби може бити варијанта начела тумачења које захтијева сагласност свих подуставних прописа са Уставом, јер постоји правна хијерархија заснована на супремацији Устава према члану 111/3.(6) Устава Босне и Херцеговине. Из тога слиједи опште начело тумачења према коме се сматра да су сви закони и други прописи под контролом у сагласности са Уставом. Међутим, примјена овог општег начела тумачења при контроли уставности закона и других прописа мора да се разликује од овог предмета, јер нема захтјева за оцјену уставности Закона о Министарском савјету Босне и Херцеговине и министарствима Босне и Херцеговине. Насупрот томе, поставља се питање тумачења Устава на основу подуставног закона, што би обрнуло правну хијерархију из члана П1/3.(6) Устава Босне и Херцеговине.

Надаље, тумачење да постоји заједничка одговорност оба копредсједника могло би да блокира могућност покретања спора пред Уставним судом, кад се они не сагласе. Према томе, ово тумачење би могло да има за посљедицу да ни један копредсједник не може да изврши ову надлежност, што би било кршење начела ефикасности из члана VI/3. Устава Босне и Херцеговине које гласи: "Уставни суд ће подржавати овај Устав".

Дакле, ако начело тумачења које захтијева сагласност подуставних аката с Уставом има за посљедицу "бесмислене" резултате или у случају овог претходног питања, које доводи у сумњу уставност Закона о Министарском савјету Босне и Херцеговине и министарствима Босне и Херцеговине - иако покретач спора није захтијевао оцјену његове уставности - онда ће да има предност друго начело тумачења. тј. начело тумачења функционалне сагласности са Уставом. Према општем правном начелу уставно право има функцију основног правног поретка за заједнички живот у држави и друштву.

Према овој функцији устав у формалном смислу има већу правну снагу од закона и других општих правних аката и мора бити, по правилу, мијењан у парламенту само квалификованом већином. Из изложеног слиједи, као начело тумачења, да тумачењем не смије да се заобилази функција устава. У случају сумње, дакле, не може устав да се тумачи на такав начин да законодавац може да постигне своје циљеве без амандмана на устав.

На основу предности овог начела функционалне сагласности, које мора да се примијени у овом предмету због сумњи у уставност Закона о Министарском савјету, члан VI/3.(а) Устава Босне и Херцеговине не смије да се тумачи у вези са подуставним одредбама о копредсједницима. Дакле, претходно питање да ли је др Харис Силајџић поступио као копредсједник према Закону о Министарском савјету и Пословнику, није од уставно-правног значаја. Да ли је др Харис Силајџић имао право да покрене спор према члану VI/3.(а) Устава Босне и Херцеговине мора, дакле, да се закључи на основу самог Устава.

За разлику од правила члана VI/3.(a) Устава, које сваком члану Предсједништва Босне и Херцеговине даје право покретања спора пред Уставним судом, иста се одредба односи на предсједавајућег Министарског савјета без даљег прецизирања. Према томе, предсједавајући као појединац је надлежан да покрене овај спор. Наиме, једно или више лица, који су преузели дужност по одобрењу Представничког дома Парламентарне скупштине Босне и Херцеговине, према члану V/4. Устава Босне и Херцеговине, су надлежни да поступају према члану VI/3.(a) Устава. Како нема посебне одредбе Устава да су два или више лица који су преузели дужности заједнички одговорни, свако лице на тој функцији може да врши дужност предсједника Министарског савјета из члана VI/3.(a) Устава.

На основу утврђених чињеница, Уставни суд сматра да је др Харис Силајдић надлежан да пред Уставним судом Босне и Херцеговине покрене спор према члану VI/3.(a) Устава Босне и Херцеговине.

С обзиром на изложено Уставни суд је одлучио. већином гласова од пет напрема четири, да је захтјев др Хариса Силајџића допуштен.

О суштини захтјева Уставни суд ће да одлучује накнадно.

Ову одлуку је донио Уставни суд Босне и Херцеговине у саставу: предсједник Суда Мирко Зовко и судије Марко Арсовић, проф. др Касим Бегвић, Ханс Данелиус, проф. др Исмет Даутбашић, проф. др Луј Фаворе, др Јозеф Марко, проф. др Витомир Поповић и мр Миљко Звонко.

У овој одлуци, према члану 36. Пословника Уставног суда Босне и Херцеговине, дали су издвојено мишљење судије Ханс Данелиус, проф. др Луј Фаворе и проф. др Витомир Поповић, чији се текст даје у анексу одлуке.

У 1/98

Сарајево, 5. 6. 1998. године

Предсједник

Уставног суда Босне и Херцеговине

Мирко Зовко

АНЕКС - Издвојено мишљење

"Према члану VI/3.(а) Устава Босне и Херцеговине, спор ради одлучивања о сагласности неког ентитетског закона са Уставом пред Уставним судом може да покрене предсједавајући Министарског савјета. Док је намјера твораца Устава била да предсједник Министарског савјета буде само једно лице, у овом моменту функцију предсједника обављају два лица, названа копредсједници. Значи, овдје би Устав требало да се тумачи у свјетлу актуелне подјеле компетенција између копредсједника и принципа заједничког вршења њихове функције, која се рефлектује у Закону о Министарском савјету Босне и Херцеговине и министарствима Босне и Херцеговине.

Два копредсједника се недјелно смјсњују у предсједавању Министарским савјетом. Прерогативи копредсједника који предсједава током недјеље су, углавном, формалне или процедуралне природе (види члан 24. наведеног закона), док суштинске одлуке заједнички доносе оба копредсједника (види члан 25. наведеног закона). Исто тако, функције које су према члану V/4. Устава повјерене предсједавајућем обављају, у ствари, два копредсједника заједнички (види члан 6. став 2. наведеног закона). Поред тога, треба да се обрати пажња на то да, уколико би копредсједнику који предсједава током недјеље биле дате веће надлежности, дејство ових одлука би било озбиљно доведено у питање чињеницом да би други копредсједник могао лако да их промијени или укине током оне недјеље кад је на њега ред да обавља функцију предсједавајућег.

Одлука о покретању поступка пред Уставним судом ради одлучивања о уставности једног ентитетског закона не може да се сматра одлуком формалног или процедуралног карактера, него мора да се посматра као одлука која спада у подручје у којем функције које су Уставом повјерене предсједавајућем обављају заправо оба копредсједника. Стога члан VI/3.(а) Устава треба да се тумачи у смислу да је потребан консензус оба копредсједника за покретање поступка пред Уставним судом."

Подносак, којим подносилац захтјева предлаже да Уставни суд обустави поступак за оцјену уставности оспорених закона, прихваћен је као одустајање од захтјева према пословнику Уставног суда.

Having regard to Article VI.3.(a) of the Constitution of Bosnia and Herzegovina and Article 54 paragraph 2 of its Rules of Procedure, the Constitutional Court of Bosnia and Herzegovina, on 5 June 1998, adopted the following

DECISION

Having found that Dr. Haris Silajdžić, Co-Chair of the Council of Ministers of Bosnia and Herzegovina is competent to refer a dispute before the Constitutional Court of Bosnia and Herzegovina under Article VI.3 (a) of the Constitution of Bosnia and Herzegovina, the Constitutional Court declares the request of Dr. Haris Silajdžić for the purpose of the evaluation of the constitutionality of the Law on the Privatisation of Enterprises (Official Gazette of Republika Srpska, No. 15/96,13/97 and 26/97) and the Law on the Privatisation of Enterprises (Official Gazette of the Federation of Bosnia and Herzegovina, No. 27/97) admissible.

The Decision shall be published in the Official Gazette of Bosnia and Herzegovina, the Official Gazette of the Federation of Bosnia and Herzegovina and the Official Gazette of Republika Srpska.

Reasons

On 11 January 1998, Dr. Haris Silajdžić, at the time Co-Chair of the Council of Ministers of Bosnia and Herzegovina according to the Law on the Council of Ministers of Bosnia and Herzegovina, initiated proceedings before the Constitutional Court of Bosnia and Herzegovina. The applicant requested the Constitutional Court to evaluate the constitutionality of the Law on the Privatisation of Enterprises (Official Gazette of Republika Srpska, No. 15/96, 13/97 and 26/97) and Law on the Privatisation of Enterprises (Official Gazette of the Federation of Bosnia and Herzegovina, No. 27/97).

Under Article VI.3 (a) of the Constitution of Bosnia and Herzegovina the Constitutional Court shall have exclusive jurisdiction to decide whether any provision of an Entity's constitution or law is consistent with this Constitution. Disputes may be referred, *inter alia*, by the Chair of the Council of Ministers of Bosnia and Herzegovina.

Consequently, the question arises whether Dr. Haris Silajdžić, at the time Co-Chair of the Council of Ministers of Bosnia and Herzegovina, is entitled to refer a dispute to the Constitutional Court of Bosnia and Herzegovina.

The office of a Co-Chair of the Council of Ministers of Bosnia and Herzegovina is regulated by Article 3 paragraph 1 and by Article 5 of the Law on the Council of Ministers of Bosnia and Herzegovina and Ministries of Bosnia and Herzegovina (Official Gazette of Bosnia and Herzegovina, No. 4/97). Under these provisions there are two Co-Chairs who "will take turns as Chair in accordance with the Rules of Procedure". According to Article 2 item 2 of the Rules of Procedure of the Council of Ministers of Bosnia and Herzegovina, the Co-Chairs will take turns as Chair, rotating weekly". Moreover, according to Article 24 of the Law, a Co-Chair performing the duties of the Chair is mainly responsible for procedural tasks relating to the chairing of meetings of the Council of Ministers, whereas, according to Article 25 of the Law, the two Co-Chairs are jointly responsible for the co-ordination of the work and the representation of the Council of Ministers of Bosnia and Herzegovina.

Although it has been verified by the Constitutional Court that Dr. Haris Silajdžić was the Chair in turn with regard to the principle of rotation when he referred the dispute on 11 January 1998, it remained thus unclear whether the two Co-Chairs have to act jointly when referring a dispute to the Constitutional Court under Article VI.3. (a) of the Constitution of Bosnia and Herzegovina, under Articles 24 and 25 of the Law on the Council of Ministers of Bosnia and Herzegovina.

Upon the Constitutional Court's request to submit an opinion on the said legal problems the second Co-Chair, Mr. Boro Bosić, did not react.

The Constitutional Court considers that the question whether Dr. Silajdžić, at the time Co-Chair of the Council of Ministers when he referred the dispute, was acting in accordance with the Law and the respective Rules of Procedure is of no legal relevance insofar as this authority follows directly from the Constitution itself.

The provisions of the Law on the Council of Ministers and the respective Rules of Procedure do not refer to the authority under Article VI.3. (a) of the Constitution insofar as the provisions of the respective Law deal with the responsibilities of the Co-Chairs acting on behalf of the Council of Ministers as a legal body itself. However, the authority under Article VI.3.(a) of the Constitution of Bosnia and Herzegovina, refers to the Chair of the Council of Ministers as a competent individual legal person.

Insofar as the Constitution does not entail any further definition of a "Chair" of the Council of Ministers, it could, nevertheless, be argued that one has to define this terminus in conjunction with the sub-constitutional provisions of the Law on the Council of Ministers and the respective Rules of Procedure. The substantive character of referring a dispute to the Constitutional Court could thus lead to the consequence that the two Co-Chair must act jointly when referring such a dispute.

Interpreting the Constitution on the basis of sub-constitutional provisions can be seen as one possible interpretation rule which requires a conformity of all sub-constitutional norms with the Constitution, insofar as there is a legal hierarchy based on the supremacy clause of Article III.3. (b) of the Constitution of Bosnia and Herzegovina. According to this

general principle of interpretation all laws and regulations under review are supposed to be in conformity with the Constitution. However, the application of this general principle of interpretation in reviewing the constitutionality of laws and regulations has to be distinguished from this case insofar as there is no request to review the constitutionality of the Law on the Council of Ministers and the Ministries of Bosnia and Herzegovina. On the contrary, the problem in question concerns the interpretation of the Constitution in light of sub-constitutional law which, however, in itself would reverse the legal hierarchy that has to be derived from Article III.3.(b) of the Constitution of Bosnia and Herzegovina.

Moreover, it could follow from an interpretation that the two Co-Chairs must act jointly that any access to the Constitutional Court by a Chair of the Council of Ministers may effectively be excluded if they block each other. Such an interpretation could thus have the effect that none of the two Co-Chairs can exercise this responsibility. This would violate the principle of effectiveness which is flowing from Article VI .3. of the Constitution of Bosnia and Herzegovina, reading as follows: "The Constitutional Court shall uphold this Constitution".

Hence, if the principle of interpretation which presupposes the conformity of sub-constitutional norms with the Constitution leads to unreasonable results or to serious doubts as to the constitutionality of the Law on the Council of Ministers and the Ministries of Bosnia and Herzegovina with the Constitution - the review which was, however, not requested by the applicant - another principle, namely that of the constitutional interpretation which requires a functional conformity has to be given priority. According to general principles of law, a constitution has the function of a fundamental legal order establishing the possibility to live together in a State and in a society

According to this function, the Constitution has the formal character to be superior to all other laws and general legal acts and requires in most cases a qualified majority if it was to be changed in parliament. It shall be thus a principle of interpretation that the function of the Constitution must not be undermined by way of interpretation. In case of a doubt the Constitution must not be interpreted in a way as to allow the legislature to reach a goal without having previously changed the Constitution.

Based on the priority of the principle of functional conformity which has to be applied in this case due to the doubts on the compatibility of the Law on the Council of Ministers with the Constitution, Article VI (a) of the Constitution of Bosnia and Herzegovina must not be interpreted in light of sub-constitutional provisions on the Co-Chairs. Thus, as already stated above, the question as to whether Dr. Silajdžić was acting as a Co-Chair according to the Law on the Council of Ministers and the respective Rules of Procedure is not relevant for the present constitutional dispute. Thus, the problem, whether Dr. Silajdžić was authorised under Article VI.3.(a) to refer a dispute must thus be resolved on the basis of the Constitution itself

Under Article VI.3.(a) of the Constitution, unlike in the case of the Presidency where every member has the explicit right to refer a dispute to the Constitutional Court, the Chair of the Council of Ministers is authorised to refer a case without any further specification. Thus, the Chair as individual legal person is authorised to refer such a dispute. Hence, one

or more persons who have taken office upon the approval of the House of Representatives of the Parliamentary Assembly of Bosnia and Herzegovina, according to Article V 4. of the Constitution of Bosnia and Herzegovina, are entitled to act in accordance with Article VI.3.(a) of the Constitution. Insofar as there are no specific constitutional provisions that two or more persons in office have to act jointly, every person in office may exercise the responsibility of the "Chair" of the Council of Ministers under Article VI 3.(a) of the Constitution.

On the basis of the established facts, the Constitutional Court considers that Dr. Haris Silajdžić is competent to initiate a legal dispute before the Constitutional Court of Bosnia and Herzegovina under Article VI.3.(a) of the Constitution of Bosnia and Herzegovina.

Consequently, the Constitutional Court decided, by a majority of 5 votes to 4, that the request of Dr. Haris Silajdžić is admissible.

The Constitutional Court shall decide subsequently on the merits of the request.

The Court ruled in the following composition:

Mirko Zovko, President of the Constitutional Court,
judges Marko Arsović, Prof Dr. Kasim Begić, I Ians Danelius, Prof Dr. Ismet Dautbašić,
Prof. Dr. Louis Favoreu. Prof. Dr. Joseph Marko, Prof Dr. Vitomir Popović and Zvonko Miljko

Pursuant to Article 36 of the Rules of Procedure of the Constitutional Court of Bosnia and Herzegovina, the judges Hans Danelius, Prof. Dr. Louis Favoreu and Prof Dr. Vitomir Popović have expressed their separate opinion in this case which is presented in the Annex to this Decision.

Case No. U 1/98
5 June 1998
Sarajevo

Mirko Zovko
President of the Constitutional Court
of Bosnia and Herzegovina

ANNEX SEPARATE OPINION

of judges Hans Danelius, Prof Dr. Louis Favoreu and Prof. Dr. Vitomir Popović

According to Article VI.3.(a) of the Constitution of Bosnia and Herzegovina, a legal dispute before the Constitutional Court for deciding on the conformity of an Entity law with the Constitution may be initiated by the Chair of the Council of Ministers. Whereas the intention of the makers of the Constitution was that the Chair of the Council of Ministers should be only one person, at this point of time the function of the chair is being carried out by two persons, called Co-Chairs. This means that here the Constitution should be interpreted in the light of current division of competencies between the Co-Chairs and the principle of the joint carrying out of their function being reflected in the Law on the Council of Ministers of Bosnia and Herzegovina.

Two Co-Chairs rotate on a weekly basis in chairing the Council of Ministers. The prerogatives of the presiding Co-Chair during one week are mainly of formal and procedural nature (see Article 24 of the mentioned law), whereas the essential decisions are being made jointly by both Co-Chairs (see Article 25 of the mentioned law). Also, the functions that have been entrusted to the chair in accordance with Article V.4 of the Constitution are being done, in fact, by two Co-Chairs jointly (see Article 6 Item 2 of the mentioned law). Apart from that, the attention should be drawn to the fact that if the Co-Chair presiding during one week would be given wider powers, the effect of these decisions would be seriously questioned by the fact that the other Chair could easily change them or repeal them during the week when it is his turn to carry out the function of the chair.

The decision on initiating the proceedings before the Constitutional Court for deciding on the constitutionality of an Entity law cannot be considered to be a decision of formal or procedural character, but it must be perceived as the decision falling within the area in which the functions entrusted by the Constitution to the Chair are being carried out in fact by both Co-Chairs. That is why Article VI/3. (a) of the Constitution should be interpreted in terms of the need for the consensus of both Co-Chairs for initiating the proceedings before the Constitutional Court.

The application in which the applicant proposes to the Constitutional Court to terminate the procedure for the evaluation of constitutionality of the challenged laws was accepted as a withdrawal of request according to the Rules of Procedure of the Constitutional Court.

Ustavni sud Bosne i Hercegovine, na osnovu člana VI/3.(b) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 55. Poslovnika Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, na sjednici održanoj dana 5. 6. 1998. godine, donio je

ODLUKU

Odbacuje se apelacija Zaima Srabovića iz Puračića, općina Lukavac, protiv presude Vrhovnog suda Bosne i Hercegovine, Rev. br. 190/91 od 11. 12. 1995. godine.

Odluku objaviti u "Službenom glasniku Bosne i Hercegovine", "Službenim novinama Federacije Bosne i Hercegovine" i "Službenom glasniku Republike Srpske".

Obrazloženje

Zaim Srabović iz Puračića, općina Lukavac, obratio se Ustavnom sudu Bosne i Hercegovine apelacijom protiv presude Vrhovnog suda Bosne i Hercegovine, Rev. br. 190/91 od 11. 12. 1995. godine.

Podnosilac apelacije naveo je daje Vrhovni sud Bosne i Hercegovine, presudom Rev. br. 190/91, odlučivao o njegovoj reviziji i reviziji drugih u predmetu utvrđivanja zaostavštine i izdvajanja nužnog nasljednog dijela, a protiv presude Višeg suda u Tuzli, broj Gž. 1589/90 od 3. 12. 1990. godine. Smatra da je pobijana presuda "donesena greškom ili namjerno", jer je konačno isključen iz zakonskog reda o nasljeđivanju kao nužni nasljednik svog brata, te stoga traži pravnu zaštitu svog imovinskog prava po osnovu nasljeđivanja.

Prema članu XII. Ustava Bosne i Hercegovine, Ustav stupa na snagu nakon potpisivanja Općeg okvirnog sporazuma za mir u Bosni i Hercegovini kao ustavni akt kojim se amandmanski zamjenjuje i stavlja van snage Ustav Republike Bosne i Hercegovine. Opći okvirni sporazum je potpisan 14. 12. 1995. godine pa, prema tome, proizilazi daje Ustav Bosne i Hercegovine stupio na snagu istog dana.

U članu VI/3 (b) Ustava Bosne i Hercegovine, Ustavni sud ima apelacionu nadležnost u pitanjima koja su sadržana u Ustavu, kada postanu predmet spora zbog presude bilo kojeg suda u Bosni i Hercegovini.

Presuda Vrhovnog suda Bosne i Hercegovine, za koju Zaim Srabović tvrdi daje povrijedila njegovo pravo na imovinu, donesena je 11. 12 1995. godine, tj. prije nego stoje Ustav Bosne i Hercegovine stupio na snagu.

Polazeći od toga, Ustavni sud nije nadležan da ocjenjuje presudu koja je donesena prije stupanja na snagu Ustava Bosne i Hercegovine.

Ovu odluku donio je Ustavni sud u sastavu: predsjednik Ustavnog suda Mirko Zovko i sudije Marko Arsović, prof. dr. Kasim Begić, Hans Danelius, prof. dr. Ismet Dautbašić, prof. dr. Louis Favoreu, dr. Joseph Marko, mr. Zvonko Miljko, prof. dr. Vitomir Popović.

U 2/98
Sarajevo, 5. 6. 1998. godine

Predsjednik
Ustavnog suda Bosne i Hercegovine
Mirko Zovko

Ustavni sud nije nadležan da ocjenjuje presudu koja je donesena prije stupanja na snagu Ustava Bosne i Hercegovine.

Ustavni sud Bosne i Hercegovine, na temelju članka VI/3.(b) Ustava Bosne i Hercegovine i članka 55. Poslovnika Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, na sjednici održanoj dana 5. 6. 1998. godine, donio je

ODLUKU

Odbacuje se apelacija Zaima Srabovića iz Puračića, općina Lukavac, protiv presude Vrhovnog suda Bosne i Hercegovine, Rev. br. 190/91 od 11. 12. 1995. godine.

Odluku objaviti u "Službenom glasniku Bosne i Hercegovine", "Službenim novinama Federacije Bosne i Hercegovine" i "Službenom glasniku Republike Srpske".

Obrazloženje

Zaim Srabović iz Puračića, općina Lukavac, obratio se Ustavnom sudu Bosne i Hercegovine apelacijom protiv presude Vrhovnog suda Bosne i Hercegovine, Rev. br. 190/91 od 11. 12. 1995. godine.

Podnositelj apelacije naveo je daje Vrhovni sud Bosne i Hercegovine, presudom Rev. br. 190/91, odlučivao o njegovoj reviziji i reviziji drugih u predmetu utvrđivanja zaostavštine i izdvajanja nužnog nasljednog dijela, a protiv presude Višeg suda u Tuzli, broj Gž. 1589/90 od 3. 12. 1990. godine. Smatra daje pobijana presuda "donesena greškom ili namjerno", jer je konačno isključen iz zakonskog reda o nasljeđivanju kao nužni nasljednik svog brata, te zato traži pravnu zaštitu svog imovinskog prava po osnovi nasljeđivanja.

Prema članku XII. Ustava Bosne i Hercegovine, Ustav stupa na snagu nakon potpisivanja Općeg okvirnog sporazuma za mir u Bosni i Hercegovini kao ustavni akt kojim se amandmanski zamjenjuje i stavlja izvan snage Ustav Republike Bosne i Hercegovine. Opći okvirni sporazum je potpisan 14. 12. 1995. godine pa, prema tomu, proizilazi daje Ustav Bosne i Hercegovine stupio na snagu istog dana.

U članku VI/3 (b) Ustava Bosne i Hercegovine, Ustavni sud ima apelacijsku ovlast u pitanjima koja su sadržana u Ustavu, kada postanu predmetom spora zbog presude bilo kojeg suda u Bosni i Hercegovini.

Presuda Vrhovnog suda Bosne i Hercegovine, za koju Zaim Srabović tvrdi daje povrijedila njegovo pravo na imovinu, donesenaje 11. 12. 1995. godine, tj. prije nego stoje Ustav Bosne i Hercegovine stupio na snagu.

Polazeći od toga, Ustavni sud nije mjerodavan ocjenjivati presudu koja je done-sena prije stupanja na snagu Ustava Bosne i Hercegovine.

Ovu odluku donio je Ustavni sud u sastavu: predsjednik Ustavnog suda Mirko Zovko i suci Marko Arsović, prof. dr. Kasim Begić, Hans Danelius, prof. dr. Ismet Dautbašić, prof. dr. Louis Favoreu, dr. Joseph Marko, mr. Zvonko Miljko, prof. dr. Vitomir Popović.

U 2/98
Sarajevo, 5. 6. 1998. godine

Predsjednik
Ustavnog suda Bosne i Hercegovine
Mirko Zovko

Ustavni sud nije mjerodavan ocjenjivati presudu koja je donesena prije stupanja na snagu Ustava Bosne i Hercegovine.

Уставни суд Босне и Херцеговине, на основу члана VI/3.(6) Устава Босне и Херцеговине и члана 55. Пословника Уставног суда Босне и Херцеговине, на сједници одржаној дана 5. 6. 1998. године, донио је

ОДЛУКУ

Одбацује се апелација Заима Срабовића из Пурачића, општина Лукавац, против пресуде Врховног суда Босне и Херцеговине, Рев. бр. 190/91 од 11. 12. 1995. године.

Одлуку објавити у "Службеном гласнику Босне и Херцеговине", "Службеним новинама Федерације Босне и Херцеговине" и "Службеном гласнику Републике Српске".

Образложење

Заим Срабовић из Пурачића, општина Лукавац, обратио се Уставном суду Босне и Херцеговине апелацијом против пресуде Врховног суда Босне и Херцеговине, Рев. бр. 190/91 од 11. 12. 1995. године.

Подносилац апелације навео је да је Врховни суд Босне и Херцеговине, пресудом Рев. бр. 190/91, одлучивао о његовој ревизији и ревизији других у предмету утврђивања заоставштине и издвајања нужног наследног дијела, а против пресуде Вишег суда у Тузли, број Гж. 1589/90 од 3. 12. 1990. године. Сматра да је оспорена пресуда "донесена грешком или намјерно", јер је на крају искључен из законског реда о наслеђивању као нужни наследник свог брата, те стога тражи правну заштиту свог имовинског права по основу наслеђивања.

Према члану XII Устава Босне и Херцеговине, Устав ступа на снагу након потписивања Општег оквирног споразума за мир у Босни и Херцеговини као уставни акт којим се амандмански замјењује и ставља ван снаге Устав Републике Босне и Херцеговине. Општи оквирни споразум је потписан 14. 12. 1995. године па, према томе, произилази да је Устав Босне и Херцеговине ступио на снагу истог дана.

У члану VI/3 (б) Устава Босне и Херцеговине, Уставни суд има апелациону надлежност у питањима која су садржана у Уставу, када постану предмет спора због пресуде било којег суда у Босни и Херцеговини.

Пресуда Врховног суда Босне и Херцеговине, за коју Заим Срабовић тврди да је повриједила његово право на имовину, донесена је 11. 12. 1995. године, тј. прије него што је Устав Босне и Херцеговине ступио на снагу.

Полазећи од тога, Уставни суд није надлежан да оцјењује пресуду која је донесена прије ступања на снагу Устава Босне и Херцеговине.

Ову одлуку донио је Уставни суд у саставу: предсједник Суда Мирко Зовко и судије Марко Арсовић, проф. др Касим Бегић, Ханс Данелиус, проф. др Исмет Даутбашић, проф. др Луј Фаворе, др Јозеф Марко, мр Звонко Миљко, проф. др Витомир Поповић.

У 2/98
Сарајево, 5. 6. 1998. године

Предсједник
Уставног суда Босне и Херцеговине
Мирко Зовко

Уставни суд није надлежан да оцјењује пресуду која је донесена прије ступања на снагу Устава Босне и Херцеговине.

Having regard to Article VI.3.(b) of the Constitution of Bosnia and Herzegovina and Article 55 of its Rules of Procedure, the Constitutional Court of Bosnia and Herzegovina, on 5 June 1998, adopted the following

DECISION

The appeal of Mr. Zaim Srabović from Puračić in the Municipality of Lukavac against the Decision of the Supreme Court of Bosnia and Herzegovina, No. Rev 190/91) of 11 December 1995 is rejected.

The Decision shall be published in the Official Gazette of Bosnia and Herzegovina, the Official Gazette of the Federation of Bosnia and Herzegovina and the Official Gazette of Republika Srpska.

Reasons

Mr. Zaim Srabović from Puračić in the Municipality of Lukavac filed an appeal against the judgement of the Supreme Court of the Federation of Bosnia and Herzegovina, No. Rev 190/91) of 11 December 1995 with the Constitutional Court of Bosnia and Herzegovina.

It is stated in the application that the Supreme Court of the Federation with its judgement, Rev No 190/91 upon appeal against a judgement of the Higher Court in Tuzla of 3 December 1990, No. Gž 1589/90 ruled on an inheritance issue. It is alleged that the appealed judgement had been rendered on "erroneous grounds or even intentionally" in this manner because he has been excluded, with the support of his brother, from being one of the legal heirs. He therefore claims legal protection for the property he was entitled to according to the heritage.

According to article XII of the Constitution of Bosnia and Herzegovina, the Constitution enters into force upon signature of the General Framework Agreement as a constitutional act amending and superseding the Constitution of the Republic of Bosnia and Herzegovina. The General Framework Agreement was signed on 14 December 1995. The Constitution of Bosnia and Herzegovina came into force on the same day.

According to the Constitution of Bosnia and Herzegovina, the Constitutional Court shall have appellate jurisdiction over issues under the Constitution arising out of a judgement of any other court in Bosnia and Herzegovina. (Article VI.3. (b)).

The disputed judgement of the Supreme Court of Bosnia and Herzegovina which allegedly violated Mr. Zaim Srabovics property rights, dates from 11 December 1995, before Constitution of Bosnia and Herzegovina had come into force.

The Constitutional Court of Bosnia and Herzegovina is, however, not competent to evaluate the constitutionality of any judgement that has been passed before the Constitution of Bosnia and Herzegovina came into force.

The Court ruled in the following composition:

Mirko Zovko, President of the Constitutional Court,

judges Marko Arsović, Prof. Dr. Kasim Begić, Hans Danclius, Prof Dr. Ismet Dautbasić, Prof Dr. Louis Favoreu, Prof Dr. Joseph Marko, Zvonko Miljko and Prof. Dr. Vitomir Popović.

Case No. U 2/98

5 June 1998

Sarajevo

Mirko Zovko

President of the Constitutional Court
of Bosnia and Herzegovina

The Constitutional Court is not competent to examine judgments adopted before the entering into force of the Constitution of Bosnia and Herzegovina.

Ustavni sud Bosne i Hercegovine na osnovu člana VI/3.(b) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 55. tačka 2. Poslovnika Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, na sjednici održanoj 5. 6. 1998. godine, donio je

ODLUKU

Odbacuju se apelacije dr. Harisa Silajdžića, kopredsjedavajućeg Vijeća ministara Bosne i Hercegovine i Plamenka Čustovića, javnog pravobranioca Bosne i Hercegovine, izjavljene protiv odluka Doma za ljudska prava u predmetu broj CH/96/3, 8. i 9, Branko Medan, Stjepan Baštijanović i Radosav Marković protiv Bosne i Hercegovine i Federacije Bosne i Hercegovine i CH/96/22 Milivoj Bulatović protiv Bosne i Hercegovine i Federacije Bosne i Hercegovine.

Odluku objavit u "Službenom glasniku Bosne i Hercegovine", "Službenim novinama Federacije Bosne i Hercegovine" i "Službenom glasniku Republike Srpske".

Obrazloženje

Dr. Haris Silajdžić, kopredsjedavajući Vijeća ministara Bosne i Hercegovine i Plamenko Čustović, kaojavni pravobranilac Bosne i Hercegovine, podnijeli su 31.12. 1997. godine apelacije Ustavnom sudu Bosne i Hercegovine protiv odluka Doma za ljudska prava navedenih u dispozitivu ove odluke.

Apelanti su naveli da predstavljaju državu Bosnu i Hercegovinu i da apelacije zasnivaju na odredbama člana VI/3.(b) Ustava Bosne i Hercegovine. Oni traže da Ustavni sud, u skladu sa svojom nadležnošću, preispita navedene odluke Doma za ljudska prava kojima je povrijedio Ustav Bosne i Hercegovine, kako u formalno-pravnom tako i u materijalno-pravnom pogledu.

Prema članu VI/3.(b) Ustava, Ustavni sud ima apelacionu nadležnost u pitanjima koja su sadržana u ovom Ustavu, kad ona postanu predmet spora zbog presude bilo kojeg suda u Bosni i Hercegovini. Dakle, postavlja se pitanje da li Dom za ljudska prava treba smatrati sudom u Bosni i Hercegovini u smislu ove odredbe Ustava. Značajno je

primijetiti u ovom kontekstu da, prema članu XI/3 Sporazuma o ljudskim pravima, koji je Aneks 6. Općem okvirnom sporazumu za mir u Bosni i Hercegovini, odluke Doma za ljudska prava su konačne i obavezujuće ukoliko ih sam Dom ne preispita u nekim slučajevima.

Međutim, Ustavni sud ne smatra daje potrebno u ovom predmetu riješiti pitanje da li se može kod Ustavnog suda uložiti apelacija na odluku Doma za ljudska prava zbog toga što, i ako bi se smatralo daje Ustavni sud nadležan za to, apelacije uložene u ovim predmetima morale bi biti odbačene iz sljedećih razloga.

U oba slučaja, jedna od tuženih strana pred Domom za ljudska prava je država Bosna i Hercegovina. Iz odluka Doma proizilazi daje Dom pozivao Državu i prije i nakon što je Dom odlučio o dopustivosti slučajeva tražeći dostavu pismenog mišljenja. Država nije reagirala ni na jedan način na zahtjeve Doma. Nije podnijela nikakve primjedbe, a također je propustila da se pojavi na usmenom saslušanju u oba slučaja.

Ustavni sud smatra da, ako postoji pravo na apelaciju protiv odluke Doma za ljudska prava, strankama se ne može dozvoliti da iznose primjedbe i argumente prvi put u apelacionom postupku.

Saglasno tome, s obzirom daje ostala u potpunosti pasivna tokom cijelog postupka pred Domom za ljudska prava. Država ne može iznositi argumente u apelacionom postupku pred Ustavnim sudom.

Iz navedenih razloga Ustavni sud je odlučio da ove apelacije odbaci.

Ustavni sud je donio ovu odluku u sastavu: predsjednik Suda Mirko Zovko i sudije Marko Arsović, prof. dr. Kasim Begić, Hans Danelius, prof dr. Louis Favoreu, prof dr. Joseph Marko i mr. Miljko Zvonko.

U 3/98 i 4/98
Sarajevo, 5. 6. 1998. godine

Predsjednik
Ustavnog suda Bosne i Hercegovine
Mirko Zovko

Ustavni sud odbacuje apelacije izjavljene protiv odluka Doma za ljudska prava zato što podnosioci apelacije nisu učestvovali u postupku koji je vođen pred Domom za ljudska prava.

Ustavni sud Bosne i Hercegovine na temelju članka VI/3.(b) Ustava Bosne i Hercegovine i članka 55. točka 2. Poslovnika Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, na sjednici održanoj 5. 6. 1998. godine, donio je

ODLUKU

Odbacuju se apelacije dr. Harisa Silajdžića, supredsjedatelja Vijeća ministara Bosne i Hercegovine i Plamenka Čustovića, javnog pravobranitelja Bosne i Hercegovine, izrečene protiv odluka Doma za ljudska prava u predmetu broj CH/96/3, 8. i 9, Branko Medan, Stjepan Baštijanović i Radosav Marković protiv Bosne i Hercegovine i Federacije Bosne i Hercegovine i CH/96/22 Milivoj Bulatović protiv Bosne i Hercegovine i Federacije Bosne i Hercegovine, od 3.11. 1997. godine, zbog pasivnosti u postupku pred Domom za ljudska prava za Bosnu i Hercegovinu.

Odluku objaviti u "Službenom glasniku Bosne i Hercegovine", "Službenim novinama Federacije Bosne i Hercegovine" i "Službenom glasniku Republike Srpske".

Obrazloženje

Dr. Haris Silajdžić, supredsjedatelj Vijeća ministara Bosne i Hercegovine i Plamenko Čustović, kao javni pravobranitelj Bosne i Hercegovine, podnijeli su 31.12. 1997. godine apelacije Ustavnom sudu Bosne i Hercegovine protiv odluka Doma za ljudska prava navedenih u dispozitivu ove odluke.

Apelanti su naveli da predstavljaju državu Bosnu i Hercegovinu i da apelacije temelje na odredbama članka VI/3.(b) Ustava Bosne i Hercegovine. Oni traže da Ustavni sud, sukladno svojoj ovlasti, preispita navedene odluke Doma za ljudska prava kojima je povrijedio Ustav Bosne i Hercegovine, kako u formalno-pravnom tako i u materijalno-pravnom pogledu.

Prema članku VI/3.(b) Ustava, Ustavni sud ima apelacijski djelokrug u pitanjima koja su sadržana u ovom Ustavu, kada ona postanu predmetom spora zbog presude bilo

kojeg suda u Bosni i Hercegovini. Dakle, postavlja se pitanje da li Dom za ljudska prava treba smatrati sudom u Bosni i Hercegovini u smislu ove odredbe Ustava. Značajno je primijetiti u ovom kontekstu da, prema članku XI/3 Sporazuma o ljudskim pravima, koji je Apex 6. Općem okvirnom sporazumu za mir u Bosni i Hercegovini, odluke Doma za ljudska prava su konačne i obvezujuće ukoliko ih sam Dom ne preispita u nekim slučajevima.

Međutim, Ustavni sud ne smatra daje potrebno u ovom predmetu riješiti pitanje da li se može kod Ustavnog suda uložiti apelacija na odluku Doma za ljudska prava zbog toga što, i ako bi se smatralo daje Ustavni sud ovlašten za to, apelacije uložene u ovim predmetima morale bi biti odbijene iz sljedećih razloga.

U oba slučaja, jedna od tuženih strana pred Domom za ljudska prava je država Bosna i Hercegovina. Iz odluka Doma proizilazi da je Dom pozivao Državu i prije i nakon što je Dom odlučio o dopustivosti slučajeva tražeći dostavu pismenog mišljenja. Država nije reagirala ni na jedan način na zahtjeve Doma. Nije podnijela nikakve primjedbe, a također je propustila da se pojavi na usmenom preslušanju u oba slučaja.

Ustavni sud smatra da, ako postoji pravo na apelaciju protiv odluke Doma za ljudska prava, strankama se ne može dozvoliti da iznose primjedbe i argumente prvi put u apelacijskom postupku.

Suglasno tomu, s obzirom daje ostala u potpunosti pasivna tijekom cijelog postupka pred Domom za ljudska prava, Država ne može iznositi argumente u apelacijskom postupku pred Ustavnim sudom.

Iz navedenih razloga Ustavni sud je odlučio da ove apelacije odbije.

Ustavni sud je donio ovu odluku u sastavu: predsjednik Suda Mirko Zovko i suci Marko Arsović, prof. dr. Kasim Begić, Hans Danclius, prof. dr. Louis Favoreu, prof. dr. Joseph Marko i mr. Zvonko Miljko.

U 3/98 i 4/98

Sarajevo, 17. 10. 1997. godine

Predsjednik

Ustavnog suda Bosne i Hercegovine

Mirko Zovko

Ustavni sud odbacuje apelacije izjavljene protiv odluka Doma za ljudska prava zato što podnositelji apelacije nisu sudjelovali u postupku koji je vođen pred Domom za ljudska prava.

Уставни суд Босне и Херцеговине на основу члана VI/3.(6) Устава Босне и Херцеговине и члана 55. тачка 2. Пословника Уставног суда Босне и Херцеговине, на сједници одржаној 5. 6. 1998. године, донио је

ОДЛУКУ

Одбацују се апелације др Хариса Силајџића, копредсједника Министарског савјета Босне и Херцеговине и Пламенка Чустовића, јавног правобраниоца Босне и Херцеговине, изјављене против одлука Дома за људска права у предмету број ЦХ/96/3, 8. и 9, Бранко Медан, Стјепан Баштијановић и Радосав Марковић против Босне и Херцеговине и Федерације Босне и Херцеговине и ЦХ/96/22 Миливој Булатовић против Босне и Херцеговине и Федерације Босне и Херцеговине, од 3. 11. 1997. године, због пасивности у поступку пред Домом за људска права за Босну и Херцеговину.

Одлуку објавити у "Службеном гласнику Босне и Херцеговине", "Службеним новинама Федерације Босне и Херцеговине" и "Службеном гласнику Републике Српске".

Образложење

Др Харис Силајџић, копредсједник Министарског савјета Босне и Херцеговине и Пламенко Чустовић, као јавни правобранилац Босне и Херцеговине, поднијели су 31. 12. 1997. године апелације Уставном суду Босне и Херцеговине против одлука Дома за људска права наведених у диспозитиву ове одлуке.

Апеланти су навели да представљају државу Босну и Херцеговину и да апелације заснивају на одредбама члана VI/3.(6) Устава Босне и Херцеговине. Они траже да Уставни суд, у складу са својом надлежношћу, преиспита наведене одлуке Дома за људска права којима је повриједио Устав Босне и Херцеговине, како у формално-правном тако и у материјално-правном погледу.

Према члану VI/3.(6) Устава, Уставни суд има апелациону надлежност у питањима која су садржана у овом Уставу, кад она постану предмет спора због пресуде било којег суда у Босни и Херцеговини. Дакле, поставља се питање да ли

Дом за људска права треба да се сматра судом у Босни и Херцеговини у смислу ове одредбе Устава. Значајно је да се примијети у овом контексту да, према члану XI/3 Споразума о људским правима, који је Анекс 6. Општег оквирног споразума за мир у Босни и Херцеговини, одлуке Дома за људска права су коначне и обавезујуће уколико их сам Дом не преиспита у неким случајевима.

Међутим, Уставни суд не сматра да је потребно да се у овом предмету ријеша питање да ли може код Уставног суда да се уложи апелација на одлуку Дома за људска права због тога што, и ако би се сматрало да је Уставни суд надлежан за то, апелације уложене у овим предметима морале би бити одбачене из сљедећих разлога.

У оба случаја, једна од тужених страна пред Домом за људска права је држава Босна и Херцеговина. Из одлука Дома произилази да је Дом позивао Државу и прије и након што је Дом одлучио о допустивости случајева тражећи доставу писменог мишљења. Држава није реаговала ни на један начин на захтјеве Дома. Није поднијела никакве примједбе, а такође је пропустила да се појави на усменом саслушању у оба случаја.

Уставни суд сматра да, ако постоји право на апелацију против одлуке Дома за људска права, странкама не може да се дозволи да износе примједбе и аргументе први пут у апелационом поступку.

Сагласно томе, с обзиром да је остала у потпуности пасивна током цијелог поступка пред Домом за људска права, Држава не може износити аргументе у апелационом поступку пред Уставним судом.

Из наведених разлога Уставни суд је одлучио да ове апелације одбаци.

Уставни суд је донио ову одлуку у саставу: предсједник Суда Мирко Зовко и судије Марко Арсовић, проф. др Касим Бегић, Ханс Данелиус, проф. др Луј Фаворе, проф. др Јозеф Марко и мр Миљко Звонко.

У 3/98 и 4/98

Сарајево, 5. 6. 1998. године

Предсједник

Уставног суда Босне и Херцеговине
Мирко Зовко

Уставни суд одбацује апелације изјављене против одлука Дома за људска права зато што подносиоци апелације нису учествовали у поступку који је вођен пред Домом за људска права.

Having regard to Article VI.3.(b) of the Constitution of Bosnia and Herzegovina and Article 55 paragraph 2 of its Rules of Procedure, the Constitutional Court of Bosnia and Herzegovina, on 5 June 1998, adopted the following

DECISION

The Constitutional Court rejects the appeal of Dr. Haris Silajdžić, Co-Chair of the Council Ministers of Bosnia and Herzegovina, and Mr. Plamenko Čustović, Public Attorney of Bosnia and Herzegovina, against the Decisions of the Human Rights Chamber for Bosnia and Herzegovina, Branko Medan, Stjepan Baštijanović and Radosav Marković against Bosnia and Herzegovina and the Federation of Bosnia and Herzegovina, No CH/93, 8 and 9, as well as against the Decision of the Human Rights Chamber of Bosnia and Herzegovina, Milivoj Bulatović against Bosnia and Herzegovina and the Federation of Bosnia and Herzegovina, No CH/96/22, relating to the length of the proceedings.

The Decision shall be published in the Official Gazette of Bosnia and Herzegovina, the Official Gazette of the Federation of Bosnia and Herzegovina and the Official Gazette of Republika Srpska.

Reasons

On 31 December 1997, Dr. Haris Silajdžić, Co-Chair of the Council Ministers of Bosnia and Herzegovina, and Mr. Plamenko Čustović, Public Attorney of Bosnia and Herzegovina, filed an appeal with the Constitutional Court of Bosnia and Herzegovina against the above mentioned decisions of the Human Rights Chamber for Bosnia and Herzegovina.

The appellants allege that they represent Bosnia and Herzegovina and that the appeal was based on Article VI.3 (b) of the Constitution of Bosnia and Herzegovina. They request the Constitutional Court to examine the Human Rights Chamber's decisions in accordance with the Court's competence. They allege that those decisions violated the Constitution of Bosnia and Herzegovina in a formal and legal manner.

According to the Constitution of Bosnia and Herzegovina the Constitutional Court shall have appellate jurisdiction over issues under the Constitution arising out of a judgment

of any other court in Bosnia and Herzegovina (Article VI.3 (b)). The question is thus raised whether the Human Rights Chamber may be considered to be a court under the above-mentioned provision. The Constitutional Court further wants to stress the fact that, according to Article XI/3 of Annex 6 to the General Framework Agreement for Peace in Bosnia and Herzegovina Decisions of the Human Rights Chamber are final and binding, unless the Chamber decides to re-examine the case.

However, the Constitutional Court finds that in the present dispute the question whether appeals against Human Rights Chamber's decision may be lodged with the Constitutional Court can remain unanswered, as the appeals have to be rejected anyhow for the following reasons.

The Constitutional Court notes that the respondent Party in both cases is the State of Bosnia and Herzegovina. It is stated in the Decisions of the Human Rights Chamber that Bosnia and Herzegovina had been requested twice, before and after the Chamber's Decision on the admissibility of the application, to submit written observations on the application. However, Bosnia and Herzegovina has not answered those requests. It has not submitted any observations nor has it complied with the summons to the public hearing in those cases.

The Constitutional Court finds that even if it should be assumed that there was a right to an appeal against Decisions of the Human Rights Chamber, parties in the proceedings may not submit objections or any other arguments for the first time in the appeal proceedings.

Considering this circumstance and the fact that Bosnia and Herzegovina remained passive throughout the whole proceedings before the Human Rights Chamber, Bosnia and Herzegovina cannot be permitted to submit objections and arguments before the Constitutional Court for the first time.

Consequently the Constitutional Court rejects both appeals.

The Court ruled in the following composition:

Mirko Zovko, President of the Constitutional Court,
judges Marko Arsović, Prof. Dr. Kasim Begić, Hans Danelius, Prof. Dr. Ismet Dautbašić,
Prof. Dr. Louis Favoreu, Prof Dr. Joseph Marko, Zvonko Miljko and Prof Dr. Vitomir Popović.

Cases No. U 3/98 and 4/98

5 June 1998

Sarajevo

Mirko Zovko

President of the Constitutional Court
of Bosnia and Herzegovina

The Constitutional Court rejected the appeals against the decisions of the Human Rights Chamber since the appellants had not participated in the proceedings before the Human Rights Chamber.

**ZAKLJUČCI
USTAVNOG SUDA
BOSNE I HERCEGOVINE,
1998. GODINA**

**ЗАКЉУЧЦИ
УСТАВНОГ СУДА
БОСНЕ И ХЕРЦЕГОВИНЕ,
1998. ГОДИНА**

**CONCLUSIONS OF
THE CONSTITUTIONAL COURT OF
BOSNIA AND HERZEGOVINA,
YEAR 1998**

Ustavni sud Bosne i Hercegovine, na osnovu tačke 3. Aneksa II. Ustava Bosne i Hercegovine i člana 71. Poslovnika Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, na sjednici održanoj 5. juna 1998. godine, donio je

ZAKLJUČAK

Obustavlja se dalji rad po zahtjevu Advokatske komore Bosne i Hercegovine, od 20. marta 1995. godine, za pokretanje postupka za ocjenjivanje ustavnosti člana 1. Zakona o dopuni Zakona o sredstvima i finansiranju Armije Republike Bosne i Hercegovine ("Službeni list RBiH", broj 5/95 i 9/95).

Ustavni sud Bosne i Hercegovine je preuzeo ovaj predmet u skladu sa tačkom 3. Aneksa II. Ustava Bosne i Hercegovine, kojom je propisano da će svi postupci u sudovima ili organima uprave, koji su u toku na prostoru Bosne i Hercegovine u trenutku stupanja na snagu ovog ustava, biti nastavljeni ili preneseni na druge sudove ili organe u Bosni i Hercegovini u skladu sa propisima kojima se uređuje nadležnost ovih institucija.

Prema odredbama Ustava Bosne i Hercegovine o jurisdikciji Ustavnog suda Bosne i Hercegovine (član VI/3.) Ustavni sud Bosne i Hercegovine nije nadležan da ocjenjuje ustavnost pravnih propisa u odnosu na Ustav Republike Bosne i Hercegovine niti Advokatska komora Bosne i Hercegovine spada u subjekte koji mogu pokrenuti spor kod Ustavnog suda u skladu sa članom VI/3.(a) Ustava Bosne i Hercegovine. Zbog toga ne postoje procesne pretpostavke za nastavljanje rada u ovom predmetu.

U 16/95
Sarajevo, 5. 6. 1998. godine

Predsjednik
Ustavnog suda Bosne i Hercegovine
Mirko Zovko

Po zahtjevu Advokatske komore Bosne i Hercegovine nije pokrenut postupak u skladu sa Ustavom Republike Bosne i Hercegovine, a podnosilac zahtjeva ne spada u subjekte koji mogu pokrenuti spor kod Ustavnog suda Bosne i Hercegovine u skladu sa članom VI/3. (a) Ustava Bosne i Hercegovine pa ne postoje procesne pretpostavke za nastavak rada po ovom zahtjevu.

Ustavni sud Bosne i Hercegovine, na temelju točke 3. Aneksa II. Ustava Bosne i Hercegovine i članka 71. Poslovnika Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, na sjednici održanoj 5. lipnja 1998. godine, donio je

ZAKLJUČAK

Obustavlja se dalji rad po zahtjevu Odvjetničke komore Bosne i Hercegovine, od 20. ožujka 1995. godine, za pokretanje postupka za ocjenjivanje ustavnosti članka 1. Zakona o dopuni Zakona o sredstvima i financiranju Armije Republike Bosne i Hercegovine ("Službeni list RBiH", broj 5/95 i 9/95) u odnosu na Ustav Republike Bosne i Hercegovine.

Ustavni sud Bosne i Hercegovine je preuzeo ovaj predmet sukladno točki 3. Aneksa II. Ustava Bosne i Hercegovine, kojom je propisano da će svi postupci u sudovima ili tijelima uprave, koji su u tijeku na teritoriju Bosne i Hercegovine u trenutku stupanja na snagu ovog ustava, biti nastavljeni ili preneseni na druge sudove ili tijela u Bosni i Hercegovini sukladno propisima kojima se uređuju ovlasti ovih institucija.

Prema odredbama Ustava Bosne i Hercegovine o jurisdikciji Ustavnog suda Bosne i Hercegovine (članak VI/3.) Ustavni sud Bosne i Hercegovine nije mjerodavan ocjenjivati ustavnost pravnih propisa u odnosu na Ustav Republike Bosne i Hercegovine niti Odvjetnička komora Bosne i Hercegovine spada u subjekte koji mogu pokrenuti spor kod Ustavnog suda sukladno članku VI/3.(a) Ustava Bosne i Hercegovine. Zbog toga ne postoje procesne pretpostavke za nastavljanje rada u ovom predmetu.

U 16/95
Sarajevo, 5. 6. 1998. godine

Predsjednik
Ustavnog suda Bosne i Hercegovine
Mirko Zovko

Po zahtjevu Odvjetničke komore Bosne i Hercegovine nije pokrenut postupak sukladno Ustavu Republike Bosne i Hercegovine, a podnositelj zahtjeva ne spada u subjekte koji mogu pokrenuti spor kod Ustavnog suda Bosne i Hercegovine sukladno članku VI/3. (a) Ustava Bosne i Hercegovine pa ne postoje procesne pretpostavke za nastavak rada po ovom zahtjevu.

Уставни суд Босне и Херцеговине, на основу тачке 3. Анекса II Устава Босне и Херцеговине и члана 71. Пословника Уставног суда Босне и Херцеговине, на сједници одржаној 5. јуна 1998. године, донио је

ЗАКЉУЧАК

Обусправља се даљи рад по захтјеву Адвокатске коморе Босне и Херцеговине, од 20. марта 1995. године, за покретање поступка за оцјењивање уставности члана 1. Закона о допуни Закона о средствима и финансирању Армије Републике Босне и Херцеговине ("Службени лист РБиХ", број 5/95 и 9/95).

Уставни суд Босне и Херцеговине је преузео овај предмет у складу са тачком 3. Анекса II Устава Босне и Херцеговине, којом је прописано да ће сви поступци у судовима или органима управе, који су у току на простору Босне и Херцеговине у моменту ступања на снагу овог устава, бити настављени или пренесени на друге судове или органе у Босни и Херцеговини у складу са прописима којима се уређује надлежност ових институција.

Према одредбама Устава Босне и Херцеговине о јурисдикцији Уставног суда Босне и Херцеговине (члан VI/3.) Уставни суд Босне и Херцеговине није надлежан да оцјењује уставност правних прописа у односу на Устав Републике Босне и Херцеговине нити Адвокатска комора Босне и Херцеговине спада у субјекте који могу да покрену спор код Уставног суда у складу са чланом VI/3.(а) Устава Босне и Херцеговине. Због тога не постоје процесне претпоставке за настављање рада у овом предмету.

У 16/95

Сарајево, 5. 6. 1998. године

Предсједник

Уставног суда Босне и Херцеговине

Мирко Зовко

По захтјеву Адвокатске коморе Босне и Херцеговине није покренут поступак у складу са Уставом Републике Босне и Херцеговине, а подносилац захтјева не спада у субјекте који могу да покрену спор код Уставног суда Босне и Херцеговине у складу са чланом VI/3. (а) Устава Босне и Херцеговине па не постоје процесне претпоставке за наставак рада по овом захтјеву.

Having regard to Annex II item 3 of the Constitution of Bosnia and Herzegovina and Article 71 of the Rules of Procedure of the Constitutional Court of Bosnia and Herzegovina, at the session held on 5 June 1998, the Constitutional Court of Bosnia and Herzegovina adopted the following

CONCLUSION

The further procedure upon the request of the Bar Association of Bosnia and Herzegovina dated 20 March 1995, for the institution of proceedings for evaluation of constitutionality of Article 1 of the Law on Additions to the Law on Funding of the Army of the Republic of Bosnia and Herzegovina (Official Gazette of RBiH, No. 5/95 and 9/95), is suspended.

The Constitutional Court of Bosnia and Herzegovina took over this case under Annex II, item 3 of the Constitution of Bosnia and Herzegovina, which regulates that all proceedings in courts or administrative agencies functioning within the territory of Bosnia and Herzegovina when the Constitution enters into force shall continue in or be transferred to other courts or agencies in Bosnia and Herzegovina in accordance with any legislation governing the competence of such courts or agencies.

According to the provisions of the Constitution of Bosnia and Herzegovina dealing with the jurisdiction of the Constitutional Court of Bosnia and Herzegovina (Article VI.3), the Constitutional Court of Bosnia and Herzegovina is not competent to examine the constitutionality of legal regulations with respect to the Constitution of the Republic of Bosnia and Herzegovina, nor does the Bar Association of Bosnia and Herzegovina represent a subject authorized to institute proceeding before the Constitutional Court under Article VI.3 (a) of the Constitution of Bosnia and Herzegovina. Therefore, the procedural requirements for the continuation of proceedings in this case are not satisfied.

Case No. U 16/95
5 June 1998
Sarajevo

Mirko Zovko
President of the Constitutional Court
of Bosnia and Herzegovina

The proceedings requested by the Bar Association of Bosnia and Herzegovina were not instituted since the applicant is not one of the subjects that can institute proceedings before the Constitutional Court of Bosnia and Herzegovina under Article VI.3 (a) of the Constitution of Bosnia and Herzegovina, therefore the procedural requirements for continuing the procedure upon this request were not satisfied.

Ustavni sud Bosne i Hercegovine, na osnovu tačke 3. Aneksa II. Ustava Bosne i Hercegovine i člana 71. Poslovnika Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, na sjednici održanoj 5. juna 1998. godine, donio je

ZAKLJUČAK

Obustavlja se dalji rad po zahtjevu općinskog načelnika Tuzla i Općinskog javnog pravobranilaštva Tuzla, od 8. augusta 1995. godine, za pokretanje postupka za ocjenjivanje ustavnosti i zakonitosti Odluke o korištenju neuseljenog stambenog prostora ("Službene novine Tuzlansko-podrinjskog kantona", broj 2/95).

Ustavni sud Bosne i Hercegovine je preuzeo ovaj predmet u skladu sa tačkom 3. Aneksa II. Ustava Bosne i Hercegovine, kojom je propisano da će svi postupci u sudovima ili organima uprave, koji su u toku na prostoru Bosne i Hercegovine u trenutku stupanja na snagu ovog ustava, biti nastavljeni ili preneseni na druge sudove ili organe u Bosni i Hercegovini u skladu sa propisima kojima se uređuje nadležnost ovih institucija.

Prema odredbama Ustava Bosne i Hercegovine o jurisdikciji Ustavnog suda Bosne i Hercegovine (član VI/3.) Ustavni sud Bosne i Hercegovine nije nadležan za ocjenjivanje ustavnosti odnosno zakonitosti pravnih propisa u odnosu na Ustav Federacije Bosne i Hercegovine i Ustavni zakon Tuzlansko-podrinjskog kantona, odnosno zakone Federacije Bosne i Hercegovine, niti općinski načelnik Tuzla i Općinsko javno pravobranilaštvo Tuzla spadaju u subjekte koji mogu pokrenuti spor kod Ustavnog suda Bosne i Hercegovine u skladu sa članom VI/3.(a) Ustava Bosne i Hercegovine. Zbog toga ne postoje procesne pretpostavke za nastavljanje rada u ovom predmetu.

U 27/95

Sarajevo, 5. 6. 1998. godine

Predsjednik

Ustavnog suda Bosne i Hercegovine

Mirko Zovko

Po zahtjevu općinskog načelnika Tuzla i Općinskog javnog pravobranilaštva Tuzla nije pokrenut postupak u skladu sa Ustavom Republike Bosne i Hercegovine, a podnosioci zahtjeva ne spadaju u subjekte koji mogu pokrenuti spor kod Ustavnog suda Bosne i Hercegovine u skladu sa članom VI/3.(a) Ustava Bosne i Hercegovine pa ne postoje procesne pretpostavke za nastavak rada po ovom zahtjevu.

Ustavni sud Bosne i Hercegovine, na temelju točke 3. Aneksa II. Ustava Bosne i Hercegovine i članka 71. Poslovnika Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, na sjednici održanoj 5. lipnja 1998. godine, donio je

ZAKLJUČAK

Obustavlja se dalji rad po zahtjevu općinskog načelnika Tuzla i Općinskog javnog pravobraniteljstva Tuzla, od 8. kolovoza 1995. godine, za pokretanje postupka za ocjenjivanje ustavnosti i zakonitosti Odluke o korištenju neuseljenog stambenog prostora ("Službene novine Tuzlansko-podrinjske županije", broj 2/95).

Ustavni sud Bosne i Hercegovine je preuzeo ovaj predmet sukladno točki 3. Aneksa II. Ustava Bosne i Hercegovine, kojom je propisano da će svi postupci u sudovima ili tijelima uprave, koji su u tijeku na teritoriju Bosne i Hercegovine u trenutku stupanja na snagu ovog ustava, biti nastavljeni ili preneseni na druge sudove ili tijela u Bosni i Hercegovini sukladno propisima kojima se uređuju ovlasti ovih institucija.

Prema odredbama Ustava Bosne i Hercegovine o jurisdikciji Ustavnog suda Bosne i Hercegovine (članak VI/3.) Ustavni sud Bosne i Hercegovine nije mjerodavan ocjenjivati ustavnosti odnosno zakonitosti pravnih propisa u odnosu na Ustav Federacije Bosne i Hercegovine i Ustavni zakon Tuzlansko-podrinjske županije, odnosno zakone Federacije Bosne i Hercegovine, niti općinski načelnik Tuzla i Općinsko javno pravobraniteljstvo Tuzla spadaju u subjekte koji mogu pokrenuti spor kod Ustavnog suda Bosne i Hercegovine sukladno članku VI/3.(a) Ustava Bosne i Hercegovine. Zbog toga ne postoje procesne pretpostavke za nastavljnje rada u ovom predmetu.

U 27/95
Sarajevo, 5. 6. 1998. godine

Predsjednik
Ustavnog suda Bosne i Hercegovine
Mirko Zovko

Po zahtjevu općinskog načelnika Tuzla i Općinskog javnog pravobraniteljstva Tuzla nije pokrenut postupak sukladan Ustavu Republike Bosne i Hercegovine, a podnosioci zahtjeva ne spadaju u subjekte koji mogu pokrenuti spor kod Ustavnog suda Bosne i Hercegovine sukladno članku VI/3.(a) Ustava Bosne i Hercegovine pa ne postoje procesne pretpostavke za nastavak rada po ovom zahtjevu.

Уставни суд Босне и Херцеговине, на основу тачке 3. Анекса II Устава Босне и Херцеговине и члана 71. Пословника Уставног суда Босне и Херцеговине, на сједници одржаној 5. јуна 1998. године, донио је

ЗАКЉУЧАК

Обуштавља се даљи рад по захтјеву општинског начелника Тузла и Општинског јавног правобранилаштва Тузла, од 8. августа 1995. године, за покретање поступка за оцјењивање уставности и законитости Одлуке о кориштењу неусељеног стамбеног простора ("Службене новине Тузланско-подрињског кантона", број 2/95).

Уставни суд Босне и Херцеговине је преузео овај предмет у складу са тачком 3. Анекса II Устава Босне и Херцеговине, којом је прописано да ће сви поступци у судовима или органима управе, који су у току на простору Босне и Херцеговине у тренутку ступања на снагу овог устава, бити настављени или пренесени на друге судове или органе у Босни и Херцеговини у складу са прописима којима се уређује надлежност ових институција.

Према одредбама Устава Босне и Херцеговине о јурисдикцији Уставног суда Босне и Херцеговине (члан VI/3.) Уставни суд Босне и Херцеговине није надлежан за оцјењивање уставности односно законитости правних прописа у односу на Устав Федерације Босне и Херцеговине и Уставни закон Тузланско-подрињског кантона, односно законе Федерације Босне и Херцеговине, нити општински начелник Тузла и Општинско јавно правобранилаштво Тузла спадају у субјекте који могу покренути спор код Уставног суда Босне и Херцеговине у складу са чланом VI/3.(а) Устава Босне и Херцеговине. Због тога не постоје процесне претпоставке за настављање рада у овом предмету.

У 27/95
Сарајево. 5. 6. 1998. године

Предсједник
Уставног суда Босне и Херцеговине
Мирко Зовко

По захтјеву општинског начелника Тузла и Општинског јавног правобранилаштва Тузла није покренут поступак у складу са Уставом Републике Босне и Херцеговине, а подносиоци захтјева не спадају у субјекте који могу да покрену спор код Уставног суда Босне и Херцеговине у складу са чланом VI/3.(а) Устава Босне и Херцеговине па не постоје процесне претпоставке за наставак рада по овом захтјеву.

Having regard to Annex II item 3 of the Constitution of Bosnia and Herzegovina and Article 71 of the Rules of Procedure of the Constitutional Court of Bosnia and Herzegovina, at the session held on 5 June 1998, the Constitutional Court of Bosnia and Herzegovina adopted the following

CONCLUSION

The further procedure upon the request of the mayor of the municipality of Tuzla and the public prosecutor's office in Tuzla dated 8 August 1995, for the institution of proceedings for evaluation of constitutionality of Article 1 of the Decision on Use of Non-Inhabited Apartments (Official Gazette of the Canton of Tuzla-Podrinje, No. 2/95), is suspended.

The Constitutional Court of Bosnia and Herzegovina took over this case under Annex II, item 3 of the Constitution of Bosnia and Herzegovina, which regulates that all proceedings in courts or administrative agencies functioning within the territory of Bosnia and Herzegovina when the Constitution enters into force shall continue in or be transferred to other courts or agencies in Bosnia and Herzegovina in accordance with any legislation governing the competence of such courts or agencies.

According to the provisions of the Constitution of Bosnia and Herzegovina dealing with the jurisdiction of the Constitutional Court of Bosnia and Herzegovina (Article VI.3), the Constitutional Court of Bosnia and Herzegovina is not competent to examine the constitutionality of legal regulations with respect to the Constitution of the Federation of Bosnia and Herzegovina or the Constitution of the Canton of Tuzla-Podrinje, nor does the mayor of the municipality of Tuzla or the public prosecutor's office in Tuzla represent subjects authorized to institute proceeding before the Constitutional Court under Article VI.3 (a) of the Constitution of Bosnia and Herzegovina. Therefore, the procedural requirements for the continuation of proceedings in this case are not satisfied.

Case No. U 27/95
5 June 1998
Sarajevo

Mirko Zovko
President of the Constitutional Court
of Bosnia and Herzegovina

The proceedings requested by the mayor of the municipality of Tuzla and the public prosecutor's office in Tuzla were not instituted since the applicants are not subjects that can institute proceedings before the Constitutional Court of Bosnia and Herzegovina under Article VI.3 (a) of the Constitution of Bosnia and Herzegovina, therefore the procedural requirements for continuing the procedure upon this request were not satisfied.

LISTA SLUČAJEVA*

1. Bavčić Timotije (Sarajevo), Moharić Franjo (Sarajevo) **V.** Zakona o dopuni Zakona o preuzimanju sredstava bivše SFRJ u svojinu RBiH, Zakona o napuštenim stanovima, Uredbe Vlade SRBiFI o privremenoj zabrani prodaje stanova u društvenoj svojini i Uredbe sa zakonskom snagom o dopuni Zakona o sredstvima i finansiranju Armije RBiH.
Odluka broj U 9/96 od 5. 6. 1998. godine
strana: B 21; H 23; S 25; E 27
2. Komercijalna banka DD Tuzla, Univerzal banka DD Sarajevo **V.** Pravilnika o primjeni poreskih stopa, poreskih olakšica i oslobađanja i o načinu vođenja evidencije, obračunavanja i plaćanja poreza na promet proizvoda i usluga
Odluka broj U 29/96 od 5. 6. 1998. godine
strana: B 45; H 47; S 49; E 51
3. Mjesna zajednica Gornji Rahić, općina Brčko, **V.** Akata Općine Brčko objavljenih u "Službenom glasniku Općine Brčko", br. 1/95, 2/95 i 1/96.
Odluka broj U 18/96 od 5. 6. 1998. godine
strana: B 29; H 31; S 33; E 35
4. Hasiba Saračević-Sutković (Bijeljina) **V.** Presude Višeg suda u Bijeljini broj GŽ 118/95, od 18. 10. 1995. godine
Odluka broj U 12/97 od 5. 6. 1998. godine
strana: B 61; H 63; S 65; E 67

5. Silajdžić Haris, kopredsjedavajući Vijeća ministara Bosne i Hercegovine i Custović Plamenko Javni pravobranilac Bosne i Hercegovine **V.** Odluke Doma za ljudska prava Bosne i Hercegovine CH/96/3 i CH/96/22
Odluke broj U 3/98 i 4/98 od 5. 6. 1998. godine
strana: **B 101; H 103; S 105; E 107**
6. Silajdžić Haris, kopredsjedavajući Vijeća ministara Bosne i Hercegovine **V.** Zakona o privatizaciji preduzeća Republike Srpske i Zakona o privatizaciji preduzeća Federacije Bosne i Hercegovine
Odluka broj U 1/98 od 5. 6. 1998. godine
strana: **B 69; H 75; S 81; E 87**
7. Srabović Zaim, Puračić, općina Lukavac, **V.** Presude Vrhovnog suda Bosne i Hercegovine, Rev. br. 190/91 od 11. 12. 1995. godine.
Odluka broj U 2/98 od 5. 6. 1998. godine
strana: **B 93; H 95; S 97; E 99**
8. Vijeće Kongresa bošnjačkih intelektualaca **V.** Zakona o izručenju okrivljenih lica po zahtjevu Međunarodnog suda i Zakona o Vrhovnom sudu Federacije Bosne i Hercegovine
Odluka broj U 26/96 od 5. 6. 1998. godine
strana: **B 37; H 39; S 41; E 43**
9. Vujmilović Dragan (Sarajevo) **V.** Pravilnika o obrascu, postupku izdavanja i načinu vođenja evidencije o ličnim kartama
Odluka broj U 5/96 od 5. 6. 1998. godine
strana: **B 13; H 15; S 17; E 19**
10. Zunda Izet (Sarajevo) **V.** Presude Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine br. U 231/96 od 20. 2. 1997. godine
Odluka broj U 4/97 od 5. 6. 1998. godine
strana: **B 53; H 55; S 57; E 59**

PREDMETNI REGISTAR*

Akta Općine Brčko objavljena u "Službenom glasniku Općine Brčko", br. 1/95, 2/95 i 1/96.

strana: B 29; H 31; S 33; E 35

Odluka Doma za ljudska prava BiH CH/96/3

strana: B 101; H 103; S 105; E 107

Odluka Doma za ljudska prava BiH CH/96/22

strana: B 101; H 103; S 105; E 107

Odluka o korištenju neuseljenog stambenog prostora ("Službene novine Tuzlansko-podrinjskog kantona" br. 2/95)

strana: B 119; H 121; S 123; E 125

Pravilnik o obrascu, postupku izdavanja i načinu vođenja evidencije o ličnim kartama ("Službeni list R BiH", br. 8/93 i 13/94)

strana: B 13; H 15; S 17; E 19

Pravilnik o primjeni poreskih stopa, poreskih olakšica i oslobađanja i o načinu vođenja evidencije, obračunavanja i plaćanja poreza na promet proizvoda i usluga ("Službeni list R BiH", broj 31/95)

strana: B 45; H 47; S 49; E 51

Presuda Višeg suda u Bijeljini broj GŽ-118/95 od 18. 10. 1995. godine

strana: B 61; H 63; S 65; E 67

Presuda Vrhovnog suda BiH Rev. br. 190/91 od 11. 12. 1995. godine

strana: B 93; H 95; S 97; E 99

* NAPOMENA: B - bosanski jezik; H - hrvatski jezik; S - srpski jezik; E - English language.

Presuda Vrhovnog suda Federacije BiH br. U 231/96 od 20. 02. 1997. godine

strana: B 53; H 55; S 57; E 59

Uredba sa zakonskom snagom o dopuni Zakona o sredstvima i finansiranju Armije RBiH ("Službeni list R BiH" br. 5/95, 9/95)

strana: B 21; H 23; S 25; E 27

B 111; H 113; S 115; E 117

Zakon o napuštenim stanovima ("Službeni list RBiH" br. 6/92, 8/92, 16/92, 11/93, 13/94, 36/94, 9/95 i 33/95)

strana: B 21; H 23; S 25; E 27

Zakon o preuzimanju sredstava bivše SFRJ u svojinu RBiH ("Službeni list RBiH" br. 50/95 i 2/96)

strana: B 21; H 23; S 25; E 27

Zakon o izručenju okrivljenih lica po zahtjevu Međunarodnog suda ("Službene novine Federacije BiH" br. 9/96)

strana: B 37; H 39; S 41; E 43

Zakon o privatizaciji preduzeća ("Službeni glasnik Republike Srpske" br. 15/96, 13/97, 26/97)

strana: B 69; H 75; S 81; E 87

Zakon o privatizaciji preduzeća ("Službene novine Federacije BiH" br. 27/97)

strana: B 69; H 75; S 81; E 87

Zakon o Vrhovnom sudu Federacije BiH ("Službene novine Federacije BiH" br. 2/95 i 9/96)

strana: B 37; H 39; S 41; E 43